

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

A

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

ARON [אהרן] Aheron, Aheron Suidae. Nomen proprium summi Sacerdotis apud Hebraeos, qui una cum fratre Mose Israelitas eduxit ex Aegypto.

Abā. Xenophanis filia, quae Olbi Ciliciae urbis tyrannidem, quam pater procuratoris nomine administrabat, cultu, obsequiisque ab Antonio & Cleopatra sibi impetravit.

Abā. Vide Strab. lib. 14. Fuit praeterea Abas (ut idem Strabo refert lib. 10. ex Aristotele) civitas Phocidis, cujus cives Abantes dicebantur: qui postea relicta patria Euboeam incoluerunt, quae etiam ab ipsis Abantibus, ut Stephanus dicit, est. Est etiam Abas, mons Armeniae, ex quo Domitius Corbulo Sophiam natus voluit, referente Plin. lib. 4. cap. 24.

Abāca. Id est Abacana Ptolemaeo, vel Abacenum, dicitur Siciliae & Stephano, Oppidum est Siciliae, non procul à Messana: cuius incolae dicuntur Abaceni, ut Stephanus. Est praeterea Abacena, esse Prof. lib. 6. Oppidum Siciliae.

Abācion, & Abāchium. Vides Bavariae.

Abā, Abatum, ut dicitur, Oppidi nomen est in Phocide, ab Aba quodam heroe illi inditum, ut Stephanus & Suidas prodiderunt. Huius incolae dicitur Abantes, ut Stephanus, qui postea hac urbe relicta, in Euboea sedes fixerunt, eamque insulam de se vocaverunt Abantidem. Pro eodem legitur & Abā singulari numero. Vide ARANTEC.

Abā, Abax. dicitur Ptolemaeo, Oppidum est in sinu Messeniarum, non procul à Phazis, quod nonnulli idem esse putant cum Hera, seu Oechalia, una ex finitimis civitatibus, quae apud Homerum. 10. Iliad. Achilli offeruntur ab Agamemnone. Vide Homol. in Plin.

Abā, Abax. pro dicitur, Populi sunt Arcadiae in sinu Messeniarum, quorum urbs Abax commemoratur à Ptolemaeo lib. 4. Vide Plinium lib. 4. cap. 6.

Abā, Abax. Oppidum est Troglodytarum, non procul à Rabro. Vide Plin. lib. 6. cap. 19.

Abā, Abax. finis, dicitur, Exiguus est finis in tractu Troglodytarum: ita dicitur ab Abā, ejus regionis oppidum maxime. Vide Plin. lib. 6. cap. 19.

Abā, Abax. Insula est Oceani Germanici, in qua nonnulli mediterunt electrum ex aboribus fluere. Plin. lib. 37. cap. 2.

Abā, Abax. Insulae sunt in Oceano Indiano, quae ab Abā, ut dicitur, sunt & Abā, ut dicitur, populi ad Gangem fluvium. Plin. lib. 6. c. 19.

Abā, Abax. pen. cor. Fluvius Damasci, qui in radicibus Libani exoritur, in Syriacum effunditur mare.

Abā, Abax. Pater gratus Domino, vel pater gratificans Deum.

Abā, Abax. Populi ex Thracia oriundi, qui finibus suis egressi, in agro Phocensium oppidum condiderunt, quod à duce suo nomine Abā vocare ipsi quoque à nomine oppidi Abātes vocati. Huius postea in Euboeam transgressi, quae tunc Marone dicebatur, à suo relicto nomine oppidi, Abantidem illam vocaverunt. Hos Herod. lib. 1. inter Ionas commemorat. Antea hoc nomine populos Orpheus in Argonaut. juxta Pontum collocat. Vide Abātes.

Abā, Abax. adis. dicitur, Patronymicum est à nomine Abax, quo significatur vel filia, vel neptis Abantis. Apud Poetas forte pro Danae ponitur, Abātes ex Actidis nepte, vel pro Atalantae nepte ejusdem ex filio. Vide ABAS.

Abā, Abax. Idem, Straboni, aut Abantias, adis, Plinio, dicitur, Stephano & Suida, insula est Baeotiae adiacens, tam exigua à duce suo Euripo discreta, ut posse jungatur. Haec, esse Straboni, in principio libri 10. olim Maeris dicebatur, oblitumque postea ab Abantibus Thraciae populis, qui relicta Abā Phocensium agrum oppidum, in hac insula sedes suas fixerunt, dicitur est Abantis, & postmodum Euboea. In hac insula est Caphareus promontorium, Graecorum naufragis infame.

Abā, Abax. à Plinio lib. 6. c. 20. numerantur inter Indici populos.

Abā, Abax. dicitur, Vna Najadum, ex qua Baecolion, maximus natorum Laomedontis Aesopum genuit, & Pedalum. Homer. Iliad. 6.

Abā, Abax. [אהרן] Mons excelsus dividens terram Amoen & Euphratis à terra Promissionis, contra Iericho ad Iordanem usque, fluvium protendens radicem.

Abā, Abax. Scythica regio in magna Imae montis convalle, in qua sylvestres homines degunt avertis post curia plantis, qui maximam habent velocitatem, passimque cum levis va. Plin. lib. 7. cap. 2.

Abā, Abax. huius Abantis. pen. cor. Nomen viti proprium, quem ferunt seditam per ordines terrae circumtulisse, nihil omnino velentem. Hunc Abarim Scythiae fluvium, non ignarum literarum, organula scripsisse traditur, quae Scythica nuncupentur: & nuptias Hebraei fluminis, ac Apollinis adventum ad Hyperboreos, ratione metrice, abs quo saginam accepit, quam diximus. Huius & Gregorius Theologus commemorat in epita.

phio ad Magnum Basilium. Haecenus Caelius. Praeter oracula Scythica, & nuptias Hebraei fluminis, alia quaedam scripsit, ut commemorat Suidas. Meminerunt huius Herodotus in Melpomene, & Strabo lib. 7. & Scholiastes Aristoph.

Abā, Abax. dicitur, Stephano, vel Abantis, dicitur, Herodoto, Oppidum est, & regio aspera in tractu Bario, ad Propontidem. Hecateus & Ephorus Abantidem ad Hellepontum collocant, & Lampi arcem esse voluit. Vide Stephan.

Abā, Abax. dicitur, per unum h. rex duodecimus Argivorum, Lyncei ex Hypermetra conjugis filius: sunt tamē qui Bel. filium faciunt, homo bellicosus & acerrimi ingenii fuit, & regnavit annis xxxi. ut inquit Eusebius. Pater fuit Proeti & Acistis, & avus Persei, à quo postea Argivorum reges, Abantidae dicitur. Abas alius fuit quidam nobilis comes Aenrae de quo Virg. lib. 10. Vna torvus Abas, &c. Et alibi: Aete cavo clypeum magni gestamen Abantis & Alas item fuit Ceonatus, Ixionis & Nubis filius. Fuit etiam hoc nomine Sophista quidam, qui & historicos quosdam commentarios, & Rhetoricam scriptam reliquit, autor Suid. Ab Abas fit Abantis, dicitur, Item Abantades patronymicum masculinum Ovid. 4. Metam. Torquet in hunc haenam calido de vulnere raptam Viro Abantades: Hoc est, Perseus pronepos Abantis.

Abā, Abax. Plurali numero, loca sunt delicta & inaccessa in Occidentali plaga Aegypti, dicitur. Hoc enim nomine Aegyptii vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circumdatis, ut scribit Strabo lib. 17.

Abā, Abax. dicitur, in Syria vicini Samnige, Steph.

Abā, Abax. dicitur, in insula est Aegypti, in palude Memphitica palustris ita dicitur quod ad illam propter huius & papyrus copiam difficillimum sit adire: abā, privativa particula, & huius, verbo, vel ascendendo, dicitur. Huius meminit Lucan lib. 10. Hinc Abātes, quam nostris colit veneranda veritas. Terra potens. Hoc nomine etiam vocatus est locus ultra Aegyptum & Aethiopiae, juxta paludem, quam Stygem vocant. Latini huiusmodi loca, ad quae difficilis dantur accessus, Invia vocant sive Avia, sive Inaccessa. Sic etiam Ovid. de Pont. Parthorum gentem inviam vocat.

Gent sunt & teris, & equis, & tata sagittis, Et non accessus invia fluminibus.

Abā, Abax. dicitur, in Rhodiis fuit & tectum ad tegendum Artemisae trophaeum, quod religione impediti diruere non poterant. De hoc ita scribit Caelius Rhodig. Antiqu. lib. 12. cap. 13. Artemisiam mirari non desinunt Graeci, quae in aeternis Rhodios classe exuerit, insulamque domuerit, erecta in urbe Rhodios statua, quae civitatem signata videtur inuere. Quem locum obseptum mox Abaton dicitur: quoniam trophaeum movisse religio est.

Abā, Abax. dicitur, producti dicitur, Festa fuerunt, vel potius facta à Dionysio Capiti filio, & Asiae rege instituta. Cicero 3. de Nat. Deor. Dionysios multos habemus spiritum love & Proserpinae naturae: secundum N. lo, qui Nyiam dicitur intermeditatem Capiti patre, tumque regem Asiae praefuisse dicitur: cujus Abaxia sunt inhabitata. Dicitur Abaxia à taurinone, quae haec facta celebrabantur, enim taciturnum significat, sed hae facta esse jam pridem docuerunt docti viri: huiusmodi enim apud Cicer. Sabazia.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

Abā, Abax. dicitur, in Atheni insulae quo vide Dom. Marium N. gram lib. 7.

¶ Est & Abdera urbs in Bœtica Hispaniæ regione, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1. forte *Almeria*. Hinc Abderita, gentile, vel Abderitica, adjectivum: de quo paulo post.

Abderitanus, a, um, adjectivum: ut, Abderitana plebs. Martial. lib. 10. *Abderitanæ pectora plebis habes.*

Abderitica, a, um, adjectivum. Cic. ad Attic. Imperium **Abderiticum**. **Abderitica** mens: id est, stupida, aut insana. Abderitanis enim natura peculiarem fuisse mentis stuporem, indicat M. Tullius in libris de Nat. deor. & Plin. lib. 25. cap. 8. Vide Cælium Rhod. Antiq. lect. lib. 16. cap. 15.

Abderitæ, a, um, gentes. Populi Thraciæ sunt: qui quum à muribus agranis exarcentur, coacti sunt natale solum relinquere, & alias quærere sedes. Hos Callander, sedibus in ultimis Macedoniae partibus concessis, suscepit, pactione simul inita cum eis de pace, quum suam timebat invasuros patriam.

Abdon, a, um, indeclin. nomen proprium est unius è Iudicibus Israhel.

Abdua, Vide **ABDVS**.

Abca, Vide **ABAE**.

Abecatus, Siracorum rex, qui suus populi ad radices Caucasi. Vide Strabonem lib. 11.

Abecatus, Vide **ABAEATAE**.

Abella, a, um, Ptolemæo, oppidum est Campaniæ non procul à Nola, quæ & Avella dicitur mutato b in u consonantem. Virg. 7. Aen. Et quos maliferæ despexit moenia **Abellæ**. Hinc naves **Avellanae** dicitur, quæ ibi copiosissime proveniunt.

Abellinum, sive **Avellinum**, a, um, Italiae oppidum, in tractu Campaniæ, teste Plin. libro 3. cap. 3. hoc idem esse creditur cum eo quod Virgilius **Abellam** vocat: unde & naves **Abellinæ** primum, & postea **Avellanae** dicitur. ¶ Est & **Abellinû**, teste Ptolemæo lib. 3. Hispanorum oppidum, non procul à Nuceria Apulorum. Versusq; oppidi incolæ dicuntur **Abellinates**, a, um, discriminis tamen gratia, posteriores **Protropos** cognominat Plin. lib. 3. cap. 11.

Abel-maim, civitas est, quam ut **Pavalip**. Historia narrat, rex **Afa** expugnavit.

Abel-meholah, civitas est, Helisæi prophetae patria.

Abesamis, Syriæ oppidum, quondam à Semiramide conditum, teste Plin. lib. 6. cap. 28. A Petra incoluerunt **Omani** ad Characem, oppidis quondam clavis à Semiramide conditis, **Abesamide**, & **Soractia**.

Abeste, Oppidum apud Hermandum fluvium, Plin. autore, l. 6. c. 23.

Abii, a, um, populi sunt, ut Stephano placet, Scythiæ: aut, ut alii malunt, Thraciæ: ita dicitur quod **Abianum** amnem accollant, aut certe quod in **curtibus de gentes, lacte vescentes, & in celibatu viventes, vitâ humanâ agere non videantur**: ut **Abios** intelligat, *qui non agunt, qui humani non sunt*. Alii **Abios** dictos putant, quasi *abios*, quod in pace de gentes nemini vim inferat. Vnde & ab Homero **morralium iustissimi** appellantur, lib. 13. *ἄβιοι ἄβιοι, ἀβιοὶ τὴν ἐπιεικείαν ἀβιοὶ τὴν ἀνδρείαν*. Sunt quoque qui inde **Abios** dictos putant, quod more vicinarum gentium arcu non utantur, ut sit compositum à nomine *βίος*, quod accentum habens in ultima, arcu significat. Apud Homerum tamē **Abiorum** nomen, ut & **Galactophagorum**, non tam Gentile esse videtur, quam **Mysorum**, quorum in præcedenti versu meminit, epitheton. Vide Strabonem lib. 7. & Cælium lib. 18. cap. 23.

Abila, pen. cor. a, um, Stephano, oppidi nomen est ad Iordanis fluvium. Est & **Abila**, a, um, Stephano & Suidæ oppidum in regione Decapolitana, Diogenis Sophistæ patria: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 18. Item, mons Mauritanicæ in faucibus freti **Gaditani**, è regione **Calpes**, Hispaniæ montis, a, um, Suidæ. Plin. in Procem. lib. 3. Proxima autem faucibus utriusq; impositi montes coercent claustra. **Abila** Africae, Europæ, **Calpæ**, laborum **Herculis** metæ. Quam ob causam indigenæ columnas eius Dei vocant, creduntq; per fossas exclusâ antea admisisse maria, & retum naturæ mutasse faciem.

Abis, Fluvius in Danubium influens. Hic etiam **Abius** dicitur. Autor **Althamerus**.

Abisama, a, um, Ptolemæo, civitatis nomen, quæ à Ptolemæo collocatur in ea Arabia parte, quæ Arabia felix dicitur.

Abisari, aliâ **Bisari**, regio est Iudææ, apud Strabonem lib. 15.

Abisfontes, à Plin. lib. 3. c. 2. inter **Alpinos** populos numerat.

Ableti, Populi sunt non procul à Pergamo, qui parent **Mysis**, ut auro est Strab. lib. 13.

Abnoba, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12. In plerisque tamē Plin. codicibus **Arnoba** legitur, non **Abnoba**. Vide infra in dictione **Arnoba**. Vulgò **Ser**. Vide Synonymum **Orili**.

Abobrica, nomen est insignis oppidi in citeriori Hispania, in conventu **Braacarum**, autore Plin. lib. 4. cap. 20. Ptolemæus vocat **Abobrica**.

Abocis, Aethiopiæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 29.

Abolani, sunt populi Italiae, **Albensibus** proximi inter **Latinos** à Plinio relatu, lib. 3. cap. 5.

Abolla, a, um, si credimus Stephano, oppidum Siciliae, cuius incolæ vocantur **Abollæ**, a, um.

Abonotichitæ, Populi sunt ad Pontum Euxinum: ita dicitur ab exiguo oppido, cui **Abonotichis**: hoc est, **Abonimium**, nomen est. teste Stephano. Hæc Steph. vide & **Lucianum** in **Pseudomante**. Ptolemæo est oppidum Galatiæ.

Aboraca, Regiuncula est ad **Megonidem** paludem, non procul ab **Hypani** fluvio, teste Strab. lib. 11.

Aboriente, civium Romanorum in Africa oppidum, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 5.

Aborigines, pen. corrup. a, um, Stephano appellati sunt populi antiquissimi, qui primi tenuerunt agrum illum, in quo postea condita fuit Roma: sic dicitur, quod dicitur **primi** videri, **tanquam editi sine patribus**. & **quali sine origine**: aut quod ex varia gentium colluvione mischi erant. Hi postea adventu **Aeneæ** Phrygiibus iuncti, Latini nno nomine appellati sunt. (German. Die **Aborigines** so anfanglich in **Italia** die **Landtschaft** vnt **Nem** gnt **gen** **gewohnt** haben.) Livius 1. ab **Virbo** libi **egressi** Trojan, ut quibus ab immenso propere errore nihil præter **asma**, & **naves** superesset, quum prædam ex agris agerent, **Latinus** rex, **Aborigines**q; qui tum ea loca tenebant, ad ascendam vim advenarum, armati ex urbe, atque agris concurrunt. **Dionysius** autem **Arcades** fuisse, & cum **Oecio** Lycaonia **Arcadie** regiam filio in Italiam venisse tradit. Possunt tamen & **Aborigines** primi cultores **Aboriginis** dici, ut **Græcè** **ἀβριγίνες**, a, um, terra gentium. Idem **Græcè**, **ἀβριγίνες** appellantur: hoc est, primo genitores, à quibus ceteri gentes **Aboriginis** dicuntur. **Aborigines** hoc est, **indigenæ**: quæ voce usus est **Ambrosius** in **Hexam.**

Aborrhias, Fluvius est **Mesopotamiae** in **Euphratem** influens, teste Strab. lib. 16. Ptolemæo **Aborrhias**, **Marcellino** **Abora**.

Abortus, a, um, Fluvius. Steph. in **Respons.**

Abotus, penultima corrupta, a, um, Vrbis est **Aegypti**, ut tradidit **Hecataeus**, cuius incolæ dicuntur **Abotus**, a, um. Vide **Stephanum** de **Vib.**

Abraces, à **Xenophonte** in lib. 1. de **Cyri expeditione**, numeratur inter duces copiarum **Artaxerxis**.

Abtradatas, a, um, Rex **Susorum** fuit, & **maritus** **Pantheæ** nobilissimi **maronis**, quam quum à **Cyro** captam casti & liberaliter haberi præter spem intellexisset, ad eam accedens, quaesivit quid sibi illa faciendum censeret, quod pro tanti principis beneficio gratiam aliquam resceret. Cui quum illa respondisset, ut enteretur se tanto Regi **simillimum** præstare sciam in aciem profectus, strenue pugnam occubuit. Cuius corpus ad se relatum, quum **Panthea** aspexisset, acinacem seipsum infodit, capite super viri pedibus recubens, ut è **jagulo** proflatis sanguis, mariti vulneribus infunderetur. Vide **Xenophontem** **Pædiz** **Cyri** lib. 7.

Abram, Nomen primi patriarchæ, & Latine patet excellens interpretatur, quem Deus ab his quæ videtur, ad invisibilia promovens. Non vocaveris, inquit, **Abram**, sed **Abraham** etc. nomen tuum: quia te multarum gentium patrem posui. Secundum tamen declinationem Latinam **Abrahamus** dicitur, vel cum aspiratione **Abrahamus**.

Abrettana, pen. pro d. a, um, Suidæ, **Mysia** regio estis dicta à **Brettia** nymphe. Vnde **Abrettanus** Jupiter, a, um, **Abrettus**, qui in **Abrettana** colebatur: de quo vide **Strab.** lib. 12. Incolæ quoq; **Abrettani** dicuntur, a, um, Suidæ. **Stephanus** hanc regionem **Abrettinam**, a, um, & **Plinius** **populum** ipsam **Abrettinam** appellat, a, um.

Abrintana, populi sunt non procul à **Ponto**, a, um, teste **Stephan.**

Abriعاتي, à **Plinio** libro 4. cap. 18. numerantur inter **Gallicæ** **Lugdunensis** populos. Dividit enim **Gallia** **Lugdunensis** in **Lexovios**, **Belloacas**, **Galletos**, **Vencos**, & **Abriعاتي**.

Abrocomas, vel **Abrocomes**, (utroque enim modo legitur) a, um, Suidæ, a, um, **Herodoto**, pen. corr. **Darius** fuit, atq; unus ex principibus **Perfarum** **Satrapis**, qui una cum **Xerxe** in expeditionem profectus, à **Lacedæmonis** **castris** est ad **Thermopylas**. Vide **Herod.** lib. 7.

Abrodiaetus, a, um, Suidæ, cognomen fuit **Parrhasii** pictoris nobilissimi: quod Latine significat **delicatum** a, um, **ergastium**. Talem autem seipse putavit dicitur voluit. **Herculem** quocumque **Lydi** fecit, averterat enim à se talem pictum, qualem seipsum in quiete vidisset. Plin. lib. 35. cap. 10.

Abron, a, um, Suidæ, **Grammaticus** fuit à **Phrygia**, ex **Rhodo** oriundus, & **Tryphonis** discipulus. ¶ **Abrones** etiam dicuntur **homines molles & delicati**: nominis occasione sumpta ab **Abrone** quodam **Argivo** divite **luxurioso & molli**, cuius vita locum fecit proverbio, a, um, hoc est, **Abronis** vita, pro **splendida & molli**. Vide **Zenodoti** **paræmiam**. **Abro** certe à **Græco** a, um, quod **splendidum & delicatum** significat.

Abroni moenia, lege **Aboni** moenia: Vide **ABONOTICHITAE**.

Abronus

villae apud Plinium Laureae Ciceronis liberti Epigrammas quod quia elegantissimum & dignum est quod ubiq; & non ibi tantum legatur, hic adscriptimus:

Quod tua Romana vindex clarissime linguæ
Sylva loco melius surgere iussa viret:
Atque Academiæ celebratam nomine villam
Nunc reparat cultu sub potiore Vetus.
Hic etiam apparent lymphæ non ante reperta,
Languida quæ infuso lumina rore levant.
Nimirum locus ipse sui Ciceronis honori
Hoc dedit, hac fontes quum perfecit oper:
Vt, quoniam totum legitur sine fine per orbem,
Sint plures oculis quæ medeantur aquæ. Plinius

libro 31. capite 2.

Academici, ea, cum, adjectivum, ut, Sectæ Academicæ: hoc est, eorum qui Academicos sectantur.

Acadinus, Fons est Siciliae juxta Delos lacus, Palicis fratribus sacros, ad quem juramenti veritatem explorare ad hunc modum solebant. Juramenti verba tabulis lignicis inscribent, easq; in fontem deiciebant, quæ supernatantes juramenti integritatem, demerse perjurium indicabant. Alexander ab Alexandro ex Aristotele. Ita quidem ille, sed hæc esse falsa & ex prava lectione Aristot. verborum nata esse, docet: verba authoris quæ subjiciemus, ne quis posthac hic erret: *Εἰς τὸν ἄκρον τῆς Πάλλης τοῦ Δελίου ἢ Δελίου ποταμοῦ, ὡς ἂν ἀναγγιλιῖται ἰδιῶς, & quæ seq. lib. 2. de Div. div. Ergo pro ut dicitur, ut habet Aristot. legitur: *ἄκρον τῆς Πάλλης* ut ex Stephano constat, qui eadem verba Aristot. profert. Vide plura apud Macrob. 3. 19.*

Acalandrum, Plinio, *ἄκαλανδρον*. Straboni: Fluvius est in sinu Tarentino, non procul à Metaponto oppido. Vide Plin. libro 3. cap. 11.

Acallis, idis, *ἄκαλλης*, Minois fuisse filia creditur, & mater Oaxi. Steph. de Urb. Oaxus (*ἄκαλλης*) oppidum Crete est, ab Oaxo filio Acallidis, quæ fuit Minois filia.

Acamantis, *ἄκαμαντίς*, Insula est in mari Cilicio, quæ notiore nomine *Cypris* appellatur: dicta Acamantis, ab Acamante promontorio sito ad Occasum. Vide Plin. lib. 4. cap. 31. & fuit etiam Acamantis, una ex decem tribubus Atheniensium: ita dicta ab Acamante Thesei filio. Vide Suidam.

Acamantium, *ἄκαμαντίων*, Urbs est in majori Phrygia, opus Acamantis Thesei filii, qui quum in expeditione adversus Solymos se strenue gessisset, locum condendæ urbis à patre impetravit. & Hinc fit gentile Acamantius, *ἄκαμαντίων*, & femininum Acamantis, *ἄκαμαντίς*, & possessivum Acamanteus, pen. pro d. *ἄκαμαντίων*. Vide Steph.

Acamantius, *ἄκαμαντίων*, Philosophus fuit Heliopolita. Vide Suid.

Acamarchis, *ἄκαμαρχίς*, Matinx Nymphæ nomen est, quam Oceani filiam fuisse volunt, cujus meminit Diodorus lib. 6.

Acamas, *ἄκαμας*, Promontorium est saluosum in Cypro insula, quod procul aspicientibus duarum mammillarum speciem præbet: à quo Cyprus antea Acamantis vocitata est, auctore Strab. lib. 14. & Meminit præterea Homer. lib. 2. Iliad. Acamantis cuiusdam Thracis, qui Trojanorum amicus, & in bello socius erat. & fuit præterea Acamas Thesei filius, à quo una tribuum Atheniensium Acamantis, *ἄκαμαντίς*, nominata est: & oppidum Phrygiæ Acamantium: de quibus vide supra.

Acampseonyxis, (aliis Campseonyxis) fluvius. Plin. lib. 6. c. 49.

Acarnæ, *ἄκαρνά*, Emporium est ad mare rubrû, de quo Steph. libro 4. cap. 2.

Acanthon, *ἄκανθον*, Mons est Actoliæ, cujus meminit Plinius libro 4. cap. 2.

Acanthus, *ἄκανθος*, Oppidum Mædoniæ, situm ad Isthmum ejus Chersonesii, in qua est Athos mons. De hoc Plin. lib. 3. cap. 12. & Item alterû ejus nominis oppidum in Aegypto, tredecim viginti stadiis distans à Memphi. Vide Stephanum. & Ictertium in Asia ad Ninum fluvium: quod olim Dulopolis dicebatur. Vide Plin. lib. 3. cap. 28.

Acapteax, *ἄκαπτεῶν*, Populi sunt citra Mæotim: de quibus Plin. lib. 6. cap. 7.

Acipis, pen. cor. *ἄκιπης*, Fluvius Asiæ apud Lazos populos.

Acara, pen. cor. *ἄκαρᾶ*, Oppidum est in medio Pannoniæ. & Est etiam alterû hujus nominis oppidum, in octava Italiæ regione, non procul à Regio Lepido: cujus meminit Strabo lib. 5.

Acarassius, *ἄκαρᾶσιος*, Oppidum est Lyciæ, in minore Asia: cujus meminit Steph. de Urb. & inde fit gentile Acarassius, *ἄκαρᾶσιος*.

Acaria, *ἄκαρία*, Fons est in agro Corinthio, apud quem Iolas Euristheo caput amputavit. Auctor Strabo lib. 2.

Acarne, *ἄκαρνη*, Oppidum est Magnesiæ regionis Thessaliæ: ut tradit Plin. lib. 4. cap. 9. & Est & Acarne, piscis marini genus. Plin. lib. 32. cap. 11: Peculiaris autem maris accipenser, aurata, asellus, acarne, aphyæ. & Acarne quoq; Theophrasto: herba quædam aculeata, atrædylii simillima, spinam habens pro folio, colore rufis, & succo pingui. & Est etiam Acharæ Atheno lib. 2. & Aristoteli *ἄκαρᾶ*, piscis marini genus paggi vel

erythri forma, colore candido, squamis argenteis, oculis magnis, aureis que. Linea recta à bianchiis ad eandem partem tenditur. Plin. lib. 32. cap. ult. Peculiaris autem maris accipenser, aurata, asellus, acarne, aphyæ.

Acarrha, geminato r. *ἄκαρρη*, Urbs est Achæiæ, teste Stephano. Unde fit gentile Acarrhus, *ἄκαρρη*.

Acarnania, *ἄκαρνανία*, Epiri pars, quam Achelous ab Actolia dividit. In hac, ut in Epiro, gignuntur equi corpore & viribus maximi, eximiq; pretii: hinc proverbium manavit: Equi Acarnici, *ἄκαρνανίῳ ἵππῳ*. Conveniet uti de re quædam etiam aut insigni præmio. & Est & regio quædam parva in Aegypto dicta Acarnania, sicut scribit Serv. in lib. 3. Aen. & Et civitas non procul à Syraculis (ut inquit Cic. in Verr.) in qua Olympo Iovis antiquissimum sanum fuit.

Acarnan, anis, *ἄκαρνανός*, Qui ex Acarnania est. Virg. 1. Aen. quorum alter Acarnan, Alter ab Arcadia Tegeæ sanguine generus.

Acasta, *ἄκαστα*, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hæc in Theogon.

Acastus, *ἄκαστος*, Pelisæ & Thessalorum regis filius: venator sagittis clarus, cujus meminit Ovid. lib. 1. Metam. Hic uxorem Ceteidem, sive (ut Suidæ placet) Atalantam duxit, quæ quum Peleum amaret, neq; ille contra hujus amoris obsequium vellet, ultro eum de stupri appellatione apud virum accusavit. Itaq; Acastus Peleo ceu venationis causa in saltum Pelis mbris adducto, ibiq; omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit: venum Chiron, sive is Mercurius fuit, interveniens, accipia Vulcani machæra, Pelium liberavit: qui postea domum reversus, ab Argonautis adjuvus, Acastum cum uxore interfecit.

Acca Laurentia, Faustulæ uxor, quem Remulus & Ruman lastravit, & materna solertia gubernavit. Hæc vocata est Lupa, eod quod nobile scortum fuerit: vocantur enim scorta, Lupa, ob avaritiam, cujus causa pudicitiam prostituere: & esse eorum Lupanaria. In honore hujus instituta sunt festa, quæ Romanis testamento ejus locupletari: Laurentina ita vocabantur de quibus suo loco plura dicentur. & Fuit & alia Acca Tarantia sic dicta à Tarantio nobili quodâ Tusco & diti viro, cuius nomen. Vide de his Accis quæ notat Scalig. ad Varr. de Lingua Lat.

Accabiticotichitæ, *ἄκαβιτικωτικῆ*, Populi sunt in Mauritania, non procul à monte Atlante: ita dicti ab oppidulo, cui *ἄκαβιτικωτικῆ*: hoc est, Accabicus murus nomen erat. Auctor Stephan.

Accaron, *ἄκαρον*, Palæstinæ urbs, quæ postea ab Herode restaurata, in gratiam Augusti Cæsaris appellata est.

Accisi, Populi sunt ad Mæotim: quorum meminit Plinius libro 6. cap. 7.

Accitanti colonia, *ἄκαταντί*, recessetur à Plinio in Hispania citeriore, in conventu Carthagenensii. Vide Plinium libro 3. cap. 5.

Accus, *ἄκαυς*, Tragediarum scriptor fuit, tanta sententiarum gravitate, verborûq; pondere, ut Decius Brutus vir amplissimus templorum ac monumentorû sanorum aditus illius capitibus exornaverit: habitus tamen est duriusculus, nequiter fieri poterat in prima illa nascentis adhuc Poetæ stultitate. Vide Crinitum de Poëtis Latinis.

Acco, *ἄκαος*, teste Plutarcho, nomen est mulieris cuiusdam, vel potius reticulamenti, cujus meta solent matris pueri in officio continere, & à peccando deterere. Item avicula cuiusdam deliræ nomen: de qua vide plura in distione ACCIUS.

Accusorum colonia, *ἄκαυσῶν*, Ptolemæo, Urbs Allobrogum esse creditur, quæ postea à Gratiano, Gratianopolis dicta est. Aliis Acus uno c.

Accidici, penultima correpta, *ἄκαδικί*, Populi fuerunt in quarta regione Italiæ, qui olim Acquicolis paruerunt. Vide Plin. libro 3. cap. 12.

Accela, sive Accle, penult. corr. *ἄκαλα*, Civitas est Lyciæ dicta ab Acclo Hærculis & Malidis Omphales familia suo. Vide Stephanum.

Accelum, *ἄκαλον*, Oppidum Italiæ in ora Venetorum. Vide Plinium lib. 3. cap. 19.

Accerræ, *ἄκαρραι*, Oppidum est in sexta regione Italiæ, in terra Umbriæ. Vide Plin. lib. 3. cap. 14. & Est & alterum hujus nominis oppidum mediterraneum Campaniæ, ad Clanium amon, cujus frequentis inundatione penit est exiustum. Ad quod alludit Virg. lib. 2. Georg. quum ait: vacuis Clanium non equis Accerris. Hujus incolæ dicti sunt Accerræ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Acces, *ἄκαες*, Fluvius est in Asia, Chorasiorum, Parthorû, Hyrcanorum, Sarangorum, & Thomaniorum regiones irrigat. De hoc Herod. lib. 3.

Accesæ, pen. corr. *ἄκαες*, Oppidum est Macedoniæ: cujus cym dicuntur Accesæi, *ἄκαες*. Vide Stephanum.

Accesamæ, *ἄκαεσαμῆ*, Oppidum est Macedoniæ, conditum ab Accesamene, uno eorum qui in Pieria regnaverunt. Vide Stephanum. Gentile est Accesamenus, *ἄκαεσαμῆ*.

Accesæi.

Acefeus. Pararicus acupifcor nobilis fuit, qui cum Helicone Carytho, Palladis, tuc Athenis in arce colebatur, pepulum pinxit. Unde etiam nobilia opera, & insigni arte confecta, vulgato proverbio Acefei & Heliconis opera dicebantur. A'etius & E'etius & E'etia.

Acefius, a'etius, Nomen est imperiti medici apud Diogenianum, qui magis augebat morbos, quam tollebat. Hinc fit, ut in Proverbium abiit: Acefius medicatus est, a'etius iam est, quando quod magis malo nititur occurrere, tanto magis ingravit. Aut Diogenianus. Vide Eras. in adag.

Acefitus, pen. prod. [a'etius & Ger. Ein fuff Indier an wachem rth wachfen vnfaghet griffe.] Fluvius Orientalis, qui in Indu fluvium cadit, magnus & navigabilis circa quem feror arundines tantæ magnitudinis nati, ut singula intermedia incolis præsentem vicem navigis. Estq; gemellus. Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 20. Strabo Acefitem vocat.

Acefitum, Apollinem apud Heles eundem Pausanias putat, quem Aletes con vocant Athenienses. Cæli. Ant. lib. 9. cap. 19. & ratio nominis confirmat.

Acefitus, a'etius. Novatianorum Episcopus fuit, sub Constantino Imperatore, de quo vide Suidam.

Acefitus, a'etius. Nauta ignavissimus, qui semper lunam accusabat, ut parum navigationi opportunam. Hinc locus Adagio, Acefiti luna, a'etius est. Itaq; Acefiti dicitur sunt comprehensores, quibus nunquam ad bene agendum tempus est opportunum. Diogenianus.

Acefitus, a'etius. Stephanus, Vrbis Siciliæ, ab Acefe rege sic nominata, quæ eadem postea Segesta dicta est, ut inquit Servius Virg. 5. Aeneidos: Urbem appellabant permisso nomine Acefitam. In ea partem fuorum reliquit Aeneas, quum peteret Italiam.

Acefitus, a'etius. Filius fuit Crinifii fluminis Siciliæ ex Egesta Trojana muliere, ut testatur Servius. Virg. 5. Aeneidos: occurrit Acefitus Horridus in jaculis, & pelle Libyfidis utiq; hic jam senex, primò Anchifen, & Aeneam Italiam petentes suscepit hospitio, & mortuum Anchifen in Eayce monte Siciliæ sepelivit. Demum iterum à Caithagiee reserentem Aeneam, quod illum venti impulerant, suscepit ab eodem vino, & alia munibus, memor veteris amicitia, liberalissimè profecutus est.

Acefitus, a'etius. Fluvius Indix navigabilis: juxta quem Alexander Macedo Bucephalam urbem condidit.

Acefitum. Acefitus, Nomen mulieris proprium apud Pausaniam.

Acefitum. Oppidum est Cholchidis in ripa Phalidis.

Acefitus, a'etius. Ponti accoia, Orchomeniorum colonia.

Achæmenis, cum diphthongo, pen. cor. a'etius. Nomen prius Periarum regis (ut scribit Herodorus), à quo reges omnes usque ad Datum descendunt. Hinc Peria dicitur Achæmenis, & Achæmenis. Fuit alius, Xerxis frater, hoc nomine. Lucan. lib. 2. conjuree in arma Mundus, Achæmenis decurram Medica Suis Agmina.

Achæmenis, a'etius. Pars Persidis, ab Achæmene Atgei filio. Autor Stephanus. Inde Achæmenis: id est, Persicus vel Parthicus. Lucanus: Pallas Achæmenis longe decurte campis.

Achæmenides, [a'etius & Ger. Ein spiefaff Vlyff. Pol. Ormek.] Fuit unus ex sociis Vlyffii, Ithacus, Adamath filius: à quo apud Cyclopa relidus, vitam in sylvis aliquandiu radicebus, fructibusque sylvestribus sustulit, donec eodem delatus Aeneas, navigationis suæ comitem cum assumpsit. Vide apud Virg. 3. Aen.

Achæorum portus, a'etius & Ger. Portus est in Troade, sub promontorio ejusdem nominis: ita dictus, quod ibi Græci dialis suæ stationem habuerunt, quo tempore Trojana bellum inferebant. Hujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Achæia, [a'etius & Ger. Ein farnime landestheil Peloponnes.] Propriè dicitur Peloponnesi regio Septentrionalis secundum litus sinus Corinthiaci, ab ipso Isthmo usq; ad Araxum promontorium & Elorum agrum ad Occidentem extensa: dicta, ab Achæo Xuthi filio, ut tradit Strabo libro 8. Hæc & Aegialus dicta, quod penè tota litoralis sit, præcipuasque suas urbes habeat secundum mare extensas. In hæc urbes fuerunt, Bura & Helice à mari absumptæ: item Sydon, Aegira, Aegion, & multæ aliæ, quas enumerat Plin. lib. 4. cap. 5. Hanc Ptolemæus, ut ab Heilade distinguat, Achæiam propriè dictam appellat. Plinius verò hanc iolam Achæiam nomine dignatur. Ptolemæus verò Achæiam nomine (quoties nihil addit) latissimam regionem intelligit extra Peloponnesum, quæ à Piniò Hellas sive Græcia dicitur: quæ quidem ab Occidente Epitum à Septentrione Macedoniam habet, & partem Aegæi maris ab Ortu quoque partem Aegæi maris usque ad Sinium promontorium: Meridie Ionium mare juxta litus, quod ab Achæio amne usq; ad Isthmum extenditur. Hujus

partes sunt Attica, Bœotia, Locris, & reliquæ, quæ enumerantur à Plinio lib. 4. cap. 7.

Achæus, vel Achivus a'etius, Propriè dicitur, qui ex Achæa oriundus est. Ovid. 4. de Pont. Nec potes infelix conferre Charibdin Achæis. Sæpè tamen uno nomine accipitur pro quibusvis Græcis. Horat. in Epistol. ad Loll. Quæquid delirant reges, plebsinatur Achivi. Fuit etiam Achæus, poëta quidam Eretricus, Tragediarum scriptor, paulò junior Sophocle, qui fabulas 44. docuit una autem vicis. Fuit & aliter ejusdem nominis Tragicus poëta, Syraculis oriundus, qui & ipse decem fabulas edidit. Autor Suidas.

Achæi, a'etius, um, pen. cor. a'etius: id est, Græci. Virg. 2. Aen. Et Danaum solite naves, & Achæica castra. Et Achæicum mare dicitur quod Achæiam Græcorum provinciam ad Meridiem & Occidentem alludit.

Achæi, a'etius, ados, a'etius, Ovid. Epist. 3. Inter Achæiadas longè pulcherrima matres. Sunt qui legant Achæiadas.

Achæi, pen. prod. idia, Ovid. 5. Metam. Per tot Hæmonias, per tot Achæiadas urbes.

Achæi, idia, a'etius, Oppidum est situm ad Orientalem plagam maris Hircani, non procul ab Oxò amne, quod antea Herculea dicebatur, donec ab Antiocho, Seleuci filio instauratum, Achæi cepit appellari. Vide Plin. lib. 6. cap. 16.

Achæna, Fluvii nomen in Arabia, non procul ab Euphrate: de quo Plin. lib. 6. cap. 28.

Achæni, a'etius, Populi sunt Scythiæ, qui & Achæni, a'etius, dicuntur à Theopompo. Autor Stephanus.

Achæi, Nomen civitatis, quæ nunc Nozibis appellatur.

Achæritanum, a'etius, Oppidum liberum est in Africa propriè dicta: ab ea parte, qua spectat tractum Cyrenaicum. Plin. lib. 3. cap. 4.

Achæria, a'etius, Civitas est Græciæ in Attica regione, eorundem tractus olim potèssima, teste Thucyd. lib. 2. Verba Thucydidi sunt: iat à p'op'ia id a'etius p'op'ia p'op'ia t'is A'etius, t'is d'etius p'op'ia. Donec Achæiam pervenerint loci angustissimi maxime unus de his quos vocant pagos. Vide Stephanum. Errantigitur qui aliam in Græcia civitatem ab hoc pago collocant.

Achætes, Fluvius est Siciliæ: & apud Virgilium, assidua Aeneas comes, t'is f'etius: hoc est, à cura didus, quæ perpetuò Reges comitant.

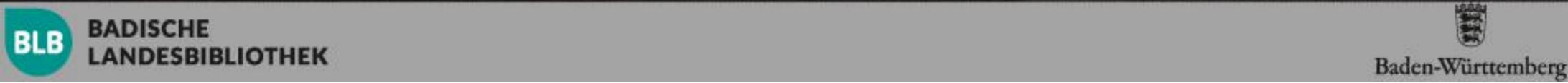
Achedorus Vide ECHEDORVS.

Achelous, a'etius, Actoia rex, à quo fluvius ejusdem nominis, qui à Pindo oriens, & Actoiam ab Acarnania dividens, in Mælacum sinum deliuit, Theas antè appellabatur.

Achelous, a'etius, um, a'etius, quod modò possessivum est, modò pro Aqueus ponitur. Virg. Georg. 1. Foculaque in venis Achelous miscuit urvis. Veteres enim aqua omnem Acheloum nuncupavere, quod primus post diluvium erapisse terra fertur: sive quod Achelous in Græcia (ubi tot ingenia fluerunt) omnium fluviorum celeberrimus fuit. De hoc Macrobi. lib. 5. cap. 18. Hinc Acheloides, a'etius, Nymphæ dicitur.

Achemon, sive Achmon, a'etius & Ger. unus fuit Cercopis, qui unà cum fratre Passalo, nullo non injuriam genere in obvium quæque debachabatur. Hicce erat mater nomine Sennonis, mulier fardica, quæ filios caute jussit, ne quando in Melampygam inciderent. Evenit deinde, ut Hercules, aliquando sub arbore quadam dormitè, armis in eandem reclinatis, Accesserunt Cercopes fratres, & Herculem dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptosque vincos de clava à tergo suspendi leporum sua, atque ad eum modum gestabat. Capibus itaq; pendente deorsum demissis, posticum Hercules nigri pilis horridum, atque hispidum viderunt, non Lydorum more læve ac depilatum. Quapropter materni moniti memores, hæc de re inter se confabulabantur. Quod simulac audisset Hercules, cognomine delictatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Hæc Erasmus in proverbio: Ne in Melampygam incidas. Meminerunt hujus fabulæ & Suidas, & Gregorius Nazianzenus.

Acheron, rontis, masc. gen. a'etius, Epitum fluvius est juxta Pandosiam urbem, & Acherusia palude Theopronia præfluens, multaq; fluvius auctus in sinum Ambracium influens. Quem qui trajecerit, nunquam redire à potus fertur. Ad quod alludens meretrix apud Plautum amanti reposeanti quæ dederat, responderet: Nam itidem ut Acheronti hæc ratio accepti scribitur. Inno receptum, quando acceptum non potest ferri fortis. Sentit nihilo magis ad amantem redire quod in meretricia domum est delatum, quam redeunt ab inferis mortu condere, ut Catullus ait, negant redire quæquam. Et & ante Acheron. teste Strabonem in agro Brundisibi Alexander Mulo flos rex à Lucano truncatus est, Dodonæo decernit otaculo, quo jubebatur Acherusiam aquam, Pandosiamq; urbem ca-

vere. & dicitur autem Acheron, non ut quidam somniant, ab *αχέρων* (sic enim diphthongo scriberetur quod fieri non potest, quum penultima semper corripiat) sed potius *αχέρων* *αχέρων*, quasi doloris fluvius. Vnde etiam poetae fluvium inferorum esse sixerunt. [Germ. Ein Hellscher Fluss.] Virg. 7. Aen. Flebere li nequeo superos, Acheronta movebo. & Ab Acheron sicut adjectiva, Acherusius, a. um. *αχέρωνος*, & Acherontius, *αχέρωντος* & *αχέρωντος*, Aristophansi, & Acheronis apud Plautum: Verum enimvero nullus adæq; est Acherons. Accipitur etiam pro infero loco.

Acherontion, *αχέρωντιον*, Populi sunt in agro Brutio juxta Acherontem fluvium habitantes: quorum meminit Plinius libro 3. capite 5.

Acherontia, Civitas parva Apulie in monte sita: quam ob hoc *midam* appellavit Horatius: quia parva est, & in montis conluta summitate, sicut nidi avium in fummis arboribus. Horat. lib. Carm. 3. Mirum quod foret omnibus Quicumque celsæ nidum Acherontia. *αχέρωντιον*.

Acherusia palus, *αχέρωνια λίμνη*, inter Capuam & Aversam, per aperta plana ad ipsas usq; Cumas penè diffusa. Diodorus lib. 2. Bibliotheca, agens de sepulchris Aegyptiorum, qui Helopolim accolunt, tradit paludem esse Acherusiam, in quam immittantur cadavera in ulteriorem ripam deferenda: navim verò ipsam quæ trajectur, Barim: hoc est, onerariam appellari: inde natam de Charonte, qui animas trāsvehebat Stygem, fabellam. & Acherusia, item specus est juxta Heracleam urbem, ab Hercule conditam in litore maris Euxini, ad manes usque (ut fama fert) pervius, & ex eo Cerberum ad superos tradum incolæ memorant. De hac Ovid. lib. 7. Metam. Specus est tenebroso cæcus hiatus, Et via declivis, per quam Tyrius heros Rediātem, contraque diem, radiosque micantes Oblinquantem oculos, nexis adamante catenis Cerberon attraxit. & ite, lacus Therprotie in Epiro, ex quo amnis Acheron profuit, qui in Ambraciam sinum defertur. Auctores Pomp. lib. 2. & Strabo lib. 5, & Plin. lib. 3. cap. 5.

Achillis, *αχίλλης*, Plutarcho, Scivi Aegyptii nomen est, cujus manu interfectus fuit Pompeius. Lucan. lib. 4. Pharsalia: sceleris delectus Achilles. De hoc vide plura apud Plutarchum in vita Pompei.

Achillea, *αχίλλεια*, Insula est exigua, Borysthenis ostio objecta: ab Achille in ea sepulto nomē habens: ut refert Pomp. lib. 2. & Est & Achillea, *αχίλλεια*, herba millefolio similis, qua Achilles illius inventor Telephum sanasse fertur, teste Plin. lib. 25. cap. 5. Hodie tamen parum est cognita, inquit Cordus.

Achilleus cursus, *αχίλλειος δρόμος*. Peninsula est non procul ab ostio Borysthenis amnis, ad formam gladii in transversum porrecta, ab exercitatione Achillis nomē habens. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Achilleia, *αχίλλεια*, Opus est Statii Papinii, quo ille Achillis pueritiam descripsit, totā ejus vitam profequitur, nisi immatura ejus mors tam insignis nobis opus invidisset.

Achilleon, *αχίλλειον*, oppidum Troas juxta tumulam Achillis, à Mitylenis conditum, ubi clavis ejus steterat, auct. Plin. lib. 5. cap. 12. & 30. & Est & castellum prope Smynam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus, Messene, Steph.

Achilleus, sive Achilleus. [αχίλλειος. German. Ein hantveser Hauptman der Griechen vor Troja.] Nomen viri apud Homerum celeberrimi. Hujus nominis genitivus tam in i, quam in is finitur, Achillis à nominativo Achilles: Achilli verò à nominativo Achilleus. Nomina enim in ewa, per diphthongū terminata, quæ more Latino genitivum faciunt in ei, per duas syllabas, sæpè per crasim contrahuntur, in ei diphthongū, vel i longū, ut apud Virg. 1. Aen. Troas reliquias Danaum atq; immitit Achilli. Interdum solvitur hæc diphthongus in carmine: dicimusq; Achillei, pro Achillis, & Vlyssæi, pro Vlyssæi. Horat. lib. 1. Carm. Nec cursus duplicis per mare Vlyssæi. Hic Pelei, & Thetidis filius Chironi nutridus datus est. Inter filias Lycomedis habitu muliebri absconditus, ex Deidamia generavit Pyrrhum. Iratus Agamemnoni, post mortē Patrocli suscepit à Vulcano arma nova, Hectorē occidit. À Paride conjugium Polyxene sperans tandem occidit, & in Sigæo sepelitur. & Tantæ fortitudinis fuisse fertur, ut (teste Gell. lib. 2. cap. 11.) insigni fortitudine duces Achilles appellentur, & Argumentum Achilleum, quod sit insuperabile & insolubile, vocetur. Quicquid itaq; invictum & insuperabile volumus intelligi, Achilleum dicimus. Vnde deus qui omni in re vinceret, dictum fuisse ex Aristophane conijciendum est. Iecit Achilles duas tellegas & quatuor, *αχίλλειος δρόμος* *αχίλλειος δρόμος* *αχίλλειος δρόμος* *αχίλλειος δρόμος* propterea quoddam tellegatum iactus felix esset.

Achillides, Achillidos, *αχίλλιδος*, Insula in Ponto Euxyno ad Borysthenem, teste Plin. lib. 4. cap. 12.

Achimenes, lege Achæmenes, & vide in dictione ACHÆMENIA:

Achifaris, Oppidum, Plin. lib. 6. cap. 24. 30.

Achifarmis, *αχίφάρμις*, Africae populi, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 30.

Achne, *αχνη*, auctore Plin. lib. 5. cap. 31. Insula est Rhodiorum in mari Carpathio, quæ deinde Castos dicta est. & Achne etiam id est *αχνη*, significat minutas quasdam festucas ex spica immitturandū evolantes: & latius accipitur pro quibusvis rebas minutis dicta quasi ab *αχνη*, ab a privativo, & *αχνη*, teno. Vide Erasmus in proverbio: Ne ramenta quidem.

Acholai, *αχολαι*, Oppidū est Arabie non procul à Nabaria, Auctor Plin. lib. 6. cap. 28.

Acholla, *αχολλα*, Libera civitas est in Africa propriè dicta, non procul à Zella, auctor Strabo, lib. 17.

Achomæ, & Achomeni, populi sunt Arabie felicit. Steph.

Achor, *αχώρα*, Deus habitus est apud Cyrenæicos, cui sacra faciebant, quoties mustarum multitudine pestilentiam intuebatur, quæ proinus ut Deo huic litatum erat, exinguebantur. Vide Plin. lib. 10. cap. 28.

Achradina, pen. prod. *αχραδίνη* Stephano, Pars est urbis Syracusanæ, cum reliquis urbis ejus partibus ponte conjuncta. Vide ejus descriptionem apud Cicero, Act. in Ver. 6.

Achriane, *αχριανη* Stephano, Oppidum est ad mare Hyrcanū, cuius meminit Polybius lib. 10.

Achrua, Ptolemæo, est civitas Arabie felicit. Vide Achomæ.

Acibi, *ακίβη*, Populi sunt in Sarmatia Europa post Riphæos montes. Recensentur à Ptolemæo.

Acidalia, *ακιδάλια*, Veneris epitheton, vel quia injicit curas, quas Græci *ακιδάλια* dicunt vel certe à fonte Acidalia, qui est in Orchomeno Bœotie civitate, in quo se Græci lavant, quæ Veneri sunt sacra. Ipsius enim & liberi filie sunt nec immittit. Græci enim per horum serē numinum muera coactilian. Hæc Servius.

Acidalius, penult. corr. *ακιδάλια* Suidæ. Fons in Orchomeno, oppido Bœotie. Veneri sacerunde etiam Acidalia dicta est. Virg. 1. Aeneid. -at memor ille Mauris Acidalivæ. In hoc enim fonte se Græci lavare dicuntur: unde & ipse. Sorores Acidaliæ passim à Poëtis appellantur. Græci hunc fontem *ακιδάλια* esseferunt fremmino genere, respicientes nimirum ad sublimium *ακιδάλια* vel *ακιδάλια*, ejusdē generis. Nos Acidaliū effecimus qui fontis nomē in masculino genere appellamus, quæ admodum etiam Castalum dicimus, quem illi *ακιδάλια*.

Acidon, *ακιδών*, Amnis est in Elide Peloponacti regione, ladanis sepulchrum præterlabens. Strabo.

Acidulus, Fontis nomen in agro Venafranonita dicitur, quod aquas haberet acidulasid est, subacidus. Plin. lib. 31. cap. 2.

Acenses, Olim populi erant in Latio, qui unā cum reliquis Latinis carnes in monte Albano solebant accipere. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Acila, *ακίλα*, Emportus est maritimum Arabie, distant auctore Plin. lib. 6. cap. 28, in descriptione navigationis Indicæ ingratum diem navigatione à Bereaie Troglodytarum urbe.

Acilifena pen. prod. *ακίλιφενά*, Regio est Abia inter Taurum, & Euphratem: de qua Strabo lib. 11.

Acilorum, Romæ nobilis fuit familia, ex qua fuit Acilius ille Glabrio, cui devicto Antiocho statua oblata est aurei tracteis incurvata: ut annotavit Cælius Rhod. lib. 29. cap. 24. & Item Acilius prænomine Marcus, quo consulatum gerens cum C. Porcio, lætæ & sanguine pluisse, auctor est Plin. lib. 2. cap. 56. & Fuit & Acilius cognomine Buta, cui post amplissimum patrimonium absumptum, inopiam suam confestim, nihil aliud à Tibeno responsum est, quam illum serò expectatum esse. Vide Suet. in Tiberio.

Acimero, Oppidum est ulterioris Hispanie, in tractu Celvico, juxta Lusitaniam in cōventu Hispaniæ: de quo Plin. lib. 3. cap. 1.

Acina, *ακίνα*, Oppidum est interioris Aethiopiæ, ultra Syonem, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Aciris, *ακίρις*, Fluvius est in ea Italia parte, quæ olim Genua magna dicta est, juxta Heracleam & Metaponiū Plin. lib. 3. cap. 1.

Acis, *ακίς*, Fluvius Siciliæ, ex Aetna procedens ex cuius ripa fertur Polyphemus saxum in Vlyssē jam fugientem eiecisse. & Acis, Insula una ex Cycladibus. Plin. lib. 4. cap. 12. & Acis etiam adulescentis Siculi nomen fuit. Fauni & Symmachus lib. 11, qui quum Galatæam Nympham adamaret, à Polyphemo rivale suo est occisus, & deinde in fontem sui nominis mutatus. Vide Ovid. 13. Metam.

Acitani, *ακίτανες*, Hispana gens simulacrum Martis radiis ornatum maxima religione colens, quæ Necyri id est, Marti vocant, Macroh. Satyr. lib. 1. Vide Strabonis lib. 4. initio.

Acitavones, Plinius libro 3. capite 20, numerat inter populos Alpinos.

Acichius, *ακίχιος*, Fluvius est Siciliæ, non procul à Lilybæo promontorio in mare influens. Auctor Ptolemæus.

Acmeta, Arabie regio, Steph.

Acme, est mulietis nomen apud Catullum.

Acmedæ, penultima producta, *ακμεδæ*, Septem sunt insule

post Hyberniam, non procul ab Orcadibus. Vide Plin. lib. 4. capite 16.

Acmonia, *ἀκμόνια* Stephano, Vrbs est Phrygiæ in conventu Synnadicorum: cuius meminerunt Ptolemæus & Stephanus.

Acmonienſes, ſive ut apud Plinium Nat. hiſt. lib. 5. cap. 25. legitur, Acmonienſes: *ἀκμόνιοι* Stephano, populi ſunt Acmoniae urbis.

Acmonides, *ἀκμόνιδες*, Inter Vulcani miniſtros numeratur: dictus *ἀκμόνιος* hoc eſt, incude.

Acœtes, *ἀκœτες*, apud Ovid. lib. 3. Metam. nauæ pauperis nomen eſt, quod & ipſum vocis cõpoſitio indicat. *ἀκœτες* enim apud Græcos ſonat, ſine cubili.

Acolitanum, *ἀκολιτανόν*, Oppidum liberum eſt in Africa propinqua, ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Vide Plin. lib. 5. cap. 4.

Acœntius, *ἀκœντιος*, Venator egregius, ut docet Statius lib. 7. Thebaid. donec flammatuſ Acœnteuſ Strage virum, cui factas ferat proſteraere virtus.

Acœntion, *ἀκœντιών*, Oppidum eſt Arcadiæ, nomen habens ab Acœntio Lycæoniſ filio. De hoc Stephanus.

Acœntiuſ, *ἀκœντιος*, Bœotia: mons eſt, teſte Plin. lib. 4. cap. 7.

Acœntiuſ, *ἀκœντιος*, Adoleſcentis nomen eſt ex Cea Coryciani inſula oriundi, qui quum in Dianæ templo Cydippen conſpexiſſet, ejuſ amore captuſ, devolvit ad pedes ejuſ malũ huiuſmodi cœmine inſcriptum: Me tibi nupturam (felix eat omco) Acœntiuſ, iuro quam colimus, numina magna dæ. Poſtea a patre alteri deſponſa, quum periculoſiſſima febr̄i eſſet correpta, rata perjurium, morbi ſui cauſam eſſe, maluiſ Acœntio nubere, quam Dianæ iram ulteriuſ expectari. Exiit hac de re dæ Ovidii epiſtola, una Cydippeſ, Acœnti altera.

Acœz, Vicuſ eſt Panticapentiſ agri ad oſtium Mœontidũ 70. ſtadiorum freto à Corocondame oppoſita ſibi urbe diſcretuſ. *ἀκœζ*. & eſt & acra cognomento Lapygia, promontoriũ extimum Salentinorum, quo quàm longiſſimè (ut inquit Plin. lib. 3. cap. 11.) in mare excurrit Italia: Lapygia cognomentum diſcriminaſ gratia additum eſt. Nam Græci quilibet promontoria Actas, *ἀκœζ* vocant. Vide de pleraq; urbes in promontoriis ſite, Acœz appellantur. Vide Stephanum, qui decem huiuſ nominis urbes enumerat.

Acra, Vrbs eſt ex decem Iudææ ſoparchiis, *ἀκρά*. Vide Plin. lib. 5. cap. 14.

Acra, vel potiùs Achradina Stephano, *ἀκράδινα*, vide ſupra Achradina, & infra in dictione SYRACUſAE.

Acra, Vrbs eſt in promontorio quodam inter Lechaũ & Pagas, nõ procul à Corintho coleretur: ubi & vetuſtium ejuſ extabat oſculum. Strab. lib. 8.

Acra, Vrbs eſt Bœotia: quæ ab Homero Arne vocatur: dicta Acra, ab Acraepho Apolliniſ filio, ut Stephano placet. Hanc Strabo neutro genere eſſet, Acraephium, *ἀκράειον*.

Acragas, *ἀκράγας*, penult. correp. Nobiliſ artificis nomẽ eſt, qui in auro, argentoq; calando plurimũ præſtitit: cuiuſ etiam Plinius in Rhodi in templo Liberi patuſ opera quoddã extabant, Bacchæ ſcilicet & Centauri in ſcyphis celati. *ἀκράγας*. Vide Plinium lib. 33. cap. 12. & eſt item Acragas, *ἀκράγας* Stephano, Mons Sicilia: non procul à Pachyno promontorio, cum oppido ejuſdem nominis, quod à Latinis Agrigentum dicitur, teſte Plin. lib. 3. cap. 8. Virgil. 3. Aeneid. Arduuſ inde Acragas olleat maxima lögè Mœnia. Stephanuſ exiſtimat hanc urbem, ut pleraq; in Sicilia, à præterlabente fluvio nomen accepiſſe. Alii ab Acragante Iovis & Alteropes filio dictam putant. Quatuor præterea aliaſ huiuſ nominis urbes commemorat Stephanuſ, quarum primam in Thracia ponit: alteram in Eubœa: tertiam in Cypro: quartam in Aetolia. Scribitur & Acragas per quintam conſonantem in ſecunda ſyllaba. Hinc deducitur gentile Acragantiuſ, *ἀκράγαντιος*. Lucr. lib. 1: Quorum Acragantiuſ cum primis Empedocleſ eſt. Hoſ Latini vocant Agrigentinoſ.

Acra, *ἀκρά*, Bacchantium Geniuſ Atheniſ ſpectabatur, cui oſ duntaxat extra parietem extabat. Autor Pauſ. in Attica.

Acra, *ἀκρά*, Populi ſunt Pannonia: inferioriſ, juxta Scordicoſ: de quibuſ Plin. lib. 3. cap. 25.

Acra, *ἀκρά*, Populi ſunt Sicilia: ſtipendiarii Romanorum, non procul ab Acraſta oppido: de quibuſ Plinius libro 3. capite 8.

Acra, *ἀκρά*, Oppidum eſt Hiſpania: in cõventu Hiſpalenſi: de quo Plin. lib. 3. cap. 1. Item aliterum in Peloponneſo, ad oſtiuſ Eurota: fluviũ, in ſinu Laconico: de quo Ptolemæuſ.

Acridophagi, *ἀκρίδοφάγοι*, Ger. *Hyndereiden freſter* (in Wort in Moreland.) Populi ſunt inter Aethiopes, veloces curſu: vita verò adco brevi, ut annoliſſimuſ quadraſgeſimuſ annuſ non excedat: ſoliſ ferè locuſtiſ viciant, à quibuſ & nomen inventuſ. Nam Acridaſ, *ἀκρίδα*, Græci dicunt, quaruſ

Acra, *ἀκρά*. Vide plura de hiſ apud Diodorum Siculuſ, libro 4. cap. 3. Et Matthæuſ Ioannem Baptiſtam referet locuſtiſ uſum, capite 3.

Acra, *ἀκρά*, Oppidum eſt Sicilia: non procul à Syracuſiſ: cuiuſ in coize dicuntur Acraſta, *ἀκράστα*. Vide Steph.

Acra, *ἀκρά*, Locruſ, Philoſophuſ ſait Pythagoricuſ, cuiuſ meminit Cic. lib. 5. de Finib.

Acra, *ἀκρά*, penult. correp. [*ἀκρά* Ger. Ein König der Argivorum vob ein Vater Danae, welche Jupiter beſchlaſſen hat: aiſ er ſich in ein güldnen Siegen vergeſſet hat.] Filiuſ ſuit Abantiæ, & pater Danaeſ, qui Proeto fratri in regnum Argivorum ſucceſſit. Hic cõ oraculo monituſ eſſe fore ut à nepote vita exueretur, filiam ſuam unicam munitiſſimæ turri incluſit, eo conſilio, ut ea perpetua virginitate dæmonata, omni, qui à poſteritate impendere videbatur, metu ſolveretur. At Iupiter Danaeſ amore captuſ, in ſpeciem imbrũ aurei ſe transformavit, & per impluvium in puellæ gremium deſcendit: voti q; compoſ factuſ, ex ea Perſeuſ genuit. Quod ubi Acraſia anima dævit, filiam unã cum infantulo recẽſ nato in arcam impoſitam, in mare abiecit: quæ ad lituſ Apuluſ appuſa, & à piſcatoribuſ excepta, ad Filumnuſ regem deducta eſt. qui & forma ejuſ & genere adduſtuſ, eam ſibi uxorem delegit. Porro Perſeuſ ſimulac adolevit, adverſuſ Gorgonæ expeditione ſuſcepta, victor evaſit: nec ita multo poſt Argos venit, ſaxiſ cum Meduſe caput ferent: in quod quum forè Acraſiuſ incidiſſet, in lapidem tranſmutatuſ eſt. Hæc ex Ovid. & aliis. & Fuit & Acraſiuſ alter, Vlyſſiſ avuſ paternuſ: quem alii Arceſium legunt apud Ovid. Metam. 11. Verba Ovidii ſunt: Nam mihi Laertiſ pater eſt Acraſiuſ illi, Iupiter huic.

Acra, *ἀκρά*, ſum, adjectivum, *ἀκρά* Virg. 7. Aen. hæc dicitur urbem Acraſioneſ Danae fundiſſe coloniã.

Acra, *ἀκρά*, Acraſioneſ, Acraſioneſ, penult. correp. Patronymicuſ maſculin. gener. *ἀκρά*, Perſeuſ Acraſiuſ ex Danae nepoſ, Ovid. 4. Metamorph. Verit in hunc Harcon madefactam cæde Meduſe Acraſioneſ, adigitq; in pectus.

Acra, *ἀκρά*, penult. præd. patronymicuſ femin. ab Acraſio deductuſ, quo ſignificatur Danae filia Acraſi, & Perſei mater.

Acra, Peloponneſi promontorium juxta Mælam & Tanarum. Autor Pompon. Mela, lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 13.

Acra, *ἀκρά*, Oppidum eſt Thracia: in vertice montuſ, qui Athoſ dicitur, ſituſ unde & nomen habet. Pompon. Mela, lib. 2.

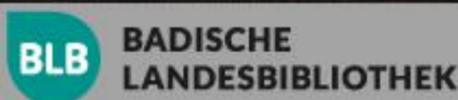
Acra, *ἀκρά*, orum, vel Acrocerauni montes, [*ἀκρά* Ger. Das hoch Gebirg ſo durch Epirum an das Meer ſoſt und aiſ ſich in das Meer ſenkt: ſo das Griechiſch Meer vom Joniſchen vobzühret.] Montes ſunt in fronte Epiri, Ioniuſ mare ab Adriaico diſtantes: ita dicti, quod propter immenſam altitudinem verticeſ habeant fulminibuſ maximè obnoxioſ, *ἀκρά* enim verticem ſignificat, & *ἀκρά* fulmen. Horat. lib. 1. Carm. ad Virgil. Qui ſiccuſ oculiſ monſtra natantia, Qui vidit mare targidum, & infameſ ſcopuloſ Acroceraunia. Plin. lib. 3. cap. 23: Inde inſituſ Epiruſ, montes Acrocerauni. Idem in præmio lib. 4. Item ejuſdem libri cap. 1: Non deſuerunt quiſ & juxta Armenicoſ montes Acrocerauniſ collocarent: verũ illi nominis vicinitate lapſi ſunt. Si quidem illi Cerauniſ montes appellantur, non Acrocerauni. De quibuſ vide Plin. lib. 3. cap. 27. & infra ſuo loco.

Acra, *ἀκρά*, Eſt primum Epiri promontorium, eaq; Acrocerauniſ montium para, quæ mari immineſ ſecunduſ Europæ ſinuſ à tertio: hoc eſt, Adriaticũ mare ab Ionio dividiſ diſtatq; à Laciniũ, extremo Italia: promontorio 75000. paſſ. Vide Plin. lib. 3. cap. 11 & 29.

Acra, *ἀκρά*, Populi ſunt Thracia: à capilloſũ longitudine dicti, quod antiaſ in fronte, mulierum more demiffaſ geſtarent. Autor Homeruſ in Catalogo naviu. Sed apud cum *ἀκρά* appellati *ἀκρά*, Thraceſ ſatiſ conſtat: idq; non quod antiaſ in fronte demiffaſ geſtarent, ſed quod in ſummo capite capilloſ aſerent: id eſt, *ἀκρά* *ἀκρά* *ἀκρά*. Vide Eufath. & Herodotum.

Acra, *ἀκρά*, Ger. Ein hoher Berg bey Corinthe. Mons Peloponneſi inter duo maria, Aegeuſ ſcilicet & Ioniuſ, ſtadiorum trium & dimidiati altitudine ad perpendicularium: ſub cuiuſ radice in plano, inſar menſa, jacet oppidum Corinthuſ. Strabo lib. 8, autor eſt montem hunc in cœnibus ita fuiſſe circumdarum, ut arcuſ uſum præberet: quod ſi, ut minimè mirum videri debeat. Acrocornithuſ à Plinio *ἀκρά* appellati, quem Strabo montem vocitat. Plin. lib. 4. cap. 4. Medio hoc intervallo, quod Iſthmi appellavimus, applicata colliſ habitatur colonia Corinthuſ, antea Ephyra dicta, ſexageniſ ab utroq; litore ſtadiuſ, è ſumma ſua atce, quæ vocatur Acrocornithuſ, in qua ſons eſt Piſthene.

Acra, *ἀκρά*, Ax eſt in colle ſupra Liſſam Myrici urbem, cuiuſ meminit Strabo lib. 7.

Acrolochia, ἀκρολοχία, Promontorium est Aegypti ad Pharon, Strabo lib. 17.
 Acron, ἄκρον, Fuit Centesimus rex eo nomine, quem Romulus singulari certamine vicit, eiusque arma Iovi Feretrio dedicavit. Acron praeterea medicus Agrigentinus fuit, qui Athenis una cum Empedocle philosophatus est. Antiquior fuit Hippocrate. Scripsit lingua Dorica de victu salubri librum unum, autore Suida. Vide Laertium in Empedocle.
 Acronius lacus, [ἀκρονία λίανη, Ger. Der Cöstengetsee oder Dödensee.] Olim dicitur, qui aliis nominibus & Podamicus, & Brigantinus nuncupatur. Hodie à Constantia urbe imminente, Constantiensis dicitur. Pompon. Mela, lib. 3. Rheus ab Alpibus decidens proprie à capite duos lacus efficit, Venetum & Acronium.
 Acrorei, Urbis Triphyliae, Steph.
 Acrotadus, ἄκροτάδης, Insula est in sinu Persico: de qua Plin. lib. 6. cap. 27.
 Acrothion, Vide ACROATHON.
 Actæon, ἄκταιων, cū diphth. Aristi & Antonois filius à Diana in ceruam cōversus, & à suis canibus dilaceratus. Vide fabulam apud Ovid. lib. 3. Metam. & Fulgentium, atque etiam in Commentariis Apollonii lib. 4.
 Actonia, ἄκταινία, Insula est in mari Germanico, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 13.
 Acte, ἄκται, Graeciae regio nobilissima, quae postea ab Amide Graeci regis filia, Actica nominata est. Dicitur Acte, vel ab Actæo quodam rege indigena, ut refert Stephanus: vel potius, quod maxima sui parte littoralis sit, & ad mare extensa. Nam ἄκται Graeci littus vocant. Plin. lib. 4. cap. 7. In ea prima Attica, antiquitus Acte vocata.
 Acteus, ἄκταιος, a, um, id est Atticus, ἄκταιος, Ovid. 1. Metamorph. Separat Ionios Acteis Phociae ab arvis.
 Actianus, ἄκταινός, Rex Aethiopiae, qui Amalium Aegypto depulit, quod non à immo deratē tyrannidem exercebat, regnumque occupavit. Vide Diodorum lib. 2. cap. 1.
 Actium, ἄκταιον, Epitri promontorium, ubi Augustus, de victoria navalis praesidio Antonio & Cleopatra, urbem condidit: & Nicopolim à victoria nominavit.
 Actius, ἄκταιος, a, um, & Actiacus, ἄκταιακός, Virgil. 3. Aen. Actiaci, Iliacis celebrantur littora ludis. Sappho ad Phaonem: Cur ad Actiacas miseram me mittis ad oras?
 Actius navitus, Iocytus Tarquinii Praefecti temporibus Augur fuit, quem insperante rege, corde novacula discidisse fabulantur. Vide Liv. lib. 1. ab Urbe. Alii malunt scribere Accius.
 Actius, sive Accius, Fuit Tragediarum scriptor, natus liberitinis parentibus, & inter colonos Pisaurum deductus: à quo & fundus Actianus iuxta Pisaurum dicitur. In scribendis Tragediis, sententiarum gravitate, verborum pondere, personarum autoritate clarissimus extitit. Vide supra ACCIVS.
 Actior, ἄκταιος, Comes fuit Hercules in expeditione contra Amazones, in quo bello vulneratus, quō domū redire vellet, in itinere mortuus est. Actiorides, ἄκταιορίδης, Patroclus, nepos Actonis. Is enim ex Aegina, quam ei Iupiter à se vitiatam uxorem dederat, Menecium genuit. Menecius autem resista Aegina, Opuntem in Locros se cōtulit, & ibi Patroclum genuit. Fuit & Actior quidam Auruncus, cuius meminit Virgilius lib. 12. Aeneid. validam vi coaripit hastam Actonis Aurunci spolum, etc.
 Actuarii, ἄκταιοί, Medici Graeci nomē, qui plurimis scriptis voluminibus, artem suam illustravit: ex quibus etiam hodie sunt in manibus septem libri de urinarum ratione.
 Acusilaus, ἄκουσίλαος, Ger. Ein Kiedner zu Niften. Atheniensis Rhetor, qui Galba imperante sese Romam contulit, ibique ludum aperuit tanto successu, ut moriens Atheniensibus decem myriades ex scenore partas reliquerit. Fuit & Acusilaus quidam Argivus Historicus, qui Genealogias quasdam conscripsit, ex aeneis tabulis, quas patrem eius serunt invenisse, quem in domo sua nescio quid foderet. Vtriusque meminit Suidas.
 Acutea, pen. prod. ἄκταια, Hispaniae urbs est Stephano: cuius incolae dicuntur Acutani, ἄκταινοί.
 Acuria, P. Vitellii uxor. Tacit. lib. 5.
 Acylas, ἄκυλας, Philosophi nomen, qui Dialecticos commentarios conscripsit de Syllogismis. Suidas.
 Acyphas, ἄκυφος, Oppidum est in Dorica tetrapoli, ut ex Theopompo refert Stephanus.
 Acyros, ἄκυρος, Stephano, Insula est non procul à Creta, è regione Cydoniae civitatis, quae alio nomine Melos appellatur. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.
 A ante D.
 Ada, ἄδα, Filia fuit Hecatomni Cariae regis, & Artemisiae soror, quae Hydrico fratri nupsit ut tradit Strabo lib. 14.
 Adachida, γένος Lybica, Steph.
 Adadata, ἄδαδάμ, Civitas Pisidarum, ad Taurum montem. Strabo lib. 12.

Adad, teste Macrobio Saturnal. libro 1. capite 23. non Adab, quemadmodum haecenus legebatur, Assyriorum summus habebatur Deus. Cui etiam deam Atargatim uxorem assignabant: per Adad Solem, per Atargatim Terram intelligentes: quod ex his duobus potissimum cuncta credenti procreant.
 Adae, ἄδης, Oppidum est Acolidis, 40 stadiis ab Hydrae promontorio distans, non procul à Cuma. Auctores Strab. lib. 12. & Plinius lib. 5. cap. 20.
 Adam, ἄδης, Hebraica lingua (Sicut lib. 1. Iosephus scribit) dicitur quod Ruber: quoniam est rubra terra factus est.
 Adamastus, ἄδαμαστος, Ithacensis fuit, pater Achumenidis, socii Ulyssis: ut videre est apud Virgil. Aeneid. lib. 3. Latine interpretari possumus indomitum, ab à privativa particula, & ἄδης, domo.
 Adamiani, vel Adamitae, Haeretici, ab Adam nominati, cuius imitatur nuditatem, quae fuit in Paradiso ante peccatum. Creditur enim quod nuptiae futurae non fuissent, si nemo peccasset. Nudi itaque, haeretici, sceminaque conveniunt, non diledit nec audiunt, nudi celebrant sacramenta. August. lib. de haereticis ad Quodvultdeum.
 Adana, ἄδανα, Verbs Ciliciae: ita dicitur ab Adano, qui eō coloniam deduxit una cum Saro, postquam bello adversus Tarcentes gesto, inferiores discessissent. Auctor Stephanus. Meminit urbis huius & Plin. lib. 5. cap. 27.
 Adani, ἄδανί, Insulae duae sunt in sinu Arabico, quas commemorat Ptolemaeus.
 Adaripolis, urbs Persica, Steph.
 Adbellum, oppidum, Plin. lib. 57. cap. 233.
 Adduf, Fluvius est in Insulis, qui per medium Larium lacum fertur, ita ut aquae non commisceantur. Claudianus Adus quo scissas spumofior incitat undas. Vide Plinium, lib. 2. capite 103.
 Adelpheids, ἄδελφίδης, Historicus fuit M. Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conscripsit, in qua ipse & adfuit, & praefuit. Strabo lib. 11.
 Adér, ἄδερ, [ἄδερ,] locus iuxta Bethleem, ubi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob peccata sua pavit, loca nomen imponens, vel (quod verius est) quodam vaticinio futurum iam tum mysterium monstrabat.
 Aderco, ἄδερκος, Hispaniae urbs est Stephano: cuius ceteri dicuntur Aderconitae, ἄδερκωνίται.
 Ades, ἄδης, à Graecis dicitur inferorum deus, quē nos Ditem & Plutonem appellamus: ita dicitur ab à privativo, & ἄδης, videtur: propterea quod à in densissimis inferorum tenebris, nocteque profunda perpetuo agens nihil cerneat videatur. Nam licet aëris lucidi medio (qui apud inferos nullus est) visio fieri non potest: Graeci tamen Grammatici dictionis huius principium contra eymmi naturam aspero spiritu scribendum praescripserunt.
 Ades, sive Hades, ἄδης, Molossorum rex, cuius filiam nominat Cora apud Acherontem fluvio conatus est rapere. Pithonem. Unde factus est locus fabulae, Pithonem ad inferos dēdēdē, & uxorem Divi Persephonem, quae & Cora, ἄδης à Graecis dicitur, rapere voluisse. Vide Caesum Rhodig. lib. 7. cap. 13. & Plutarchum in Theleo: qui tamen regem hunc non Adem vocat, sed Aidonem.
 Agindēstriūs, Cattorum princeps, Tacit. ad fin. libri secundi Annal.
 Adiabarae, Populi sunt Aethiopiae. Plin. lib. 6. cap. 20. Deinde contra Meroen Megabari, quos aliqui Adiabaras nominaverunt.
 Adiabene, ἄδαβηνή, Est ultra Armeniam regio, quae Assyria ante dicebatur, ut placet Plinio, libro 5. capite 12. Ptolemaeus verò, & Strabo Adiabenam Assyriae portionem faciunt, tamque ad ortum collocant ultra Mesopotamiam. Nomen habet à difficili transitu, ab à privativo, & ἄδαβηνή, Theleo: Amnium enim, qui cam figant, multitudine, iter reddidit impeditum.
 Adiatorix, ἄδατορίξ, Meclii cuiusdam Galatiae Terrarum filius fuit, qui quum apud Heracleā Ponticam, coloniam Romanorum eō in usum non esse una iussu Antonii jugulasset, postea in praesidio Achaico captus, & in triumpho circumdatus, una cum filio jugulatus est. Strabo lib. 12.
 Adilifius, ἄδελφίσις, Mons est Beotiae, de quo Plinius libro 4. capite 7.
 Adimantus, ἄδιδμαντῆς, Nomen viri Atheniensis, filii Platonis, Laert. lib. 3. Fuit etiam hoc nomen Cōmilitonum dux, qui quum Themistocli caelum obijceret Num. pueri, respondit Themistocles, exuliam quempiam esse, qui ducem habere non esset. Suida.
 Admetē huius Admetes, ἄδμητης, pen. prod. Oceani & Thyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.
 Admetūs penultima pro ducta, ἄδμητος, Suidae, Thestion rex fuit, cuius armenta novem annos Apollinem parvis ferunt, quoniam

ruat, quum ob interfectos Cyclopas, qui fulmina fecerant, quibus Aesculapius filius eius erat necatus. Olympo depul- sus humana specie apud mortales exularet: à quo quum per- humanitate tractaretur, ad referendum patrono beneficium, à Parca impetravit, ut quum fatalis eius dies adesset, hac lege mortem effugeret, si quis reperiretur qui illius vice mortem oppetere vellet. Quod amici tū omnes recusarēt, una Alceſtis uxor vitæ suæ dispendio mariti vitam redemit. Quæ defuncta stultæ quadam & lugubres naniæ decantabantur assidue apud Admetum tantū beatchii memorem, donec mota Pro- scerpina remisit Alceſidem; aut ut quidam dicunt, donec Hercules expugnato Orco hanc ad superos reduxit. Hinc locus ficitus Proverbio: Admeti naniæ, ἀδμετῆς νανίης. quod accom- modari poterit ad orationem querulam ac miserabilem, aut ad cationes faciles & illaboratas, nimirum quales oportet esse, quæ inter pocula canantur, & ex tempore. Callimachus tamen contra receptum Poëtarum consensum, ita scribit in Hymno Apollinis: Οἷμος, ἢ Νίκαν καὶ ἀλεκαρῶν ἴδη τὸ κάλυβ' ἔβρι- σθ' Ἀδραστῶν. Ἐλπίδων ἔργα καὶ ἰπποκλῆος ἔργα. Ἐπὶ ἰπποκλῆος ἔργα. Ἐπὶ ἰπποκλῆος ἔργα. Hoc est, Phœbum & Nomiū vocamus, ex quo sub Amphrysio jugales pascebat equos, adolescentis Admeti amore accensus.

Adonis, nis, & nidis, penultima producta, ἄδωνις. Nomē pro- priam filii Cinyræ Cypriorum regis, & Myrbæ, quem ob for- mæ excellentiam Venus in deliciis habuit. Hic apri dente sub iugum percussus, interfectusq; à Venere in florem Anemo- nis herbe, qui sanguinis colorem imitatur, dicitur conversus, referente Theocrito & Nicandro. Quod etiam latius explicat Ovid. ad finem lib. 10. Metam. his verbis: nec plena longior hora facta mora est, quum flos de sanguine concolor ortus, Qualem, quæ lento celant sub cortice granum Punicæ ferre foventis brevis est tamen usus in illo. Namq; malè hærentem, & nimis levitate caducum Excitant iidem, qui perstant omnia, venti. Hieronymus in Ezechielem sic habet: Quem nos Ado- nidem interpretati sumus, & Hebræus & Syrus sermo Thamus vocat. Unde quia iuxta gentilem fabulam in mense Julio, amantius Venereis & pulcherrimus juvenis occisus, & dein- ceptis revivisse narratur, eundem Julium mensis eodem ap- pellare nomine, & anniversariam ei celebrant solennitatem in qua plangitur quasi mortuus: & postea reviviscens canitur, & laudatur. Unde apud Ezechielem Prophetam legitur: Ecce ibi mulieres sedebant, plangentes Adonidem. Vbi intel- ligi vult, fuisse idololatriam celebratam in honorem Adoni- dis. Macrobius accepit Adonidem pro sole. Moscopulus, ἄδωνις nomen ab ἄδω, quod est cano, derivatum putat. De eodem festivissime Theocritus ἄδωνις, & c. & Adonidis hortū, ἄδωνις ἄδωνις, ut inquit Oppian. 1. lib. Halicenti- cas. ἄδωνις ἄδωνις, ἄδωνις ἄδωνις: hoc est, quia profuit undis. In litus sicca ponens tellure cubile. & Pifcis est similis manis jam factis, aut gobionibus, cui semipedalis magnitudo: forma teres, color subfulvus: linea candida à Branchiis ad caudam distinguitur. Vide Athenium libro 1. & Adonis item fluvius est ex Libano mōte profusus, nō pro- cul à Byblio oppido: ut tradit Plin. lib. 5. cap. 20.

Adovacris, ἄδωβας, Rex Herulorū fuit, qui anno nostræ salu- tis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, ut eorū percussus Augustulus, spontè purpuram poneret. Quo tempore sine accepit Occidentis imperium, anno ab urbe condita 1226. Vi- de Paulum Diacon. lib. 10.

Adra, ἄδρα, Trium oppidorum nomen est à Prolemæo: quoru- unum in Arabia petrosa colloca: alterum in Cava Syria: ter- tium in Liburniæ mediterraneis ad radicem Bebiorum mon- tum, non procul à Tito fluvio.

Adramytteon, pen. prod. ἀδραμύτειον, sive (ut apud Plinium legitur) Adramytecus, Civitas est littoralis in majore Myſia, sive Acoliside: ita dicta ab Adamytto conditore, Alyatra filio, & Croesi fratre, ut tradidit Aristot. in Polit. Alii à Mercurio no- men accepisse ferunt, quam Lydi Phrygia lingua Adramyn, ἀδραμύν vocant. Thucydides libro 3: Adramytecōn vocat ἀδραμύτειον, ἄδρα μῦν. quam scripturam etiam Stephanus agnoscit. Quem vide de varia hujus vocis scribendæ ra- tione.

Adramytenus, adjectivum, sive Atramyttenus, penult. prod. ἀδραμύτειος, ἢ ἀδραμύτειος: ut sinus Adramytenus, ἀδρα- μύτειος ἕρμα, qui & Idæus appellatur: ut est autor Strabo lib. 11.

Adrana, ἄδραν, Fluvius est Cantorum in Germania, ut tradit Tacitus Annal. lib. 2. & Est etiam Adrana, ἄδραν, teste Stepha-

nō, oppidum Thraciæ, quod & ἀδραν à Theopompo appel- latur. Vide ANDRENA.

Adranon, ἄδραν, Siciliæ oppidum in Artæ montis radici- bus, fluvium habens ejusdem nominis. & Gentile est Adran- tes, ἀδραντες, quo utitur Apollodorus. Ex Stephano.

Adramelech, Adolam Assyriorum, quod etiam Samaritani coluere.

Adrasia, orum, neut. gen. ἀδρασια, Vibs Bactrianorum, Strab. libro 15.

Adraſtea, sive Adraſtia, ἀδραστία, Oppidum est Troadis inter Priapum & Parium situm, ab Adraſto rege nomē habens, qui primus Nemeſi templū erexit, & Adraſteam nominavit. Hæc urbs campum habuit subiectum, qui Adraſteæ campos, ἀδρα- στειῶν πεδῖος appellatur, Apollinis Actæ, & Dianæ oraculo infi- gnis: quo postea dituro, saxa Parium transalata sunt, ex quibus edificata est ara, Hermocreonis opus, & magnitudine, & pul- chritudine memorabile. Hanc urbem alii ab Adraſtea Nym- pha quadam montana, nomē accepisse volunt. & Gentile est Adraſteus, ἀδραστειος.

Adraſtia, [ἀδραστία. Pol. Penult.] Necessitatis ac fovix filia, sce- lerū uxor, cujus vindictā credebant nullo modo posse virari. Hanc alio nomine Nemeſin vocaverūt, ejusq; sedē Argypiti Theologi supra lanā cōstituerē, ut inde velut regina & arbitra hæc inferiora despectaret. Strabo lib. 13. nominis rationem refert ad Adraſtum regem, qui primus Nemeſi templum ere- xit, Adraſteamq; illam appellavit. Aristot. lib. de Cælo definit esse ἀδραστία ἄδραστια, ἄδραστια, ἄδραστια, ἄδραστια: hoc est, ine- vitabilem causam, existentem secundum naturam, parcamq; semper existentem. Hinc locus factus Adraſtio: Adraſtia Nemeſis, ἀδραστία Νημεσίς. Subaudiendū est, adesset vel adesset. Quo- licet uti vel in eos, quibus ob insolentiam, arrogantiamq; fortunæ commutationem minatur: vel, qui à rebus florenti- bus ad calamitosam fortunam redacti sunt.

Adraſtus, ἄδραστος, Nomen regis Argivorum, qui fuit filius Talaonis & Eurymones. Hic quum duas haberet filias, Ar- giam & Deiphilem, in somnis visus est alteram leoni, alteram apro uxorem dare. Quare quum eodem tempore Tydeus, & Polynices Argos venissent, ille apri, hic leonis pelle lectus, in- somni sui memor, utrūq; sibi genitum, adſcivit. Deiphile Ty- deo, Argia autem Polynici tradita. Deinde cum utroq; gene- ro Thebas profectus, ut Polynicē ab Ereocle fratre excelsum, in regnum reduceret, magno accepto detrimento, in regnum reversus est. De Adraſti vide Herodotum, Tarpſichore.

Adria, pen. corr. ἄδρια Stephano & Ptolemæo: Romanorum colonia Piceno, quæ in Italia regione XII M. pass. à mari dis- stans. A qua ager ipse Adrianus dicebatur, vino generosissi- mo nobilis, quod & ipsam Adriam fuit appellatum. Plin. lib. 3. cap. 17. de Picentibus: Tenuere ab Aterno amne, ubi nunc ager Adrianus & Adria colonia, à mari VII M. pass. & sunt qui ab hoc oppido, Adriatico mari nomē factum existimant. Ve- rum illi nominis vicinitate decipiuntur. Nam (ut mox suo lo- co docebimus) Asia oppidum fuit ad Padum amnem à Tus- cis conditum, nobili portu in primis clarum: à quo vicinior mare primū Adriaticum dictum fuit: & deinde literæ unius mutatione Adriaticum docet Plin. lib. 3. cap. 16. & Cato in Origini. & Adria, mascul. gener. ἄδρια Stephano & Sicula, idem quod mare Adriaticum. Pompon. Met. lib. 2: Hucusq; Adria, hucusq; Italiae latus alterum pertinet. Luc. lib. 3: sonat Ionio vagus Adria ponto.

Adriaticum mare, [ἀδριατικὸν πῆλαγος. Ger. Das Adriatische Meer. Venetiger Meer. Vi. Adriaticus sinus.] Est sinus ille maris, inter Lacinium extremū Italiæ, & Acrocerauniam primū Eprii pro- montoriū inuicem, quod & Superum mare appellatur, sive quod Ital. à ab Oriente alluat, sive quod ex urbe eō tendentibus Apenninus superandus sit. Hoc primū Adriaticū dicebatur, ab Asia nobili oppido à Tuscis ad Padum cōdito, quod postea Adriaticæ paludes hauserunt: deinde unius literæ mutatione Adriaticū sibi coepit: ut docet Cato in Orig. & Plin. li. 3. c. 16. Pro eodem etiam dicimus, Mare Adriaticum, & Adriaticum. Ci- cero in Pison. Brundisium vitavit, & ultimas Adriaticæ maris oras petivit. Horat. libro 1. Carm. Sive mari libet Adriano. Propert. libro 3: Ergo ego nunc rudis Adriaci vehar æquoris hospes.

Adrianopolis, [ἀδριανούπολις. Ger. Ein Stadt in Thracien dem Zerstem vordemwiesse.] Civitas est Thraciæ ad Hebrum fluvium, primū Orestia dicta, à nomine Orestis conditoris: postea ab Adriano inſtaurata fuit, quum ei furore agitato responsum esset, ut se in futuri domum reciperet. Vide Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 2.

Adrianus, pen. prod. ἀδριανός, Decimus quintus Romanorum Imperator fuit, & successor Trajani, qui Hierosolyma à T. Ve- spasiano solo æquata, muro cinxit, & à proximo suo Aclia appellavit.

Adrianus ager limitibus maritimis & Gallicis, quos nos D. & K.

& K. appellamus, finitur, per rationem arcarum, riparum, canabularum, vel novercarum, quod tegulis construitur: aliis vero locis muris, maceris, scorosionibus, cogeris, carbunculis, terminis Augustis, fluminum curvis. Ex libro de limitibus agrorum.

Adrius, *ἀδρια*, Mons est Dalmatiæ per medium secans. Strab. libro 7.

Adrobicum, *ἀδρόβιον*. Oppidum est in Attabris Hispaniæ populis, in tractu Cætico, cujus meminit Pomponius Mela libro 3.

Adrottæ orum, *ἀδρόττι*, in Stephano, locus est in Lydia, mari adiacens: cujus incolæ dicuntur Adrottenii, *ἀδρόττιωνες*.

Adrumetum, pen. prod. *ἀδρύνος* Stephano. Civitas est Lybiæ, non procul à Carthagine, quæ etiam hodie extat. De hac Plin. lib. 3. cap. 4.

Adryx, *ἀδρυξ*. Civitas est in agro Syracusano, cujus meminit Stephanus. Hinc Adrycius gentile, *ἀδρυξίος*, sicut ab Eryx, Erycius.

Aduallas, *ἀδύλλαι*, Mons est in Reticis Alpibus, ex quo in Septentrionem profluit Rhenus, & Addua in Meridiem. Auctor Strabo lib. 4.

Adulis, pen. prod. *ἀδύλις*, Civitas Aethiopiæ, quæ & Panos insula dicitur. Oppidani dicuntur Adulitæ, *ἀδύλιται*. Vide Steph.

Aduliton, *ἀδύλιον* Ptolemæo. Oppidum est maritimum in Troglodytarum regione, sive ea Aethiopiæ parte, quæ sub Aegypto ad mare spectat, commune Aethiopum, & Troglodytarum emporium, à servis, qui à dominis profugerant, conditum. Vnde & nomen habet, ut indicat Plin. lib. 6. cap. 29. Distat à Ptolemæide quinque dierum navigatione. A Stephano Adulis appellatur: à Ptolemæo Adulia. Hinc vicino sinui Aduliti cognomen factum est, qui in mare Rubrum excurrit, *ἀδύλιον κόλπος*.

Adunicæ, *ἀδυνική*, Populi in Gallia Narbonensi commemorantur à Plin. lib. 3. cap. 4.

Adymachida, *ἀδύμαχιδαι*, Populi sunt interioris Libyæ, ab ea parte qua Aegyptum spectat. De horum moribus memoriæ proditum est, uxores in utroque cruce amillam æream gestare. Verumque aut sexum, ex quo comatū esse, quo fit, ut plurimos alant pedunculos: quos ubi ceperint, præ mortuos abiciunt. Virgines viro maturæ ad Regem conveniunt: ex quibus ille unam deligit, quam ubi vivit, statim dimittit. Vide Cæli Rhod.

A
ante
E

Æa, *ἄια*, Civitas est Chalcidis, Ætæ regis opus (ut scribit Stephanus) quam Hippos & Cyanos fluvii à diversis locis in Phasim influentes, peninsulam efficiunt. Fabulatur Poëtæ Æcanomen accepisse à puella ejusdem nominis, quæ quum Phasidis amnis vim effugere non posset, miseratione Æcorum in peninsulam est conversa, quæ etiam nunc, ut veterem illi amorē adhuc possit agnoscere, magna sui parte ambit, & veluti amplectitur Phasim. De hac Plin. lib. 6. cap. 4.

Æcæ, *ἄικα*, Circe dicta, ab aspernantū voce, propter celebratas illic corporum mutationes: ut placet Servio in illud Virg. 3. Aen. - Æcæq; insula Circes. Verrisimilius tamen est Æcæam dictam ab Æca Colchorum civitate, quemadmodum & Cytæis, sive Cytæa dicta est *ἄικα*, à *κύα*, à Cyta ejusdem regionis oppido. Quod etiā ab Apollonii interpretibus annotatū est.

Æcæus, *ἄικεύς*, Denominativum est ab Æca Colchidis peninsula, & urbe ejusdem nominis, in qua nata creditur Circe Solis filia. Vnde peculiari epitheto Æcæa appellatur. Virg. 3. Aen. Inferniq; lacus Æcæq; insula Circes.

Æcææ, sive Æcæa, *ἄικα*, insula fuit in mari Tyrreno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens: ita tamen ut paludibus circumquaq; cincta insulæ speciem præ se ferat. In hac Homerus Circes sedem collocavit, sic scribens lib. 10. Odyss. *ἄικα δὲ τὴν ἄστυν ἄστυν, ὅθι δὲ κείνη Κίρκη τὴν ἀπείροισιν ἔσθι.* Hujus meminit & Virg. lib. 3. Aen. Inferniq; lacus Æcæq; insula Circes. Tamen Servius ibi tres diphthongos videtur agnoscere, ut sit Æcææ Circes. Latini quoque locum hunc à Circes domicilio Circeum, vel Circeos appellant: ibidemque antiqui Latini terminum constituunt. Vide Plin. lib. 2. cap. 85. & lib. 3. cap. 5.

Æcæus, *ἄικεύς*, pen. corr. Iovis filius ex Aegina filia Alope: qui primus insulam, in qua regnavit, Aeginam à matris sue nomine appellavit, quum antea Oenone diceretur (ut Plinius, Strabo, & Stephanus tradiderunt) aut certe Oenopia, ut apud Nasonem legitur lib. 7. Metamorph. Oenopiam veteres appellaverunt: sed ipse Æacus Aeginam genitricis nomine dixit. Hunc tantæ justitiæ fuisse dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex, cum Minos, & Rhadamantho, & peccantiū peccata discutere, & pro meritis pœnas inferre. Ovid. in Ibin: tuasque Æacus in pœnas ingeniosus erit.

Æcæides, *ἄικιδες* Suidæ. Patronymicum masculinū, quo significatur filius vel nepos vel aliquis ex posteris Æacæ. Virg. 1. Aen. Sævus ubi Æacide telo jacet Hector. Hoc est, telo A.

chillis, Æacæ ex Peleo nepotis. & Æacides in Pythos, Æacæ ex Achille pronepos. Virg. 3. Aen. Coniugio Æacide Pythos, sceptisq; potitum. & Pythos item Epirotarū rex ab Æacæ trahens originem, Æacides dicitur. Virg. 6. Aenid. Erat ille Argos, Agamemnoniasq; Mycenas, ipsumq; Æacidem, genus armipotens Achilli.

Æcæides, *ἄικιδες*, a, um, adjectivum sex syllabarum. Ovid. 7. Metam. Oenopiam Minos petit Æacidei a regna.

Æcæidiūs, a, um, ab Æacæo Achillis patre. Plaut. in Aſinar. si quidem hercle Æacidinis minis, animiq; expletus iaceda, iratus si me tetigerit, iratus vapulabit. Non sine proverbio specie dictum fuit, pro atrocibus & superbissimis minis.

Æcamene, pen. prod. *ἄικαμῆνα*, Regio est Nabathæorum, apud Stephanum.

Æcane, *ἄικανῆ*, Macedoniæ oppidum, dictum ab Æcæo Helymi filio, qui eò coloniam deduxit.

Æcanus, *ἄικανός*, Nomen gentile, Vide Steph.

Æcanitis, *ἄικανίτις*, Regio Nabathæorum.

Æcanites, *ἄικανίτης*, Gentile.

Æcantium, *ἄικαντίον* Ptolemæo, Oppidum Troadis, à Rhodis conditum eodem in loco, in quo sepultus est Ajax, & ubi dactylis suæ habuerat stationem. Vnde & nomen habet. Nam quæ nos Ajacem, Græci *ἄικανον* vocant. Vide Plin. lib. 5. cap. 30. & 11. & nomen promontorii in Magnesia, ad sinum Pelagium: de quo idem Plin. lib. 4. cap. 9.

Æcas, *ἄικας*, Fluvius qui ex Candaviis Macedoniæ montibus ortum ducit, & non procul ab Apollonia Taulantiorum urbe, in mare Ionium illabitur. Lucanus lib. 5. Turus in occasum parvi sed gurgitis Æcas, Ionio fluit inde mari. Meminit huius fluvii etiam Plin. lib. 3. cap. 23.

Æbudæ, insulæ quinq; Britannicæ, Steph. Vide HEBYDES.

Æbura, Oppidum Hispaniæ, Steph. Vide EBURA.

Æcæ, *ἄικα*, Marforū civitas: a qua Æcæani populi, *ἄικανῆ*, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Æccalum, Oppidum Italiæ, Steph.

Æceplis, *ἄικεπλις* Stephano, Oppidum fuit Eubœæ insulæ, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Æculus, *ἄικυλλός*, Nobilis Atheniensis, qui Eretriam Eubœæ civitatem coloniam duxit. Strab. lib. 10. Post res verò Trojanas Æculus & Cothus, ex Athenis profecti, colonias duxerunt: quidem Eretriam: Cothus verò Chalcidem.

Æcēsia, *ἄικησία*, Mulier Aegyptia, uxor Hæmææ, & Syriani Philosophi propinqua, totiusque castitatis & probitatis exemplar: cujus vitam latissime describit Suidas.

Æculi, loci Romanorum iuxta Galliam Celticam Steph.

Æcētēs, vel Æceta, pen. prod. *ἄικηται*. Rex fuit Colchorum, & filius Solis: ex Perfa Oceani filia, & pater Medææ, Abiyti, & Calciopes: qui quum aurum vellus à Phryxo Abhamani filio in luto Martis suspensum diligentissime asseraret, à Medea filia proditus, & velleret, & duobus insuper liberis spolians est. Nam Medea, quum laconi in rapendo velle se adparatū præbuisset, unā cum illo profugit, fratremq; Absyrtum, quem fugæ comitem assumpterat, ut patrem insequerentem retineretur, multas in partibus discepit. Fabula non fima est: ex Valerio Flacco, & Apollonio Rhodio. Hinc fit patronymia Æcētias, *ἄικηταί*, quo significatur Medea Æcētis filia. Ovid. 7. Metam. Concepit interea validos Æcētias ignes.

Æcētis, *ἄικητις*, Promontorium est Acolidis, non procul à Cæro sominitio. Strabo lib. 13.

Ægæ, *ἄικα*, Multorum oppidorum nomen est: quorum unum est in Macedonia, non procul ab Halyacmone fluvio. In quo receptum erat Macedonum reges sepe. De hoc Plin. lib. 4. cap. 10. Alterum in Cilicia, non procul à Pyramo fluvio, ut tradidit Plin. lib. 5. cap. 27. Tertium in Acolide, apud eundem lib. 5. cap. 30. Quartum in Eubœa, à quo Strabo Mare Ægæum dictum putat Quintum in Lydia. Sextum in Actolia, & Septimum in Locride commemorantur à Stephano.

Ægæa, *ἄικα*, Nomen duarum urbium, ut scribit Ptolemæus, quarum una in Emathia, alia in Mauritania. Commemorantur & à Strabone duo huius nominis oppida, quorum unum ad Amanum montem, alterum in Agro Laconi, o collent.

Ægææ, *ἄικαῖ*, Insulæ sunt Ionici adiacentes, quæ commemorantur à Plin. lib. 3. cap. 31.

Ægæon, *ἄικαῖον*, Nomen gigantis, quem centum manus, & quinquaginta ventres habuisse fabulantur. Hunc H. met. 1. Iliad. ab hominibus quidem Ægæonem, à diis verò Bæarū vocari tradit. Vide latius in dictione BÆARÆ.

Ægæum mare, *ἄικαῖον πῆλαγος*, sive *ἄικαῖον πῆλαγος*, Vulgo *ἄικαῖον πῆλαγος*. Stephano, & Suidæ, Amplissimum est maris mediterranei sinus, à parte Orientali Isthmi Corinthiaci (ut Plinius placet) aut certe à Sunio Atticæ promontorio (ut tradit Ptolemæus) ad ipsum usq; Hellepontū extensus, alia aliis in locis à regionibus, quas alunt, nomina sortitus. De ratione nominis varia traduntur à scriptoribus. Nonnulli (in quibus est Suidas) ad

in quibus (ut est in fabulis) aurea mala nascitur, quæ à per-
vigiis dracone asservabatur, quæ postea abstrulit Hercules, dra-
cone intercepto. Vide infra in dictione Hesperides. & Fuir &
nymphæ hoc nomine, una Najadum, Solis (ut volunt) ex Nece-
ra filia. Virg. in Sileno: timidus quæ supervenit Aegle, Aegle
Najadum pulcherrima.

Aegles, *αἴγλης*, Athletæ Samii nomen, qui quum per omnem
ætatem mutus fuisset, in sacro tamen certamine quum in for-
titione fraudem committi videret, nimio loquendi desiderio,
linguæ vinculum rupit, & distinctè quædã vivit, loquutus est:
quod & Cæsi filio contigisse legimus. Vide Gell. lib. 5. cap. 9.
& Valer. Max. lib. 1. cap. 8.

Aegon, Nomen pastoris apud Virgiliũ in Palemone, & Theo-
criti. & Mons præterea Quintalis, qui antequam in eum Sabini
comini præter, Aegon appellatus est: portaq; ipsa Aegonen-
sis dicitur, quæ ab eo nomine Quintalis dicitur. Autor Festus.

Aegophagos, *αἰγόφαγος*, Iano apud Spartanos dicitur, quod
illi capris præterea: significabant Cælius Antiquus lib. 20.

Aegus Potamus seu flumẽ, *αἴγος ποταμός*, Thraciæ fluvius, ad
cojas ostia classis Atheniensium à Lyfandro capta fuit. Plin. lib.
2. c. 60. Idq; fidiũ interdia in Thraciæ parte ad Aegus flumen
Stephanus ad Hellef: quum collocat oppidũ nomine *αἴγος* in-
ter: quod dicitur Capra flumẽ interpretari possumus: à quo dedu-
citur gens Aegopotamitæ, vel Aegopotamita, *αἰγοπώμιται*.

Aegosthenia, *αἰγούσθηνια*, Civitas est Locridis, quam rececit
Ptolemæus in descriptione Achæiæ. Huius incolæ à Plinio,
lib. 4. cap. 9. vocantur Aegosthenenses, Megarenũum jurisdic-
tionis attributi.

Aegyta, Vide supra **ÆGILA**.

Aegyptiis, *αἰγυπτίους*, Verba ad ripam Iffri fluvii sita, nomen ha-
bent ab Aegypto Caspio conditore Ovid. 1. de Pontõ, Eleg. 7:
Stet vetus urbs, &c. Caspius Aegyptus, &c.

Aegyptini, pen. prod. Dicitur Aethiopes: quia Aegyptiis
sunt similes. Autor Festus.

Aegypti, *αἰγυπτία*, Cicero nis libertus fuit, cujus identidẽ me-
morat Cic. in Epist. ad Tyronem. Tres autem præcipui nume-
rantur Cicero nis liberti. Tyro, Aegyptia, & Laureus, cujus extat
epigramma de aquis Cicero nis in apud Plin. lib. 31.

Aegyptiũs, *αἰγυπτίως*, Ger. Das Aegyptiũs. Regio ab Aphri-
ca (ut Plinius inquit) Canopico determinatur ostio: ab Asia
verõ Pelusiacõ. quam ob rem quidam inter insulas Aegyptũ
computavẽre. Qui tamen Asiam dimensũ sunt, inter Asiæ re-
giones Aegyptum quoq; dinumeraverunt. Est Aphricæ pro-
xima: ab Aegypto Danaus frater sic appellata, penus Aeniã di-
cta. Hæc (teste eodem Plin. lib. 5.) ab Oriente Rubri mari, Af-
syræq; conjungitur, ab Occasu Cyrenæ & Aphricæ residuum
habet, à Meridie usq; in Aethiopiã pro tenditur, à Septen-
trione habet mare Aegyptium. Eius in his urbes sunt, The-
bae, Abydos, Alexandria, Babylon & Memphis. In hac (ut Pla-
to inquit) nõquam visum est pluvie, sed Nil inundatione fec-
condatur. Eius hęc tria quæ sunt, quam efficit Nilus, ita se
dividens, ut à litera os facere videatur. Tempore Amasis regis
urbes habuit 20000. Natio fuit superstitionissima, adeo, ut
nõ solum bruta animalia, ut canem, bovem & similia, verum
etiam res inanimatas: ut alium, & capras inter deos colloca-
rit. & Dicitur pasens terrarum, ut inquit Crinitus: nam Aegy-
pti omnium populorum vetustissimi, disciplinatumq; com-
plurium inventores, rerumq; divinarum, & siderum penissi-
mi dicuntur: piumq; animam esse immortalem dicere, & de
corpore in corpus vagari, ut autor est Diodorus. In hanc Dæ-
dalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, compluresq; alii
eruditionis causa profecti, dogmata in suam quisq; patriam
retulerẽ.

Aegyptiũs, pen. cor. adjectivum. Plin. lib. 6. cap. 28. Ad mare
nostrum. Iustusq; Aegyptiũs.

Aegyptiũs, adjectivum, *αἰγυπτίως*. Syl. Ital. lib. 131. Aegyptia
tellus. Cic. in Pison. Nomen ad dignitatem imperii regi Aegy-
ptio vendidit. & Admirabiles adeo fũere in nectendis machi-
nis Aegypti, ut hinc tractum fuerit proverbium: Nectunt stu-
pendas machinas Aegypti. *Δυνασταὶ ἰσχυροὶ τὰς μηχανὰς αἰγυπτίας*.
De vestitus, & ut ait Plautus, confutis dolis dicituratum. Tor-
quet potest & in perplexas topillarum argutias, ac syllogis-
morum inexplicab. Ita labyrinthos. Aut in Sycophãtas & de-
latores, qui vera falsis permiscendo, nectunt calumnias.

Aegypti præterea quod gestandis oneribus quantum nõ fati
honoris facti re confueverint, unde & *αἰγυπτίως* dicitur, in
jocum proverbialẽ abierunt. hoc Adagio: Quis non tolle-
rent onerum Aegypti. *ὅτι καὶ αἰγυπτίως αὐτὸν τὸ φορτὴν αἰγυπτίως*. De
molestis dici solitum ac moribus intolerandis seu tũtu præ-
turgidis. Refertur Adagium ab Eudemo, à Suida, & ab Aristoteli
in Rania. & Hinc affine est, Aegyptius laterifer, *αἰγυ-
πτίως κεραμοποιός*. Aristophanes in Avibus, quadrare videtur
in fordidum atq; infamẽ fortis hominem. Aut in eum qui mo-
lestis negotiis præcuratur.

Aegyptiũs, mascul. gen. *αἰγυπτίως*. Beli Prisci filius fuit, & frater
Danaus: qui quum quinquaginta haberet filios, totidem ex
fratris sui filiabus matrimonio conjunxit: quæ à patre Danao
instructa, prima è nuptiis nocte suũ quæq; maritum interce-
runt, præter unã Hypermetrã, quæ Lynceõ marito viro suo
perpercinqui postea, pulso Danao, Argivorum regnum in-
stit. Vnde Adagio figura, Aegypti nuptiæ, *αἰγυπτίως γάμος*, in-
spicax & infelicis dicebantur. Torquent potent. in simi-
tam amicitia, aut in munus honoris gratia datum in speciem,
quum revera quæretur perniciet ei cui datur. Vide infra in di-
ctione **HELIDES**.

Aegys, *αἴγυς*, Oppidum est Laconicæ regionis, apud Steph.
Aclana, sive, ut alii malunt, Læana, *αἰγυπία ἢ Λαίονα*, Oppidum
est Arabiæ feliciæ, juxta sinum, qui ab eo Aclanicus dicitur,
sive Læanicus, *αἰγυπία ἢ Λαίονα*. Ptolemæo. Plin. lib. 6. cap.
28. Sinus intimus, in quo Læanitis, qui nomẽ ei deditẽ Rega-
eoriũ Agra, & in sinu Læana, vel, ut alii, Aclana. Nam & quum
sinum nostrũ Aclanicum scripiẽre, alii Eleanicum, Aræni-
dorus Alanaticum, luba Læanicum.

Aclia, *αἰγία*, Verba est Palestina, quæ prius Hierosolyma ita
dicitur ab Aclio Adriano. Steph.

Aclianus, *αἰγυπῖος*, Sophista fuit Prænestinus, tanta lingue
Arabicæ puritate, ut *αἰγυπῖος* & *αἰγυπῖος* cognominaretur.
Scripsit Historiam de Animalibus: de varia historiarũ de-
militari, quæ omnia ad nos pervenerunt. Claruit sub Adriano
principẽ, Suid.

Aclius, *αἰγύς*, Nomẽ proprium, quo plurimi ex Romanis vi-
ri illustres fuerunt appellati: ut Aclius Gallus, vir equestri or-
dinis, qui solus Romanorũ Arabiam hostiliter est ingressus,
ut testatur Plin. lib. 6. cap. 29. & Strabo lib. 2. & Aclius pro-
nomen Publius, qui eo anno Romæ Consulatum gerbat cum
Cn. Cornelio, quo Anibal in Africa victus fuit, teste Plin. lib.
& cap. 18. & Aclius Stilo, nobilis scriptor, cujus meminit Plin.
lib. 9. cap. 25. & Item Aclius Adrianus, & Aclius verus, Roma-
norum imperatores, quorum vitam vide apud Eutropium.

Aclio, *αἰγύς*, Trium isylbarum, una est Hægyptiarum sic dicitur,
quasi *αἰγύς* hinc hoc est alienum tollẽs. Ovid. 13. Metam. Stru-
phadũq; receptos Portibus isylis exterruit ales Aclio. & illi
etiam nomen unius ex canibus Aclioois, apud Ovid. 1. Me-
tamor. dicitur (ut videtur) *αἰγύς* & *αἰγύς*: hoc est, à procella, quã
curfus celeritate referebat.

Aemathia, Vide **EMATHIA**.

Aemilia, Regio Italia, quæ & Flaminia, & Romæ ad ius cũ
dicitur. In qua sunt urbes, Ariminum, Cæsena, Salsina, Fav-
tina, Ravenna, Forum Livii, Bononia, Ferraria, Imola.

Aemilia, *αἰμιλία*, Vxor fuit majoris Africani de qua vide Suid.
Aemilia gens, Familia fuit Romæ in primis illustri: ex qua
fuit Paulus ille Aemilius, qui in cõsultatu suo Persem Macedo-
num Regem bello victo, captumq; in triumpho duxit. Item
Q. Aemilius Lepidus, quem Plin. lib. 7. cap. 53. refert, quum ca-
biculo egredi pararet, nihil malis sentiens, o fesso ad limẽ pol-
lice, repente obussit. & Item Aemilius Scaurus, homo factio-
sus, & subdolis: de quo multa Salust. in Jugurtha. Sunt qui
Aemilius scribere malint per y, in antepenultima, nomen e-
jus innotuit referretur ad Mametum, Pythagoræ Philosophi
filium, qui eb singularem more comitatur, sem omniq; re-
põrem, quem Græci *αἰμιλιος* dicunt, Aemilius est cognomi-
natus. Animadvertimus tamen à Græcis ipsi, & præcipue à
Onomasticis, in quibus literarum series didiõnum nota non
facile sinit conumpi, *αἰμιλία*, *αἰμιλία*, & *αἰμιλιος* sicut per
quartam Græcorum vocalem, non per sextam. Præterea Me-
schopuli in lib. *αἰμιλία* dicitur hæc fuit verba: *Καὶ αἰμιλία ἡ ἀπαιμία*,
αἰμιλία ἡ ἀπαιμία, *αἰμιλία ἡ ἀπαιμία*.

Aemilia, *αἰμιλία*, Virgo Vestalis fuit ex nobilissima Aemilia-
rum familia de qua sic scribit Valer. lib. 1. cap. 11. Aemilia
virginis disciplinã, extincto igne, tutam ab omni reprehensione
numen Vestæ præstitit: quæ odorante, quum carbasum, quum
optimam habebat: focolo imposuisset, subito ignis emicuit.
Aemilianus, *αἰμιλιανός*, Africanus minor primus appellatus
fuit, Pauli Aemili filius, cum ex Aemilia genere in Scipionem
familiam esset adoptatus. Adoptionis enim in dicitur casu
sua nomen naturalis familiae una aut altera litera perducitur.
Postea & alii plerique ejusdem familiae viri clarissimi &
triumphales, eodem cognomine disti fuerunt. Juvenal. Sat. 11.
-pictosq; ostendere vultus Majorum, & stantes in curiis
Aemilianos.

Aeminium, *αἰμινίον* Ptolemæo, Oppidum Lusitanicæ medi-
terraneæ.

Aeminus, *αἰμίνος*, Fluvius Hispaniæ à Minio Tartaconensis
tractus fluvio distans C. C. M. pass. ut ex Varro nis sententia na-
dit Plin. lib. 4. cap. 22.

Aemochares, *αἰμοχάρης*, cognomẽp Martis fuit, quã sagui-
ne gaudens *αἰμοχάρης* Latine saguicus dicitur. Hæmocharis potius
scribendum.

Aemõniũ

Æmōnīā, pen. cor. *αἰμῶνια* Stephano, Regio (quæ postea dicitur Thessalia) ab Aemo monte, cui propinqua est, vel ab Aemone Deucalionis filio: prius Pyrrha dicitur, à Pyrrha Deucalionis uxore. Qui dam cum aspiratione scribunt Hemonia, quæ quo pacto etiam apud Suidam legitur.

Æmōn, *αἰμῶν*, gentile, apud Stephanum: & femineum Aemonis, idem, *αἰμῶν*. Et possessivum Aemōnius, a. um. Ovid. in Epist. Laodamia ad Proteclum, Aemōnis Aemōnio Laodamia viro.

Æmōnia item Oppidum est Nonci, apud Plin. lib. 3. cap. 24.

Æmōs, *αἰμῶς* Stephano, Mons Thraciæ: sic dicitur ab Aemo borca & Orythæ filio. In hoc monte Martis domicilium collocaverunt Poetæ: Sunt qui per aspirationem scribunt Hæmus, quo pacto & apud Suidam legitur.

Æmyllia, Vide **ÆMILLIA**.

Ænaria, *αἰνάρια*, Insula est in sinu Puteolano, de qua sic scribit Plinius lib. 3. cap. 6: Ænaria à statione navium Æneæ, Homero Inarime dicitur, Græcis Πηχεύσα, non à simiarum multitudine (ut aliqui existimavere) sed à figliis doliariorum. Hæc *Ἰβηία* dicitur, à figura oppidi quod in monte habet coxendicis figuram.

Ænarius, *αἰνάρης*, Locus in Achaia Peloponnesi regione, iuxta Olenum oppidum, in quo Achæi, de rebus communibus consultaturi, conventum agebant. Autor Strabo lib. 8.

Æneæ, *αἰνεία*, Vitis in Thracia, ab Æneæ, ut Stephano placet, condita: quam nos eandem esse credimus cum ea, quam Plinius Ænon vocat. Hæc meminit Livius lib. 4: Proferuntur (*inquit*) à Thessalonica Æneam ad statum sacrificium, heu Theophrastus de plantis: Circa Æneam ficus arbor scaberrima non lentit. Hinc fit gentile Æneates, *αἰνείατος* Stephano, & Æneaticus, *αἰνείατος*, de nominativum. Hoc etiam nomen olim dictum fuit oppidulū, ubi Romæ imminens, quod & Ianiculum dicitur, conditum à Romulo Æneæ filio, ut tradit Dionysius. Ianiculum verò dictū Festus ait quia per ipsum populum Romanus transire coepit in agrum Hetruscum. Nam & Ianus ab eundo dicitur est, quasi Ianus, ut Cicero de Nat. deor. ait.

Æneis, *αἰνείας*, penul. prod. Veneris & Anchisæ filius, Virgili camine notissimus. Dicitur Æneas, ut quidam patitur, ab *αἰνεία*, quod est laudo: nā Laus à Græcis *αἰνεία* dicitur. Ab Æneæ dicitur Æneades, *αἰνείαδης*, Trojanus. De huius genealogia vide Ovid. lib. 4. Fastorum ubi: Dardanon Electra, &c.

Æneidemus, *αἰνείδης*, Illustris Argivarū Imperator fuit, qui quæ Argis à Philocle obsideretur, nec urbem tueri posset, impetrata militibus abeundi facultate, ipse honestè in presidio sibi credito occumbere maluit, quam cū dedecore in patriam reverti. Vide Liv. lib. 32. ab Vab. cond.

Æni Insula, *αἰνίος*, Est insula in sinu Arabico, Ptolem.

Æni, *αἰνίος* Stephano, Oppidum est Perthaborum non procul ab Acheloo fluvio: cuius meminit Strabo lib. 8.

Æniensis, gentile, quo utitur Plin. lib. 4. cap. 9 & Æniam, anis, *αἰνίαν* Straboni, sicut Acarnan, anis.

Æniensis, denominativum: ut Ænianicus sinus, *αἰνίανης* *αἰνίανης*.

Æniochi, Vide **HENIOCHI**.

Ænobarbus, dicitur est Domitius: [Ger. Der Kaiser Domitianus] vno semel rotem odit tuffit fardm kar. Iquo niam Castor & Pollux quam victoriam illi nuntiarent, ipseque, minime crederet narrantibus, malas, barbâque, manibus permulserit, & eam ex fusa in flavâ converterent: unde à barba rutula, æneiq; coloris Ænobarbus dicitur: quod postea Domitiorū cognomē fuit.

Ænos, *αἰνός* Stephano, Oppidum Thraciæ liberum, cum Polydori tumulo. Plin. lib. 4. cap. 11. Straboni Poliochia dicitur. Oppidum hoc Virgil. credi vult ab Æneæ conditum fuisse, & ab eo nomen accepisse, quum ait lib. 3. Æn. feror huc, & litore curvo Mœnia prima loco, fatia ingressus iniquis, Æneadasq; meo nomen de nomine fingo. Serv.

Ænulus, *αἰνύλος*, Germaniæ fluvius est, Vindelicos à Noricis dividens. Ptolemæus.

Æoliā, *αἰολία* Stephano, Insula est Siciliæ adiacens, una earū, quæ à Græcis Hephæstides, à Latinis Vulcaniæ appellatur, & Æcoliz. Putatur eadem esse, quæ alio nomine Strongyle dicitur. In illa enim Acolus quævis Vulcaniæ omnibus imperaret, præcipuè domicilium habuisse fertur. Plin. lib. 2. cap. 106: Æolia insula iuxta Italiâ cum ipso mari arsit per aliquot dies sociali bello, donec legatus Senæcius piavit. Meminit huius & Hom. lib. 10. Odyss. *Ἄϊολίω δ' ἐστὶν ἄριστος ἄστυς*. Et hunc imitatus Virgil. lib. 1: Ventorum in patriam, loca fœta furentibus Austris, Æcoliam venit. & A quibusdam etiam Æolia dicitur, regio minoris Asiæ, Helleponto, & Propontidi adiacens, quæ olim Myfia dicebatur. Verum hanc cū Plinio, Strabone, Mela, cæterisq; Geographis melius Æcolidē appellaveris. Vide paulo post in dist. one **ÆOLIS**. & **ÆOLIAE INSVLAE**, quæ de Vulcaniæ, *Ἄϊολίω δ' ἐστὶν ἄριστος ἄστυς*. Insulæ sunt numero septem, non procul à Peloro Siciliæ promontorio distet, de quibus sic scri-

bit. Plin. lib. 3. cap. 1: Citra verò Siciliam ex adverso Metauri amnis X. II. millibus scemè passuum ab Italia, septem Æcoliz appellatur. Eadem Liparorum, & Hephæstides à Græcis, à nostris *Vulcaniæ*. & Dicitur Æcoliz, quod Acolus Iliacis temporibus ibi regnabat. Harum insularum nomina sunt, Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericusa, Phœnicusa, & Evonymus. Plin. eod. lib. cap. 3.

Æolēs, pen. cor. *αἰολῆς*, Populi fuerūt Græciti dicti ab Æolo Hellenis filio. Hi relicta patria, in Asiâ traiecerūt, sedibusq; in Myfia minore fixis, Æcolidem à sese vocaverunt. Antea Pelagi dicebantur, teste Herodoto lib. 7.

Æolēus, a. um, *αἰολεύς*: ut Lingua Æcolica, una ex quinque Græcorum dialectis.

Æolides, *αἰολίδης*, dicitur est Ulysses ab avo Æolo, qui filium habuit Sisyphum ex quo & Anticlea ante Lætiæ nuptias natus est Ulysses. Virg. lib. 6. comes additur unâ Hortator scelerum Æolides. Hoc etiam nomine vocat Virg. Misenum Æneæ tubicinem. Misenum, *ἰσχυρῆς*, Æcolidem, quo non præstantior alter Æce cedere viros.

Æolids, *αἰολίς*, [Ger. Ein Landtschafft des maderen Asia.] Regio est in minore Asia, Lecto promontorio à Troade: Hermo autem fluvio ab Ionia divisa: ita dicitur ab Æcolibus Græciz populis qui duodecim in ea urbes ædificaverunt, teste Herodoto lib. 1. Antea Myfia dicebatur, teste Plin. lib. 5. cap. 30.

Æolius, pen. cor. *αἰολίος*. [Ger. Ein Sohn Jovis ist für ein Vetter Waden gehalten worden.] Iovis filius ex Acella live Sergeia, filia Hippote Trojanâ quo Hippotades dicitur. Ovid. 11. Metam. Quod loquer Hippotades tibi sit, qui carcere sortes Continet, vêtos. Hic in hospice benignus fuisse, & Æcolias à se nominatas insulas in ora Siciliæ tenuisse perhibetur, & in his Strongylen, ex cuius fumo, quinam status futuri essent, in triduum prædicebat. Vnde ventorum rex putatus est. & Æcolus Hellenis filius, à quo ventorum rationem primò inventâ tradidit Plin. lib. 7. cap. 36.

Æolus, *αἰολός*, Typhonis fuit filius, quem quidam scribunt Paphon Cypri civitatem condidisse: quum tamen sint, qui Paphi Pygmalionis filii opus esse scribant.

Æpeā, *αἰπέα* Stephano, Agri Laconici oppidum, non procul à Pharis. Strabo lib. 8. Æpea hoc tempore *Thuria* dicitur, quam Pharis conterminam commemoravimus: sita verò est in excelso colle: unde *αἰπέα* est, celsa, nomen sortita est.

Æpōlūs, pen. cor. *αἰπόλος*, Pastoris nomen apud Theocritū, per Synopen dicitur (ut quidam putant) pro *αἰπόλος*, *αἰπόλος* *αἰπόλος* *αἰπόλος*, quasi *αἰπόλος* *αἰπόλος* *αἰπόλος*. Latine *Caprarium* vertere possumus. Nam illi *αἰπόλος* dicitur, quem nos *Caprarium* grecum.

Æpulo, *αἰπούλος*, rex fuit, teste Livio, qui à Romanis victus, ferro se maluit occidere, quam vivas in Romanorum potestatem venire.

Æpy, *αἰπύ*, Vrbis fuit sub ditione Nestoris, quam *Αἰπύ* hoc est, bene munitam dixit Homerus lib. Iliad. 2: Et in montibus sitam esse dicit Stat. lib. 4. Theb. quum inquit: Quos Thyron & summis ingentum montibus Æpy. Vnde & nomen accepisse videtur, quod edito in loco situm esset. Nam *αἰπύ*, idem est quod altus, live excelsus. Meminit urbis huius & Strabo lib. 8.

Æqui, Populi fuerūt Italiæ, Lannis & Volsas finitimi, à Quinto Cincinnato Dictatore ad intercessionem deleti.

Æquicollam, Italiæ populi, Sabinis ad Orientem proximi: quorum oppida sunt Clitherum, & Calceoli. Horū meminit Plin. lib. 3. cap. 12. Idem à Virg. 7. Æncid. Æquicollæ vocantur. Horrida (*inquit*) præcipuè cui gens, assuetaq; multo Venatu nemorum, dunt Æquicollæ glebis. Eisdem & Æquicollas dicitur invenimus. Ovid. 3. Fast. Quintum Laurentes, bis quintum Æquicollas acer.

Æquimellum, Locus Romæ, ubi domus Melii solo æquata fuit. Sp. enim Mellius ob stumenti largitionem in suspensionem affectatæ dominationis venit: & quum ad populi fidem luget, à Servilio Hala magistro equitum comprehensus & occisus est, domusq; ejus diruta, & arca Æquimellū dicitur. Ex Tito Liv. 1. decad. lib. 4. Cic. pro Domo sua: Melii regnum appetentis domus est complanata. Et quid aliud æquum accedisse Melio Populus Rom. indicavit? Nominē ipso Æquimellū Italiciæ pœna comprobata est.

Æræ, *αἰρῆ*, Oppidum est Macedoniæ, cuius incolæ Æræi, *αἰρῆται*, dicuntur. Alterum ad Helleponto: à quo gentile Æræates, *αἰρῆται*. Tertium in Ionia. Vide Stephanum de Urb.

Ærīā, *αἰρηία*, Olim dicta est Ægyptus, teste Stephano. Ærīa, Narbonensis Galliz oppidum, apud Plin. lib. 3. cap. 4. & Item insula in mari Ægeico, non procul à Nessi fluminis ostio, quæ alio nomine Thassus dicitur. Autor Plin. lib. 4. cap. 12. & Hoc etiam nomine dicta est insula, quæ notiore nomine Creta appellatur, ut idem Plin. testatur loco jam citato.

Ærōpē, per quatuor syllabas, & pen. cor. *αἰρῶπη*, Vxor Atrei, ex qua Tydides duos suscepit filios, quos postea Atreus fratri comedendos

comedendos posuit. Quorum scelerum turpitudine polluetur, Sojem avertim fabulantur Poeta. Ovid. i. Trist. Si non Aëropen frater sceleratus amasset, Avertos Solis non legeremus equos.

Ætia *Ætia*. Thraciæ oppidum est Pallene proximum, cujus incolæ dicuntur Ætiani. Ex Stephano.

Ætius *Ætius*. Priami filius ex Alyxothoë nympa, qui quum Hesperies amore captus, eam per avia fugientem insequeretur, evenit ut serpens a puella calcatus, pedem ejus mordicus apprehenderet, quo ex vulnere quum illa interisset, Ætius doloris impatientia sese in mare precipitavit. Quæ Theophrastus miserata (ut lib. 11. Metam. fabulatur Ovidius) in mergum avem convertit.

Ætius *Ætius*. Fluvius est in magna Græcia, juxta Crotonem oppidum, de quo Strabo lib. 7.

Ætichines *Ætichines*. pen. prod. *Ætichines*. Ger. Ein Nebel zu Athen. Atheniensis orator, Demosthenis æmulus: cujus orationes tres extant, & aliquot epistolæ. Præter hunc alii septem hoc nomine claruerunt, teste Diogene Laërtio. Primus, philosophus, Socraticus discipulus. Secundus, qui artem oratoriam scripsit. Tertius, hic orator. Quartus, Arcadia profectus. Quintus, Mitylenæus, quem flagellum oratorum vocabant. Sextus, Neapolitanus, philosophus Academicus, Melanthii Rhodii discipulus. Septimus, Nilesius scriptor. Octavus, statuaris.

Æschylus *Æschylus*. pen. corr. Poeta tragicus Atheniensis, Hor. lib. 2. Epist. Idem in Arte poetica: Post hunc personæ, pallæq; repertor honestæ Æschylus, & modicis instravit pulpiratignis: Et docuit, maguq; loqui, nitiq; cothurno. Valer. Max. li. 9. cap. 12. eum appellat originem & principium fortioris tragediæ. Hic Athenis excedens in Siciliam venit. Quumq; monitus esset, in satis esse, ut ex ista supernè proveniente mori eum oportere: cœli vitæ sub dio manebat aperto capite. Itaque moenibus urbis, in qua morabatur, egressus, aprico in loco refedit: super quem aquila testudinem ferens, elusa splendore capitis (erat enim capillis vacuum) perinde atq; lapidi eam illisit, ut fractæ testudinis veheretur: eoque istu exinctus est anno ætatis L VIII. Ex Valer. & Volater. Vide Plin. lib. 10. cap. 3. Quot. lib. 10. cap. 1. & Cic. 2. Tusc.

Æschylus *Æschylus*. Gnidius, rhetor, Ciceronis præceptor, ornato & sacro verborum genere usus est. Cic. in Bruto.

Æschylus *Æschylus*. pen. corr. adjct. *Æschylus*. Propert. lib. 2. Eleg. ult. Desine & Æschylæo componere verba cothurno.

Æschrius *Æschrius*. Mitylenæus verifactor, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristotelis familiaris, maximèq; dilectus, ut tradit Nicæder Alexandrinus in lib. de discipulis Aristotelis. Fuit & alter hoc nomine Galeni præceptor.

Æsculapius *Æsculapius*. Deus, & Argentinus, dicti sunt dii æris, & argenti: id est, locupletandorum hominum potestatem habentes. Bud. lib. 3. de Assè.

Æsculapius *Æsculapius*. Ger. Ein Sohn Apollinis ein aufstündiger schlar vnd erlauchter der Ärzte. Nomen est Apollinis filii, qui medicinam artè, vel laude, vel opere ampliavit, ob eamq; regni decorum numerum receptas feruit. Cujus duo filii, Podalirius & Machaon, bello Trojano Agamemnonem sequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere.

Æsepius *Æsepius*. pen. prod. *Æsepius*. Fluvius est in Minore Mysia, ex Ida monte profluens: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. ult. Fuit præterea hoc nomine filius Bucolonis filii Laomedontis, & frater Pedali, quos ille ex Abarbarea nympa suscepit, ut refert Homerus in principio lib. 6. Iliad.

Æcerni *Æcerni*. Ptolem. Samnitum urbs in Italia. Strabo lib. 5. Æcernia, & Allife, Samnitica sunt oppida: alterum bello Maritico deletum: alterum superstes adhuc. Hinc Æcernini, *Æcernini*, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. Quanquam ibi Æcernini legatur sine diphthongo.

Ælis *Ælis*. *Ælis*. Umbria fluvius est, inter Anconem & Senogalliam, in mare Adriaticum influens, qui olim Italiam à Gallia dividebat. Fluvii hujus meminit Ptolemæus in descriptione Italiæ. Plinius lib. 3. cap. 14. Strabo lib. 5. Hoc quoque nomine à Ptolemæo appellatur ejusdem regionis oppidum, quod à Strabone Ælium vocatur. Nomen utrunque ab Æli fluvio ductum videtur, à quo oppidum hoc non longè est distitum. Hinc Ælinates, *Ælinates*, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.

Ælium *Ælium*. *Ælium*. Verbs Umbrorum, Ptolemæo. *Ælium* hodie dicta.

Ælion *Ælion*. Crethei filius, frater Pelæ regis Thessaliæ, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Ælionides.

Æliopus *Æliopus*. Ger. Der Sabethister. Philosophus, Phyz genere, conditione servus Xanthi, liber factus ab Idmone cæco, tempore Cræsi Lydorum regis, cui fabulas suas dicitur Quæ antiquitas etiâ vulgus idiotarum tenebat. Has qui nō legisset, nihil scire videbatur. Unde locus proverbio apud Aristophanem & Suidam: Ne Æliopum quidem trivisti, & d

vis *Æliopus* *Æliopus*. De vehementer stupidis & imperitiis. Ferrus hunc nihil committitum interemptum fuisse à Delphis: qui oborta pestilentia gravissimas portas dedit. Vide ortum Adagium: Æliopici sanguis, *Æliopici sanguis*. Dicitur solum, quum quis præter meritum acerba patitur: aut ubi præter læsam innocentiam, irati Superi poenam sunt immisissè aut, ut etiâ refert Plutarchus, quoties serò poena datur. Et aliis Æliopus anagnostes Mithridatis eruditissimus: scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena, ut auctor est Suidas. Præterea Æliopus, Tragediarum auctor amicus Junius Ciceroni, cum quo sæpè in Curiam ad videndum pronuntiantem Hortensium profectus est, teste Valerio. Hic ad tantas opes ex histrionica pervenit, ut sexcentis II. 5 ei patina steterit filium reliquerit ad eò divitem, simul & prodigum, ut is uniones acetæ liquefactos cœnis apponeret, ut scribit Plin. lib. 10. cap. 51.

Æliopus *Æliopus*. vel Æliopus, *Æliopus*. Macrob. lib. 1. Comment. in Somnium Scipionis 15. cap. 2: Æliopie fabule elegantia. S. Sionis illustres.

Æliopum *Æliopum*. Oppidum Macedoniæ, & Ælium populi, sunt ejus urbis incolæ, teste Ptolemæo.

Ælyma *Ælyma*. Stephano, Vrbis Thraciæ, patria Callianæ, ex qua Priamus Gorythionem suscepit, qui in bello Trojano ab Ajace fuit interfectus. Auctor Homer. 3. Iliad.

Ælymnus *Ælymnus*. Vir fuit Megarensis, qui regum tyrannidem exosus, consulit Apollinem, quo potissimum modo Megarenses felicissimè Rempublicam possent administrare: quumq; responsum esset: Si cum pluribus consulerent, arbitratus id ad mortuos attingere, qui vivorum numerum longè exuperant, tumulum Heroibus congestit, qui ab ipso Ælymnus dictus est. Curiamq; extruxit, quæ ambitu suo tumulum includeret, arbitratus ita futurum, ut ipsi eam mortui ipsorum consultationibus interessent.

Ælymnus *Ælymnus*. ab Homero inter principes Græcorum memoratur, qui ab Hectore sunt interfecti. Iliad. 12.

Ælymnus *Ælymnus*. Vrbis Thraciæ, teste Homer. Iliad. lib. 4.

Ælia *Ælia*. Vide ÆETA.

Æthia *Æthia*. Regionis Laconicæ oppidum, apud Steph. Æthalia. *Æthalia*. Straboni, *Æthalia*. Stephano, *Æthalia*. Insula est in mari Tyarheno, distans à continenti Iliadis circiter centum, hoc nomine memorabilis, quod ferri fodinas habet, quæ à fossoribus exhaustæ, certo tempore succrescant. Auctor Strabo libro 5. Alio nomine illa vocatur, teste Plinio libro 3. capite 6. Quo nomine & à Virgilio appellatur Æthidos libro 10: aut illa trecentos Insula inexhaustis Chalypum generosa metallis.

Æthalides *Æthalides*. Mercurii filius creditur, qui à patre inpetravit, ut & vivus, & vita defunctus, omnium quæ generatur, haberet memoriam. Hunc se aliquando fuisse, Pythagoras gloriari solet, atq; inde sibi omnium eorum quæ gesserat, quæ Hermetimus esset, aut Euphorbus, memoriam manifeste.

Ætheris *Ætheris*. Ger. Du Worum. Populi subter Ægypti, qui postea ab Æthiops Vulcani filio Æthiops vocati sunt. Auctor Plin. lib. 6. cap. 30.

Æthices *Æthices*. Stephano, Populi Thessaliæ, quorum meminit Homerus in Catalogo, & Strabo lib. 9.

Æthione *Æthione*. Insula maris Oceani: Macarea antea appellata, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

Æthiops *Æthiops*. Insula Afixe adjacens, non procul à Lebo, quæ olim Macaria appellabatur, teste Plin. lib. 5. cap. ult.

Æthiopi *Æthiopi*. Ger. Morant in dem die tenen gesien bin der Sonnen gang schwarz werdt. Vng. *Æthiopi*. *Æthiopi*. Ab Æthiops Vulcani filio, qui illi præfuit dicta, ut ait Plin. lib. 6. ca. 30. vel à Græco *Æthiops*, cremo & *Æthiops*, aspectus, facies: nã Solis vicinitate ejus regionis incolæ torrentur: est enim ibi jugis æstus. Quicquid ejus fertile est, sub meridiano castidine est. Circa vrbem Occiduum, montosa est, arenosa in medio. Ad Orientale plagam, deserta. Cujus situs ab Occiduo, Atlantè monte ad Orientem usq; in Ægypti fines porrigitur: à Meridie Oceano: à Septentrione, Nilo flumine clauditur. Plurimas habet gentes, diverso vultu & monstruosa specie horribiles. Ferarum quoq; & impenitentium referta est multitudine. In ea enim rhinoceros, chameleon, pardus, basiliscus, dracones ingentes. & Serpentes lib. 1. Homerum sequuto duplex est Æthiopia. Altera ad plagam Africa Orientalem, primùm ab iis cognitam, qui ex Arabia solverunt: Altera ad Occidentem, cujus notitiam primi habuerunt, qui Gadibus egressi Occiduum litus intraverunt.

Æthiops *Æthiops*. Vn. *Æthiops*. Vulcani filius fuit, qui Æthiopia à se denominavit, ut placet Plin. li. 6. c. 30. & Æthiops quoq; dicuntur, qui Æthiopia incolant, & mulieres Æthiopsisse, *Æthiopsisse*. Sunt qui Æthiopsas dictos putent, à Chus filio Cham. Nam Chus Hebræis, Æthiops sonat. Hi olim ad Indum fluvium habitasse creduntur, restititq; sedibus suis, iuxta Ægypti cœsedisse inter Nilum & Oceanum supra Heliopolim. & paulatim

cas alarum instar uniusq; pensiles. Proverbium extat in Avib. Aristophan. Interpres indicat convenire in barbaros ac metuculosos. Sunt enim prægrandes fræ timidiore. Ter. Hic nebulo magnus est. Ex Adag. Chiliad.

Afer, *ἄφρος*, qui est ex Africa. Dirus Afer, Horat. 4. Carm. Sistiætes Afer, Virg. 1. Aeg. Est enim Africa calidissima regio.

Africus, a, um, *ἄφρικος*, dicitur Africa bella, apud Sil. lib. 16.

Africandus, a, um, ut Gens Africana, Gallinæ Africanæ. Varr. de Re rust. lib. 3. cap. 4. Gallinæ Africanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas Meleagrides appellant Græci.

Africanæ, Ferae sunt in Africa copiosæ, ex genere pantherarum, quæ & Variæ appellantur, à macularum varietate. *ἄφρικανός*. Plin. lib. 8. cap. 17. Senatusconsultum fuit vetus, ne liceret Africanas in Italiam advehere.

Africus, substantivum, venti nomē est ab Africa spirantis inter Austrum & Zephyrum, qui & *ἄφρος* à Græcis dicitur. [Ital. *Panaris*, *Labete*, *Flandris*, *Suis*, *Wisten*, *West*, *Ger. Der Wind von Robergang*, *weiser vber Africam* *hinein wâhet*.] Virg. 1. Aen. Vna Eurasiq; Notusq; tuunt, creberq; pro cellis Africus. Horat. lib. 1. Carm. Luçantem Icaris fluctibus Africum.

A ante G.

Agactari, populi, aliàs Agaruri. Plin. lib. 6. cap. 28. 68.

Agæctus, *ἄγακτος*, Scytharum rex. Vide in Panticapæo.

Agamantæ, Populi sunt circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Agamede, *ἄγαμέδων*, Oppidum Lesbii insula. Plin. lib. 5. cap. 31.

Agamedes, *ἄγαμέδων*, Viri ejus nomen fuit, qui cum Trophonio Apollini Delphis templum extruxit: cujus meriti nomine, quum ab Apolline præmium postulassent, quod ille homini optimum duceret, post diem tertium in lecto mortui reperti sunt.

Agamemnon, [*ἄγαμέμνων*, Ger. Ein Oberster vber den gantzem Heitungs der Griechen vor Troia.] Atrei & Aeropes filius, frater Menelai, & rex Mycenarum, qui in ea expeditione, quâ Græci ab Helenæ raptum adversus Trojanos susceperunt, omnium consensu universi exercitus dux est declaratus. Quo in bello, decimo demum anno victoria potitus, ubi primum in Græciam rediit à Clytemnestra uxore, adjuvante Aegistho (qui cum illa absente viro, adulterii consuetudinem habuerat) est interfectus, relicto filio Oreste, qui postea indignâ patris necem ulciscens, matrem unâ cum adultero interemit. Vide Senecam in Agamemnone, & Euripidem in Oreste.

Agamemnonis hostia, *ἄγαμέμνωνος ἑστία*, in duros & persuasus difficiles dicitur. Inde natum, quod Agamemnone rem divinam in Troia facturo, boves effugit, viq; multo negotio comprehensus, redactus est. Quod adit etiam in eos qui nolentes & adacti quippiam agunt. Olim in sacris spectabatur, ut hostia levis ac volens adstaret. Quod si tetraëto sune profugisset, infausum omen habebatur. Videtur & huc posse referri, quod Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam sacrificavit: sed admodum invidus. Recensetur à Zenodoro.

Agamemnonis, Adjectivum, Virg. lib. 6. Aen. Eruct ille Argos Agamemnoniosq; Mycenæ. & Agamemnoni putei, *ἄγαμέμνωνος πύται*, proverbialiter de admirandis operibus dicebantur: Ajunt enim & circa Aulidem & passim in Græcia puteos effodisse, ne per æstium aquarum inopia laborari posset. Autor Zenodorus.

Agamnestor, *ἄγαμέμνωνος*, Nomen est Atheniensium regis.

Agamzida, Media oppidum Plin. lib. 6. cap. 14.

Agandæ, Populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Agane, *ἄγανη*, Nomen proprium filie Cadmi & Hermionæ & Echionis uxoris, quæ vefta in furia, Peathecum filium lanxavit.

Aganippes, pes, Fons Bæotice à Cadmo monstratus, Mafis sacer, quæ poëtæ fabulantur factâ esse Pegasi equi alati ungula: [*ἄγανιππῆς*, Ger. Ein Brunnen im Lande Boeotie bei Mafis saget man.]

Aganippæus, a, um, denominativum, *ἄγανιππῆος*. Propertius: Par Aganippææ ludere docta lyra.

Aganippis, *ἄγανιππίς*, patronymicū foemininum. Ovid. 3. Fast. Dicte, quæ fontes Aganippidos Hippocrenes Grata Medusa signa tenetis equi.

Agaspénor, pen. prod. *ἄγασπένωρ*, Præfectus classis Agamæonis, & apud Hom. in Catalog. navium. Latine amās viros, vel qui ab aliis amatur.

Agapeta, pen. prod. Vide in APPELLATIVIS.

Agapetus, pen. prod. *ἄγαπῆτος*, Synnada, quæ est in Phrygia, Episcopus: de quo vide Eusebium in Hist. Eccles. Latine interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapius, *ἄγαπίος*, Alexandrinus medicus fuit, qui Byzanti magna celebritate medicinam docuit. Fuit & aliter Atheniensis philosophus, post Proclum, Marini Neapolitani discipulus. Suidas.

Agar, *ἄγαρ*, nomen ancillæ Abraham, quod interpretatur advena, à qua Agareni, *ἄγαρηνοί*, Populi Arabiæ, qui nunc Saraceni dicuntur, à Sara uxore Abraham. Hos bello aggressus Trajanus Cæsar, eorum oppidum Agaram mœnibus nudavit, eos tamē

nunquam posuit acie saperare, tempestate cœli tanquam divinitus perpetuò obstante. Autor Dion.

Agarum, *ἄγαρον*, Promontorium est Sarmatiæ Europæ, ab ea parte, qua Bosphoro Cimmerio proxima est. Autor Ptolemæus.

Agarus, *ἄγαρος*, Fluvius Sarmatiæ Europæ, in Bosphorum Cimmerium illabens, circa quem radix quædam fungosa arboribus adnascitur, quæ ab eo Agaricum dicitur. Fluvii hujus meminit Ptolemæus in descriptione Sarmatiæ, & Cæli. Aug. lect. 18. cap. 8.

Agastias, *ἄγαστίας*, Ex Stymphalo Arcadiæ oppido vir fortis, & bello clarus, de quo Xenophon lib. 6. de expeditione Cyri minoris.

Agasticles, *ἄγαστικλῆς*, Spartanorum rex clarissimus fuit, cuius extat aureum illud apud Plutarchum apophthegma: Dilectum esse sumis stabiliendi regni profectum, quam si Rex in omnibus impiceret, ut parentes liberis.

Agaso, Nomen proprium servi. Horatius: Si patinam pedelaplat frangat Agaso.

Agasthenes, *ἄγασθένης*, fuit, teste Homer. lib. Iliad. 2. patre ferocissimi Polyxeni, qui navibus suæ gentis præfuit in expeditione Trojana. Latine interpretatur insigniter robustus.

Agastrophus, *ἄγαστροφῆς*, Pæonis fuit filius, & heros inter primos Trojanarum bellatores: sed à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit, ut scribit Homer. lib. Iliad. 11.

Agathia, *ἄγαθία*, Stephano, Oppidum provinciæ Narbonniæ, quondam Massiliensium. Vide Plin. lib. 3. cap. 4. Fuit præterea hoc nomine virgo (teste Volaterrano lib. 3.) Cathacina, & martyr sub Gallo mammillæ tortor.

Agatharchides, *ἄγαθαρχίδης*, Historicus Samius, de quo Plutarchus in historia Perica, & Diodorus Siculus. Extat hodieque nonnulla ex ejus scriptis exempla.

Agathica, pen. prod. *ἄγαθικός*, Oppidum est Phocidis. Steph.

Agathias, *ἄγαθίας*, Smyrnenus fuit historicus nobilissimus, qui Justiniani Cæsaris hæc conscripsit.

Agathyrnum, Vide AGATHYRSVM.

Agatho, pen. cor. *ἄγαθος*, Philosophi Pythagorici nomen fuit. Hic quum annorum esset octoginta, ab Archelao rege interrogatus, num quas adhuc servaret præsentis rebus reliquias, quid nisi quietinam non modò Ver, verum etiam Autonomia consuevit bonos fructus proferte. Fuit etiam hoc nomine Atheniensis vir, porticose proceritatis & fortitudinis de quo Philostratus in vita Herodis Attici. Fuit & nomen filii Pyrami: qui cū patre Hectoris corpus redemptura, ad Achillem profectus est, ut habet Homer. Iliad. lib. ult. Alius fuit Agatho tibicæ quæstus, cantilenarum suavitate majorem in modum aures delinquit. Nec hujus mores dissimiles mulier præbentur: laboravit enim infamia mollitiei. Vide Adagium Agathonia cantio, *ἄγαθωνία ἀκάνθιον*. Recte dicitur de ratione blanda magis quam frugifera. Autor & Suidas & Zenodorus.

Agathopolis, *ἄγαθὸπολις*, Gallie Narbonensis civitas est, quæ hodie *Moussellanus* dicitur. [Vulgo *Moussellier*, vel *ponus Agos*.]

Agathodes, [*ἄγαθὸς*, Ger. Ein Hæfners Soßward König in Sicilia.] Siculus tyrannus fuit, qui ex fordido genere natus, patre scilicet figulo, quum libidini, latrocinioq; optat didisset, gregariam militiam exercuit. In qua quod minus honoris tribuisset militum evasit: & primo quidem bello contra hostes pugnant, magna suæ virtutis præbuit experimenta, ad eum ut in demortui regis locum fuerit successus. Nec multo post interfectus Syracusanis nobilibus, cum Cathaginensibus bellum gessit. Deinde spe ampliandi regni in Italiam transiit, quum deceptus fuisset, ex indignatione morbum contraxit: ex quo etiam vita functus est. Hic quæ figuli (ut modò diximus) esset filius, generis humilitatem non modò non dissimulavit, verum etiam eo veluti firmissimo argumento usus est, ad inflammandos suos ad capeffendam virtutem. Vnde valde saecris frequenter figulina solebat admiscere, ut ostendat se didicisse etiam conditionis hominibus per virtutem ad honores iter parere.

Agathusa, *ἄγαθυσσα*, Callimacho dicta est insula in gæto nobiliss, quæ alio nomine Telos dicitur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Agathyrsum, sive Agathyrfa, *ἄγαθύρσμη*, Stephano, Viri est Sicilia, quæ recensetur à Plin. lib. 3. cap. 1.

Agathyrsi, [*ἄγαθύρσι*, Ger. Wüster in Sicilien bei Syracus. Suidas.] *ἄγαθῶν* viri Gæta habent / das dach die sum in tunc edant. Populi Scythia vicini, qui multum habent aurum, sine avaritia aut invidia. Hos Plin. lib. 4. cap. 12. scribit habere capillos in rulos. Poëtæ pietos vocat: quoniam vesicosis viribus induuntur. Virg. lib. 4. Cretesq; Dryopesq; fremunt, pithæi Agathyrsi: Dicit Agathyrfa ab Agathyrso Herculis filio.

Agave, pen. prod. *ἄγαυή*, Filia Cadmi & Hermionæ, & uxor Echionis, quæ in furorem vefta, Pentheum filium, regem Thebaorum,

Vulgò *Cerynia*, Virgil. 3. *Aeneid*. Arduus inde Agragas ostentat maxima longè Mœnia.

Agragantius, idem quod Agrigentinus. Luct. lib. 11. Quorum Agragantius cum primis Empedocles est. Vide **AGRAGAS**.

Agre, Civitas est Lydiæ, apud Stephanum.

Agrigentum, *Ἀγρίγεντιον*, Vrbis Siciliæ, quæ & Agragas, sive Agragas dicitur, ex qua Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum sævissimus originem duxerunt.

Agrigentinus, a, um, possessiv. pen. prod. [*Ἀγρίγεντινός*]. Pol. *Kel. omela*. Juxta Tyrannus Agrigentinus, & Sal Agrigentinus, qui igni fuit, & in aqua vel liquore alio crepitat, quasi torreatur. Plin. l. 31. c. 7. Agrigentinus sal ignium patiens, ex aqua exilit.

Agriodos, pen. cor. Numeratur ab Ovidio inter canes *Aëteon*. 3. *Metamorphos.*

Agrionia, Festa erat apud Egeotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.

Agriophagi, *Ἀγριοφάγοι*, Aethiopum populi sunt, Solis ferarum carnibus vescentes. Solinus & Plin. lib. 6. cap. 30.

Agriophagitæ, Cyclopes dicuntur, vel monoculi: quia unum habent oculum in media fronte ad modum cycli. Hos India pignit.

Agrippa, *Ἀγρίππης*, Sylvius Tyberini Latinorum regis filius, qui submerso patri successit in regnum, & quæ quadraginta annis regnasset, moriens Romulum filium regni reliquit heredem. Vide Liv. lib. 1. ab Vrbe.

Agrippæ, quasi Agrippæ, qui, & cur sic appellati, Vide in **APPELLATIVIS**.

Agrippina penult. prod. [*Ἀγρίππης*]. M. Agrippæ filia, & neptis Augusti, & uxor Germanici, quem etiam in *Syriam* comitatu est: ubi quum ille nuptiis à Cn. Pisone veneno interisset, cineres ejus in Italiâ reportavit, & luteæ familie monumento intulit, Pisonemq; judicio persequuta ad spontaneam necem adiecit. Postremo apud Tiberium Casarem nullo suo merito in invidiam adducta, media sibi morte conficitur. Julia Agrippina, Germanici, & superioris Agrippinæ filia fuit, quæ primum C. Domitio Aenobarbo nupsit, cui Neronem peperit, mortuoq; Domitio, novo quodâ exemplo cum Claudio Cesare patrisuo suo secundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio suo expeditam ad imperiû viam sterneret, venenato bolito sustulit. Tandem infinitis nobilissimorum virorum caedibus grassata, immittis Neronis iussu percussoribus, multis vulnibus confossa est, illud identidè clamitans: Ferri ventrem, qui monstrum tam ferum tulit. Veriusq; vitam vide latius apud Tacitum.

Agrippinâ, sive Agrippinensibus Colonia. [*Ger. Dts Etan Ets am Nym.*] Vrbis est celeberrima ad Rhenum fluvium, Vrbiorum metropolis: nomen habens ab Agrippina Neronis matre, quæ ut patriam (sibi enim nata erat) splendidiorem redderet, sociisque etiam nationibus potentiam suam ostentaret, Veteranorum coloniam eò deduci imperavit. Vide Tacitum Annal. lib. 12.

Agrifa, oppidum Carmanix, Steph.

Agrius, *Ἀγρίος*, Martis ex Partho nate filio nepos, & Thersitæ pater, teste Homero, cujus nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. Agrius & Agrius Vlyssis ex Circe filius, ut autor est Hesiod. in Theog.

Agron, *Ἀγρόν*, Primus qui & Heraclidis Sardibus regnavit. Herod. lib. 1. Agron Illyricorum rex, qui quum Aetolos superbissimos populos bello domisset, tanta sese præ gaudio vini copia obruit, ut pleuritide correptus, subito fuerit extinctus. Autor Polybius. Agron præterea apud Cæl. Rhod. li. 4. cap. 22. medicus summe laudatus, quod Athenas magna pestilentia visævis infestante, affectorum plerisque salutarem tulisset opem, accensis in proximo ignibus. Agron Nini filius à Grecis dicitur, quod in agris natus esset, apud eundem Cæl. lib. 23. cap. 5.

Agrosipi, *Ἀγροσπί*, Populi Arabiæ, apud Plin. lib. 6. cap. 30.

Agrosus, Mons est, ubi nunc Roma, quem Faunus rex, Evandro ex Arcadia pulso concessit, quem ille postmodum Palatinum appellavit.

Aguntum, *Ἀγύντων*, Ptolemeo, Oppidum est Notici, quod & à Plinio recensetur lib. 3. cap. 24.

Agyia, *Ἀγία*, Stephano, Vide **AGYIEVS**.

Agyreus, *Ἀγύρεος*, per tres syllabas, Proprium est Apollinis epitheton: dictum à vus urbanis, quas Greci *ἀγύρες* vocant, quibus Apollo præesse creditur: unde & *ἀγύρες* hoc est, malorum depulsor vocatus est. Ex Stephano.

Agylla, *Ἀγύλλα*, Vrbis Thuscæ, aliâ Care vocata, & Agyllina, à nomine conditoris, quem Virg. lib. 8. ex Lydia venisse ostendit, quum ait: Haud procul hinc saxo colitur fundata vetusto Vrbis Agyllinæ sedes, ubi Lydia quondam Gens bello præclara jugis infestis. Vide Stephanum.

Agyrium, sive Agyrena, *Ἀγύριον*, Dionysio, *Ἀγύριον*, Stephano, Oppidum Siciliæ: Vide Agyrii populi, quos recenset Plin.

nus in descriptione Siciliæ, li. 3. cap. 8. Stephanus Agyrenus vocat, *Ἀγύριον*. Vulgò *Los de S. Philippo, de Agrene*.

A ante **H** & **L**.

Aharna, Oppidum Herariæ, apud Livium Decad. 1. bel. m.

Ajax, *Ἄϊαξ*, Ger. Ein daffertet Haid in Griech. in Herariæ vrbis J. Duorum fortissimorum Grecorum nomen: quibus alter à patre Telamone Telamonius cognominatur, quoniam ab Achille fortitudinis laudem obtinuit in Grecorum exercitu. Hic cum Hector singulari certamine congressus est, & victor evasisset, nisi noctis ad vrbem pugna fuisset intermissa. Quæ necessitate adactus, re infecta ad suos rediit, gladio ab Hectoris donatus, quem ipse vicissim baltheo dono virque donavit, ut exorus declaravit: utique fuerunt exitialia. Nam Hectoris corpus hoc ipso baltheo circa Patrocli tumulum tractu est ab Achille. Ajax vero Achille intercepto, quum de armis aliis cum Vlyse judicium instituisset, adversariq; eloquentia superaret, inferiori discessisset, rei indignitate in furorem versus, in multa pecora lævit, Atidas sese & Vlysem credens interimit. Vrbem ubi ad mentis sanitatem rediit, seque delusum cognovit, acri dolore compulsus, gladio, quem ab Hectoris dono acceperat, in loco deserto se confodit: cruoreq; ejus in Hyacinthi floribus est permixtus. Ajax alter fuit, qui ab Oïeo patris sui nomine Oïleus dicitur est. Hic Locrensiem rex fuit, vrbis pedibus, & peritus haste vibratæ, multaq; fortitudinis exempla in obsequio Trojana edidit. Capto autem Ilio, Cassandra virginem in Minervæ templo (cujus illa sacerdos erat) violavit. Quam ob causam indignata Minerva, tempore illi Greci deventibus circa Caphateum promontorium immisit, in qua quum alii pleriq; tum ipse etiam Ajax periret. Virg. 1. *Aeneid*. Pallâsine exuvie clausam Argivum, atq; ipsos perire demergeret ponto. Vnius ob noxam & ferias Ajaxis Oïleis.

Aidonæus, *Ἄιδωνεύς*, Rex inferorum, quem nos *Dion* & *Hætonem* appellamus. Fuit præterea eodem nomine rex Molossorum, cujus filiam nomine Persephonem Theos conatus fuit rapere non procul ab Acheronte descendit. Unde factus est locus fabule. Theos ad inferos descendisse, & Persephonem Ditis uxorem rapere voluisse. Vide Plin. in vita Thucio, & qua supra annotavimus in dictione **ADÉS**.

Ailapites, *Ἀιλπίτης*, sinus juxta Agram Arabiæ civitatem. Steph. in Egra.

Ajus, Deus à Romanis dicitur est, ab eo quod dicitur habebatur. Nam olim Romæ audita vox est siteno noctis, istius humana voce, quæ jubebat magistratibus nuntiare, Gallos advenire, & ut providerent ne Roma ab eis caperetur: Propter quod beneficium templum ædificatum est Deo illius monenti: quem cum nomen ejus ignorarent, Ajum appellaverunt. Cic. lib. 2. de Divin. Quid ergo? Ajus ille loquens, quando cum nemo norat, ajebat, & loquebatur: unde & nomen invenit. Livius hunc eadem ratione vocat *Locutium*.

A ante **L**.

Alaba, *Ἀλαβάνδα*, Ptolemeo, Oppidum est Cæleberorum.

Alabandâ, *Ἀλαβάνδα*, Stephano, Carix civitas est, non procul à Mæandro fluvio, scorpionum copia affluens, duobus montibus ita subjecta, ut citæ inverse aspectum exhibeat. Es hoc originem traxerunt tres clarissimi oratores, Menecles, & Hierocles fratres, & Apollonius Molo. Nomen accepit ab Alabando Evippi filio, ut Stephano placet. Apud Latinos frequentius legimus *Alabandæ*, atq; plurali numero. Inven. Sat. 3. illi Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis. Plin. li. 7. cap. 7: Adficiunt Aethiopicos, & Alabandicos in Orithia canit nascentes, sed qui perficiantur Alabandis. Stephanus quoniam admonet, olim Alabandam inter Carix civitates optimissimam ac florentissimam fuisse, ut huic proverbio locum forent Alabanda Carû fortunatissima. *Ἀλαβάνδα ἄγροισ* *Ἀγροισ* intelligi fortunam amplâ, & vitæ genus volupturnum à luxu & virtutis studio alienû. Veluti si dicat aulicus, aut orgonator quispiâ, Alii se in literis macerant, alii cum paupertate philosophentur: Alabanda Carum fortunatissima. Poterit & per irrisionem usurpari, veluti si joceris in quempiam parû egegum, qui tamen in gente vehementer barbata & crassa præcellere videtur.

Alabandus, *Ἀλαβάνδης*, gentile. Cic. 2. de Nat. deor. Alabandus Alabandum consecratus est.

Alabandiscus & Alabandiacus, *Ἀλαβάνδης*, & *Ἀλαβάνδης*, possessiva: ut Rosa Alabandica, apud Plin. lib. 21. cap. 4. Quæ folia habet albicantia, & inter viliora rosarum generis connumeratur.

Alabasterus, *Ἀλαβαστήρ*, Fluvius est in Aetolide micæis Alia regione. Plin. lib. 5. cap. 30. Est & alabasteri oppidum Aegypti. Plin. lib. 5. cap. 9.

Alaburiôn, *Ἀλαβουρίων*, Syriæ oppidum. Steph.

Alabus, *Ἀλάβος*, Fluvius in Orientali parte Siciliæ. Ptolemeo.

Alachroæ, populi Africæ juxta Atlas Philæonorum, qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Alalcomenz.

Alalcomentis, sive **Alalcomentium**. *Alalcomentis* Stephano, Oppidum Bœotiarum, ab Alalcomentis dicitur appellatum, qui & Minerve simulacrum ibidem consecravit, quod a suo nomine ἀλακομεντιδης appellavit, cuius meminit & Hom. lib. 4.

Alalia, ἀλαλία, Vitis insule Cymii, Phœncis colonia. Herod. lib. 1.

Alana, Vitis Aethiopiae. Plin. lib. 6. cap. 29.

Alani, Regio est Scythiarum Europæ, quæ ad Mæotidas paludes pertingit: ejus incolæ Alanide quibus Plin. lib. 9. cap. 12.

Alanus, procul. prod. [Ger. Ein süßes Getreide.] Scythiarum fluvius: a quo Alani populi dicti sunt juxta Roxalanos: de quibus Plin. lib. 4. cap. 12. Ammianus scribit Alanos dici, quos præci Massagetæ dixerūt. Hi caribus vescuntur, & panem non manducant. Mart. lib. 7. Nec te Sarmatico transit Alanus equo, Julius. Capri. Alanos in parte Dacie collocat: Ptolemæus vero in ea Scythiarum parte, quæ est intra Imaum.

Alani, Populi Scythici ad Septentrionem ultimi, Ptolemæo.

Alapeni, ἀλαπενί, populi in Arabia fœlicis, Ptolemæo.

Alaricus, ἀλαρικος, Ger. Ein König der Gothen.] Nomen Regis Gothorum, qui Romam aliquândiu obsessam tandem expugnavit, & solo perquavit. Fuit & alter Alaricus, quartus Gothorum rex, qui & ipse Romam cepit anno nostræ salutis octingentesimo quinquegesimo quarto: quæ tamē nō diu est potuit. Nā in ipso Pasche festo insidiis Italorum circumventus, unā cum suis omnibus est cruciatus. Vide Paulum Diaconum.

Alarodii, ἀλαροδίου Stephano, populi sunt circa Pontū, de quibus Herodotus lib. 3.

Alata, ἀλάτα, Civitas in Arabia fœlicis, apud Ptolem. lib. 6. cap. 7. Item altera ejusdem nominis in Arabia deserta, apud eundem lib. 4. cap. 10.

Alatracra, ἀλατρακρά, Ptolemæo, Oppidum Britanniarum insule, quod alii castra puellarum vocant. Credant eruditi nostri seculi urbem esse Scotiarum, quæ illorum lingua *Edimburg* vocatur.

Alatrium, Vitis Hernicorum. Hernici autem populi fuerunt incola Campaniæ loca incoleantes, Volaterranus. Vulgò *Alatra*.

Alatrinates Hernicorum populi. Liv. 1. Decad. lib. 9.

Alauna, ἀλαύνα, Oppidum est Britanniarum insule, apud Ptolemæum.

Alaunus, populi sunt Scythiarum regionis, Ptolemæo teste.

Alaunus, ἀλαύνος, Duorum fluviorum nomen est in Britannia, quorum alter est in Orientali ejus insule plaga: alter in Occidentali. Ptolemæus.

Alazon, ἀλαζών, Fluvius ex Caucasæis montibus in Cyrum amnem defluens, Albanosq; ab Iberibus dividens. Plin. lib. 6. cap. 10.

Alba, ἀλβα, Nomen est duarum urbium, quarū una est in Latino, a qua Albani populi, ἀλβαί, & Albanus mons, sub quo Africanus civitatem hanc Albam condidit, quæ (ut Livius scribit lib. 1. ab Urbe) a situ porrectæ in dorso urbis, Alba longa vocata est. Vulgarior fama est ab omne parte albæ ibidem inventæ, Albam esse dictam. Altera est ad lacum Fucinum, a qua Albanenses dicuntur, ἀλβαί: quanvis etiam Albani quoadque vocentur. Hoc addere placuit esse & aliam Albam in Pannonia, olim Taururum, & Belgradum appellatam: nunc Albam Græcā. [Ger. Griechisch Weissenburg. Vng. Linder feir var.] Item aliam, quæ Alba regalis dicitur, quod Pannoni reges in ea inaugurari soleant & inungi. [Ger. Etatsweissenburg. Vng. feirker feir var.] Item tertiam in Transsylvania, quæ Alba Julia dicitur, Principum Transylvaniæ sedes, & habitatio perpetua. [Vng. Gyula feir var.]

Albi, ἀλβί, Flumē est Hispaniæ citerioris, ad radices Pyrenæi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Albani, ἀλβανία, Ptolemæo, Vitis fœlicis Arabiæ.

Albani, ἀλβανία, Regio in Oriente a colore populi vocata, eod quod albo crine nascantur. Hæc ab Oriente sub mare Caspium surgens, per Oram Oceani septentrionalis usq; ad Mæotidas paludes per deserta extenditur. In ea Albana civitas, & Albanus fluvius. Apud hanc habentur canes ferocissimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima est, inter Iberiam & mare Caspium, ab Ortu Solis mari conjuncta, ab Occasu Iberiæ finitima, a qua Alazone amne dimittitur. Boreale latus munitur Caucasæis montibus, Australe Armeniam contingit. Strabō sex & viginti linguas Albanorum fuisse tradit, & totidem aliquando reges. Fœre & sub imperio Persarum: postea Macedonum: deinde Romanorū. Sed Trajanus Imperator his Regem dedit. Nunc sub Magno Cæsarēge creduntur. Ab his Albani orti sunt, quorum pars hodie in Peloponneso, pars in Macedonia sedet, juxta Dyrrachium, & in Epiro, quæ hodie vulgò *Albania* dicitur.

Albanus, ἀλβανός, Nomen est montis, & lacus non procul ab urbe unde vaticinium fuit, unaquam Romanos Vexos

... ut primò ex Albano lacu emitteretur aqua. Item Albanus nomen est duarum urbium, quarum una est in Macedonia mediterranea: altera in majori Armenia, ubi divus Bartholomæus fuit decoratus. Hoc etiam nomine dicitur est fluvius Albanæ.

Albanus, a. um, ἀλβανός, Possessivum ab Alba, Latine urbe: ut, Albani patres, Apud Virg. 1. Aen.

Albatenius, Medicis nomen, qui Galeni libros primus in Arabicum converterit idioma, teste Joanne Serapione. Idem scripsit commentarios in Aristotelem.

Albia, ἀλβία, Regiuncula est montana, Carnis finitima. Strabō lib. 7.

Albii, [ἀλβί. Ger. Das Weisse.] Olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus. Athenæus. Albii etiā dicti fuerunt liberi Galliarum populi, in quorum agro conditum est Lugdunum. Plin. lib. 4. cap. 18.

Albimilium, Ptolemæo, Ligarum urbs, quam alio nomine Vintimilium, sive corrupta voce Vintimiam vocant. Vulgò *Vintimiglia*.

Albignā, Oppidum, Ligarum colonia ad mare deducta, cujus incolæ Ligures Ingauni vocantur. Ex hoc loco ad Monteci portum stadia sunt septuaginta. Dicitur & Albinaunū. Vide in dictione sequenti.

Albingaunum, ἀλβινγαυον, Ptolem. & Albium Intemelium, ἀλβιοντεμελιον, Ligarum oppida quædam. Nam quum Ligures partim Ingauni, partim Intemelii dicerentur, eorū colonia ad mare deducta: altera Albium Intemelium, quasi Alpium Intemelii: altera Albinaunū vocatae sunt. Vtriusq; oppidi meminit Plin. lib. 3. cap. 4. Vulgò *Albenga*.

Albigerius, Māgnus fuit Carthaginensis, qui quid quisq; egisset, aut omnino cogitasset, suggerentibus demonibus, respondere: cujus vaticinis se sæpius interfuisse tradit Augustinus.

Albinovānus, cognomē Celsi cujusdā ex familiaribus Horatii, ad quem extat epistola, cujus initium est: Cello gaudere, & bene rem gerere Albinovano Musa rogato refert.

Albinus, ἀλβινός, Nomen imperatoris Romani, ita dicti quod exceptus sit utero candidissimus, eōna consuetudinem puerorum, qui nascendo solent rubere, quum involuti secundis, erumpente menstruo, perliti esse soleant pro fluvio sanguinis partes egredientis. Hinc illud Satyrici poetæ: modò primos incipientem dēere vagantur, & adhuc a matre rubentem. Vide Cælium Rhod. lib. 15. cap. 23. Fuerunt & ante hunc pleriq; apud Romanos eodem nomine appellati: quibus commemorantur a Salsitio Spurius, & Aulus, Albini fratres, qui rem infeliciter gesserunt adversus Jugurtham.

Albion, ἀλβιον Stephano, Ger. Engeland. Insula est (hodie Britannia a doctis, a vulgò *Anglia* dicta) ab albis rupibus, quas mare abluat. Vide ANGLIA.

Albion, & **Bergion**, [ἀλβιον, & βεργιον, Ger. Zwem Veyen die Jupiter / den Hercules in eretanus mit seinen horten todt geworffen.] Gigantes fuerunt, & filii Neptuni in Herculis gratiam a Iove interfecit. Hercules enim quum Rhodani ostia transiret, ei obviam facti hi duo fratres, transitum ejus impederunt: quapropter Hercules cum eis pugnavit: & quum sibi tela deficerent, Iovem patrem in auxilium vocavit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos ejus interfecit. Autores Pomponius Mela, & Diodorus Siculus.

Albis, ἀλβί, Fluvius est nobilissimus, quem Romani olim voluerunt esse terminū sui imperii. Oriatur ex montibus qui Moraviā a Bœmia dividunt. Suscepit inde Molsa fluvio, Pragam Bœmorum metropolim præterlabitur. Inluit in mare vastissimò ostio juxta Haburgam. Vulgus Germanorum hodie *Elbam*, die *Elbi* vocat. De hoc Lucanus lib. 2: Fundat ab extremo flavos Aquilone Sævos Albi, & indomitum Rheni caput.

Albium Intemelium, Oppidum Ligusticum, Plin. lib. 3. cap. 5. Vide supra in dictione ALBINGAVNUM.

Albius, Proprium nomen viri. Hor. 1. Serm. Sat. 4: Stupet Albius ære. & Albius Tibullus poeta elegiographus, Horatio & Ovidio familiaris. Horat. lib. 1. Epist. Albi nostrorum sermonum candidè iudex. Hic Messalam Corvinum in Provinciam sequens, in Corcyra insula morbo correptus, extremum vitæ diem clausit. Vide Crinitum de poetis Latinis.

Albonenses, Liburæ populi in conventu Scardonitano. Plin. lib. 3. cap. 21.

Albicilla, Apud Tacitum mulieris nobilis nomen est, sed admodum impudicæ, & multis adulteris infamis.

Albilla, Fluvii nomen, Vide in APPELLATIVIS.

Albulares, Fluvius est in quinta regione Italiæ. Plin. lib. 3. ca. 13.

Album, Promontorium Asiæ, V. M. pass. fieto a Mellatia Hispaniæ vico ductum Plin. in Proœmio lib. 2. Est & alterum ejusdem nominis Promontorium, in Phœnicæ, non procul a Tyro: de quo Plin. lib. 5. cap. 19.

Albuna, Deæ nomen, quæ in nemore quodam apud Tiburtinam colebatur. A Græcis dicitur *Ἀλφύβια*, putaturque fuisse Ino Athamantis uxor, quæ viro furorē metuens, unā cum Melicerta filio se in mare præcipitavit. Alii Sibyllam Tiburtinā fuisse existimant, quæ ob admirabilem sapientiam, humanāq; majorem, à vicinis populis dea creditā est.

Albūnē, Fons & nemus iuxta Anicnem, sive ab albore aque sulphureæ, sive quod Albuna Latine sit, quæ Græcè *Ἀλφύβια* dicitur. Virg. Aen. 6. lucosq; sub alta Consulit Albunca, memorum quæ maxima sacro fonte sonat.

Alburnus, Lucania mons à candore verticis dictus, & potus ejusdem nominis. Virg. 1. Georg. Est lucos Silari circum, illicibusq; videntem Pluvinus Alburnum volitans, cui nomen Aulo Romanum est.

Albutius Silus, Novariensis orator, Romam venit, receptus in Plancii oratoris contubernium. Iam vero senior ob vitium vomicae Novariam rediit, convocatq; plebe, causis propter quas mori destinasset, in concione redditis, abstinent cibo, si biq; inedia necem conficiat. Ex Tranquillo. ¶ T. Albutius, cujus M. Varro meminit, dicitq; scripsisse Satyras Luciano stylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miscerent verba, notat his verbis: Græcum te Albuti, quàm Romanum, atque Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceroem in principio de Finibus.

Alcæus, *Ἀλκαῖος*, cum diphthongo, Nomen poëtæ Lyrici Mitylenæ. Hic magnificus, brevis, diligens & plurimum Homero similis.

Alcamenēs, *Ἀλκαμένης*, Ger. Ein ausständiger Bildhauer. Nobilis statuarius fuit, Phidias discipulus, qui Agoracritum Patium condiscipulum in faciēda Venere, populi Atheniensis suffragiis superavit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcandēr, *Ἀλκάνδρος*, Vnus e comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Ulyssē ad Trojam occisus. Ovidius 13. Metamorph.

Alcandōr, *Ἀλκάνδρος*, Viri proprium, cujus mentionem facit Virgil. lib. Aen. 10. Huius frater subit Alcanor, &c.

Alchathōē, *Ἀλκᾶθωῆ*, Vrbis eadem esse putatur, quā alio nomine Megaram vocant. Ovid. 9. Metamorph. Alchathoc quam Nisus habet.

Alcathōūs, *Ἀλκᾶθωῦς*, Pelopis filius, qui cædis Chrysiippi fratris suspectus, Megaram venit, occisq; leone, qui Cithæronius à loco dicebatur, adscitus à Megareo gener, in regnum illi successit, & urbem Megaram Alchathōē appellavit. ¶ Alcathous, alius fuit Trojanus, qui Hippodamiam Anchisæ filiam in uxorem habuit, & in pugna apud Trojam ab Idomæo Cretensi occisus est.

Alcē, *Ἀλκῆ*, Canis nomen, apud Xenophontem de Venatione.

Alcē, Nomen meretricis. Vide Gel. lib. 4. cap. 11.

Alcēndōr, *Ἀλκάνδρος*, Vir Argivus fuit, qui ea in pugna, qua trecenti Argivi cum totidem Lacedæmonius de finibus certarunt solus, cum Chromio ex suis superavit, hostibus quoq; omnibus, uno Othryade excepto, ad interfectionem delatus. Herod. lib. 1.

Alces Bithyniæ fluvius. Plin. lib. 5. cap. ult.

Alceste, *Ἀλκῆστis*, sive Alcestis, idis, *Ἀλκῆστis*, Fuit Pelis filia, Admeti Phæacorum regis conjux, quæ maritum tanto amore dilexit, ut pro eo perire non recusaverit. Nam quum Apollo ab Admeto humaniter exceptus, hoc illi à Parcis impetrasset, ut fratrem diem profectis posset, si quis aut cognationis, aut amicitie vincolo adductus, spontanea pro eo mortem obire veller, ceteris id abnuentibus, sola Alcestis inventa est, quæ mariti vitam sua morte redimere non recusaret. Iuvenalis. spectant subeuntem fata mariti Alcestem. Plura apud Euripidem in Alceste.

Alcetas, *Ἀλκίτας*, Moloisorum rex fuit, longæ generationum serie, genus suum ad Pyrrhum Achillis filium referens. ¶ Fuit & alter hoc nomine, unus eorum qui sub Alexandro Macedone ordines duxerunt: utriusq; meminit Suidas.

Alceus, dictio dissyllaba, *Ἀλκῆος*, Pater Amphitryonis, & avus Hercules, à quo & Alcides, *Ἀλκείδης* appellatur.

Alchidas, *Ἀλκίδης*, Rhodius Cupidine nudum Praxitelis manu factum adamavit, atq; in eo amores vestigiū reliquit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alchione, *Ἀλκίονη*, Mons Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 10.

Alchippē, Mariorum oppidum est. Iacu Fucino absumptum, extractum à Mariya Lydorum duce. Plin. lib. 5. cap. 12. Alii tamen Archippe scribunt.

Alcibiades, *Ἀλκιβιάδης*, Ger. Ein fähreständiger Hauptmann der Athener. Nomen Atheniensis Imperatoris summi, qui genere & forma præcipuus, omnibus rebus aptus fuit: dives præterea, affabilis, patiens: deniq; summis naturæ, ingeniq; dotibus egregie exornatus: ceterum tanto rursus vitiorum agmine deformatus, ut si vitia virtutibus pæset, merito addubites, laudēne, an vituperio dignior videatur. His

quum esset proclivis ad luxum & ad ceteras voluptates, ad bonam disciplinam traductus est à Socrate. Nam discendi studio, & sapientiæ amore pellectus, extemplo cunctis amantibus, adulatoribusq; repulsis, ad Socraticam disciplinam animum vertit, nunquam recedens à latere philosophi sapientissimi. Reliqua vide in vita ejus apud Plutarchum.

Alcidimās, *Ἀλκιδίμας*, Luctator insignis. Stat. 10. Theb. quæ d' spectare palæstris Omnibus, & nuper Nemæo in pulvere felix Alcidas. ¶ Alcidas, Alcetas, philosophus, scriptor de musica, discipulus Gorgiæ Leontis. Suidas dicitur scriptor Rhetoricæ annuerat. Quint. lib. 3. cap. 1. meminit C. Julius & Laetius in Protagora.

Alcidamus, Rhetor antiquus in primis nobilis, qui monia laudationem scripsit. Cic. lib. 1. Tusc.

Alcidēs, pen. prod. *Ἀλκίδης*, Ger. Der vortreffliche Held und Held Hercules. Hercules Græca significatione à vitate appellatur: nam *ἀλκῆ* virtus, robur, fortitudo dicitur. Vel verius Alcides (ut Herodotus ait) nomen est patronymicum ab Alceō, avo paterno: hoc est, Amphitryonis patre.

Alcimachus, *Ἀλκιμαχός*, Ger. Ein berühmter Maler. Pictor nobilis. Plin. lib. 35. cap. 11.

Alcimēde, pen. contr. *Ἀλκιμένης*, Vxor Aclonis fuit, mater Iulianis. Valer. Flac. Argon. 1. hunc gravis Aclon Et panter vigi Alcimede spectantq; tenentq;.

Alcimēdon, *Ἀλκιμένηδων*, Sculptor nobilis, apud Virg. 1. Aeglog.

Alcimenēs, *Ἀλκιμένης*, Poëta tragicus, Megarensis. Suidas.

Alcimus, *Ἀλκιμος*, Orator omnium, qui in Græcia cum florente Orpheo in Argonaut. *Ἀλκιμος* & *Ἀλκιμος* dicitur. Fuitq; diligens hortorum cultor. Quamobrem dixit Virg. lib. 1. Georg. Pomaq; & Alcinoi sylva: id est, arbores pomitorum. Huius meminit Ovid. 2. Metam. Ferunt hortum pomarum tantam fuisse fertilitatem, ut maturis fructibus novis crederent. ¶ Alcinoi apologetus. De longis & antibus fabulamentis. Refertur à Dio geniano, & Iulio Polluce lib. 8. Sumptum ex Homer. Odyss. ubi Ulysses in convivio Alcinoi Phæacum regis prodigiosa ac detridicula fabulas & portenta miracula commemorat, de Lætophagis, Læstrygonibus, Cyclopbibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacū instituta: ut sit Alcinoi Apologus ista narratio apud Alcinoū habita. Hoc proverbio usus est Plato de Rep. lib. 1. Haud tibi sum narraturus Alcinoi apologum. ¶ Fuit etiam Alcinoi philosophus Platonicus, qui Epitomen copulans dicitur creatorum Platonis.

Alcion Medicus, de quo Ioseph. Antiq. lib. 19. cap. 1.

Alciphron, *Ἀλκιφρων*, Magnætius, Alexandri temporibus philosophus. Suidas.

Alcippē, *Ἀλκιππῆ*, Vna ex Halcyonæ gigantæ filibus, quæ Halcyonides, *Ἀλκιππῆ*, dicitur. Suidas. Est præterea Alcippē nomine fuisse mulieris propriū, cujus sapē meminit Theocritus, & Virg. Aeglog. 7. Quid facerem? neq; ego Alcippē nec Phyllida habebam.

Alcippis, *Ἀλκιππίς*, Ger. Ein fähreständiger Mann. Alcippis noster aut summus Dactylarum verberis vocat. Lacedæmonius civis fuit, inter suos maximæ autoritatis, patrisq; studiosissimus, qui ab inimicis contrarias in Republica partes fortibus, in exilium actus fuit. Hinc avos fuit nomine Damonius, quæ quum virum in exilium euntem profectus prohiberent, filiaq; jam viro maturo publico edicto matrimonio accensetur, nequis ex illis injuræ avæ illaræ ultor nasceretur, contempit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more feminæ urbis primariæ ad nocturnum sacrum in andronem quandam convenissent, Damonius à filibus adjuncta, magnam vim lignorum, quæ ad sacrificia parata erant, ad fores congestit, ignemq; iniecit, ut omnes ianæ exureret. Accurrentibus deinde auxilio viri illa filias primū: deinde seipsam interfecit. Ex Plutarchi narrationibus amatoris.

Alcistiēne, *Ἀλκιστιῆνη*, Nobilis pistricis nomen apud Plin. lib. 35. cap. 11.

Alcithoe, *Ἀλκιθωῆ*, Thebana mulier fuit, quæ quum Bacchum, cujusq; Orgia contemneret, ceterisq; mulieribus sacra celebrantibus cum fororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in vesperilionem mutata est: telæ autem in vitem & hederam. Vide Ovid. 4. Metam.

Alcmæōn, *Ἀλκμαιών*, Amphiarai vatis, & Euriphyles filius fuit: qui matrem suam in ultione patris, quem illa dolo occiderat, interemit. ¶ Item Alcmæon, Philosophus Crotoniatis, Pythagore

Pythagore auditor, qui, teste Laetio, primus de naturæ ratione scripsit lingua Dorica.

Alcman, Alcmanus, E Lydia, Messenius, poeta Lyricus, filius Damantii. Claruit XXXII. Olympiade, quæ apud Lydos regnabat Ardis, pater Alhantæ. Hic quum nimio amore puellam quandam deperiret, amatorius catus primus invenit. Fertur phthiriali morbo interisse. Suidas.

Alcmanis, Alcmanis, Civitas Cariz mediterranea: aliàs Heraclea dicta, Steph.

Alcmena, Alcmena, pen. prod. [ἀλκμήνη Ger. Die Mutter Hercules.] Nomen proprium fuit matris Hercules, Electris filia, Amphitryonis Thebani uxor, quæ Iovi Herculem peperit. Dicitur, quæ & Alcmena est, à robore quoniam hæc mulier multum præ se tulit animi constantiæ, ad viros proximè accedens. Aliquando post eponitur u, Alcmena, pro ut visus exigit. Vide Hesiodum in Aspid.

Alcmenæ, Alcmenæ, Ithacæ insulæ civitas est, à qua Ulysses Alcmenæus, à ἄλκμης, à πόσεια appellatur, Steph.

Alcon, Alcon, Nomen proprium Cretæ filii sagittarii, cuius filium quum deaco invasisset, tanta arte direxit sagittam, ut ea in serpentis diceret vulnere, nec transiret in filium. Fuit hic Alcon Erichthei Atheniensium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit. Virg. 3. Aeg. siquos aut Phyllidis ignes, Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Alcorhus, Lege, ALCATHOVVS.

Alcyonæ, pen. corr. [ἀλκυώνη Ger. Die Frau Nest der Wadler.] Alcione regis ventorū filia fuisse creditur, & uxor Ceyx: quæ desiderio mariti, qui naufragio perierat, in mare se deiecit, versaq; est, ut poeta fabulantur, in avē sui nominis. Vide Ovid. 11. Metam. & Altera fuit Alcyone Eveni fluminis filia, uxor Iōci, antè Marpessā appellata: quam Apollo quum rapuisset, non dubitavit manus sumpto arcu & sagittis uxorem vi ab eo repetere. Quod quū frustra conatus esset, parentes filiam casum lagetes, comutato nomine Alcyonē eam appellavit, quod factū iupponi Alcione non dissimile fortis videretur. Hæc Homer. 9. Iliad. Alii scribunt Halcyone, prima vocali aspirata: qua de re vide ea, quæ supra annotavimus in dictione ALCEDO.

Alcyonæus, Alcyonæus, Gigas fuisse traditur, Porphyrii ionis fiait, ad Hercule telis conoosus: cuius & filia, quas septem nunciant, ob patris mortem in mare præcipitantes se, ab Amphitruie in Alcyones, ut quorundam opinio est, sunt mutata. Hæc nomina sunt, Phollonia, Anthè, Methone, Alcippe, Pallene, Drymo, & Alerie. Ex Suida. Alii scribunt Halcyoneus. Vide ALCEDO.

Alcæ, Alcæ, Stephanus, Nomen oppidi in Arcadia, dictum ab Alcæ conditor. & Item Minervæ cognomē, quæ circa hanc urbē colebatur, ut est videre apud Herod. li. 1. Verum in duabus hæc postrema significationibus primam corripit, quam alioqui producit. Papias in Sylvis: Aut Alcæ lucis vidit Tegeæ sacerdos.

Alcæus, Alcæus, pen. prod. [ἀλκαῖος, Larissæorum in Thessalia crudelissimus tyrannus fuit, ab ipis tandem satellitibus, quos ad corporis custodiam adhibebat, interfecit.

Alcæceris, Galliz Narbonensis populi. Plin. lib. 3. cap. 4.

Alcæus, Alcæus, Ger. Ein aus den waldigen Hettischen Weidern.] Vna ex furiis infernalibus, & Latine necellans interpretatur, ab à privativa, & ἀλκα, delinquitia cupiditas nunquam sanatur.

Alcætor, Alcætor, Filius Anaxagoræ, Iphim genus, & Capaneum, qui fuit unus de septem duobus Argivorum apud Thebas. Volaterr.

Alcætrion, Alcætrion, Ger. Die gehrimpt Kämmerling Marti.] Adolescens fuit (ut fabulatur Lucianus) Marti a deo familiaris, ut adulterii, quo Venus ille commiscabatur, conficius adhiberetur, foribusq; custos apponeretur, ne Solis interventu deprehenderetur adulter. Verum quum ille somno oppressus negligentius excubias ageret, amantes eius fiducia in utraq; aurē dormientes, à Sole deprehensū sunt, & apud Vulcanum delati, adamantinis catenis multo antè eum in ulum paratis, sunt implicti. Qua de causa indignatus Mars, Alcætrionem in avem sui nominis transformavit, quem gallum Latini appellant: qui etiam hodie veteris negligentia memoret, Solis adventum tanta suo præannuntiat.

Alcægor, Alcægor, Vnus fuit filiorum Boreæ quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electron, Archilycus, Alcægor, teste Diodor. libro 5.

Alcæi campi, Alcæi campi, Locos est Lyciæ, in quem cecidit Bellerophonies: quum à Pegaso ab æstro agitato excuseretur: sic dictus, quod in eo cæcus erant Bellerophonies, donec periret.

Alcæi, Phazaniarum urbs in Africa. Plin. lib. 5. cap. 5.

Alcæmani, Alcæmani, Stephanus, Ger. Die Zauberin Pol. Nimm. q. Vng. Nimm. Ang. Germani, Alcæmani.] Populi Septentrio-

nales, qui & Germani dicuntur: Rheno fluvio à Gallis, Alpbis ab Italis discreti: ita dicitur patrio vocabulo, quasi prioribus viri. Quæ enim Germani illi Septentrionales, præsertim Transalbanis mutare sedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui trajecto Rheno, quod se rosos viros ostenderent, sibi hoc nominis, quasi Carus Rheno imposuissent: & ipsi se, quod fortissimi bellatores & viri omnes esse & velient, & deberet, Alcmānos, quasi ante Rheno appellavere. Hæc Beatus Rhenanus in Tacitum.

Alcmanus, Alcmanus, Spartianus in Caracalla, Cùm Alimani nomen asciberet.

Alcmanus, Alcmanus, Flavius apud Ryllos originē à rubro castro Metemburg trahens: ad Rethm oppidū iungitur Danubio. Vulgò Alcmanus, vel Altmus appellatur. Vide Althamerū in Tacitū.

Alcmanus, Alcmanus, Artica populi, apud quos est Ceresis legisera, & Prosperina templum. Pausanias in Attic.

Alcmanus, Alcmanus, Sinus. Plin. lib. 6. cap. 87.

Alcmanus, Alcmanus, Insula in Maxotide.

Alcmanus, Alcmanus, Colonia à Sylla dictatore deducta. Plinius lib. 3. cap. 6.

Alcmanus, Alcmanus, Civitas est Siciliæ. Ptolemæo. & Hinc Alcmanus, na, num. Cic. in Epist. Famil. in Alcman civitate, &c.

Alcmanus, Alcmanus, Oppidum Elidis Stephano. & Item mons Arcadiæ, non procul à Mantinea: sic dictus ab errore Rheæ. Autor Pausanias.

Alcmanus, Alcmanus, Oppidum Peloponnesi apud Strab. lib. 3.

Alcmanus, Alcmanus, Nomen proprium viri Trojani, de quo Virg. lib. Aeneid. 11: & qua grandævus Alethes. Latine sonat veritas.

Alcmanus, Alcmanus, Oppidum Salentinorum in Italia, auctore Ptolemæo & Plin. lib. 3. cap. 11. & Hinc Alcmanus populi, apud Plin. lib. 3. cap. 11. Vulgò Lex in terra de Otranto.

Alcmanus, Alcmanus, Italia populi, in tractu Campaniæ Plin. li. 3. cap. 5. Alcmanus apud eundem lib. 3. cap. 11.

Alcmanus, Alcmanus, Fluvius Siciliæ & tribus quardam sit locus in Chronico. Ita dicitur ab Alcmanio quodam rege: interpretes Theocriti in septimum Idyllium.

Alcmanus, Alcmanus, Fluvius Rheginum agrum à Locrensi discernians, Strab. lib. 6. Apud Theocritum verò scribitur Alcmanus. Hic fluvius Plinio Carcinus appellatur, Pausanias & Achæo Cecianus. Volaterranus.

Alcmanus, Alcmanus, Actolis, Nabidis tyranni Lacedæmonii interfector, mox ab Lacedæmonii ipsi in regia obruncatus. Liv. Decad. 4. lib. 3.

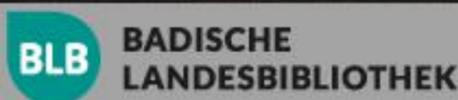
Alcmanus, Alcmanus, Ger. Der große Alexander / König in Macedonien.] Nomen proprium regis Macedonici, cuius clarissima gesta & ab historicis & in Sacris literis traduntur. Hic longe omnium excellentissimus fuit, cui ex rebus actis & auctis, Magnitudo est nomen, ne vit unicam gloriā adeptus, sine laude unquam nominaretur. Nam solus, à condito ævo, quantum hominū memoria est, inexuperabili impetio orbis auctus, fortuna sua major fuit, successusq; ejus amplissimos & provocavit ut strenuus, & æquiparavit ut meritis, & superavit ut melior, solusq; sine æmulo clarus, adeo ut nemo audeat virtutē ejus sperare, vel optare fortunam. Hæc Apuleius.

Alcmanus, Alcmanus, & alii Alexandri: quorum unus Aphrodixus, interpretis Aristotelis, sed tali ingenio, ut Aristotelem identidem carpat. De hoc Suidas & Stephanus meminerunt. & Alius fuit Alexander Grammaticus, ex oppido quod Gouicon dicitur, qui de varia historia sive materia XXXII. volumina scripsit, peritissimus ætatis suæ vir. & Alius Alexander Asia rex, & Syriæ, dicitur Balam. & Alius Iudæorum rex, qui Anæus dicitur fuit, & regnavit annis viginti septem. & Alius Alexander Episcopus, qui quum Italia bellum inferret, à Lucano milite interceptus est.

Alcmanus, Alcmanus, Quæ & Cassandra, Priami filia, ac vates. Hoc etiā nomine Lycophronis inscribitur poema de Alexandro Paride. Volaterr. & Est & Alexandra, Alexandri Iudæorum regis uxor. Egesippo lib. 1. cap. 12.

Alcmanus, Alcmanus, Ger. Ein Ort in Egyptenland mit weis von einem aufstas des Nil, am Meer gegen.] Vulgò à Turcis Souda dicitur. Vrbis Aegypti, non longe à Nili ostio: ab Alexandro Macedone condita: urbs fertilissima: quam Diodorus architectus meratus est mirabili ingenio, quindecim milium passuum laxitate ad eligendam Macedoniæ chlamydis orbe gyrato lacinosam, anguloso dextra, laeva q; pro cursu Marcus lacus ad meridianam urbis partē Eusipo Canopico ostio immititur. Habuit olim scholas omnium disciplinarum liberalium fuitq; ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Constructum autem fuit ante Salvatoris adventum, anno vigesimo supra trecentiesimum, intra spaciū septemdecim dierum (ut testatur Iulianus lib. 11.) cum sex milibus mitorum passibus.

Alcmanus, Alcmanus, Iudæi oppidum Iosepho & Strabon. lib. 16.

Alexandropolis, ἀλεξανδροπολις, Parthorum civitas, sic ab Alexandro Magno conditore nuncupata. Plinius libro 6. capite 25.
 Alexia, Sequanorum urbs est, quam Ptolemæus Regiacum vocat. Diodorus auctor est, hanc urbem ab Hercule conditam esse, semperque liberam mansisse, donec à Caesare longa obsidione capta, Romano accessit imperio. Creditur eade esse, quam Galli hodie *Assin* vocant.
 Alexia, ἀλεξία, Alisi Pollionis puer fuit, quem Virgilius ejus amore captus, ab illo dono accepit. In hujus gratiam (ut Servius parat) Virgilius scripsit secundam Aeglogam.
 Alexia Thurius, ἀλεξία θουριος, Qui prius Syonius dicebatur, poeta comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas. Habuit filium Stephanum, poetam & ipsam comicum. Suidas.
 Algidus, pen. corr. Mons ab urbe duodecim passuum millibus distant, ab assiduo frigore sic dicitur. Horatius: *Quæq; Aventinum tenet, Algidumq;*. Ab hoc quoq; sylvæ Algidæ dicta est, huic monti subjaccens, in cuius ingressu Regillus lacus est.
 Algidum, ἀλγιδιον, Stephano, Italici oppidum non procul à Tivulo in alto monte situm, ex æni frigore propterea dictum, nunc *lago di Pape* ex veteris situs descriptione existimatur, sylvæq; proxima adhuc Algidæ sylvæ cognominatur. Volater.
 Algidensis, adjectivum, ut Raphanus Algidensis, qui circa Algidum nascebatur longus & translucidus. Plin. lib. 19. cap. 4.
 Allicia, ἀλλικία, Meretrices in Cæpania appellatæ, quod solite essent circa pistrina allicationum versari. Festus.
 Aligurius, Proprium nomē. Cic. Tironi, lib. 16. Epist. 18. ad finem: Aligurius Cæsaris familiaris mortuus est, bonus homo, & nobis amicus.
 Alimata, ἀλιματα, Stephano, Locus est in Lycia.
 Alinda, ἀλινδα, Vibs Curia, in qua regnavit Ada, filia Hecatomni regis Caria, auxilio Alexandri Magni, Strabo lib. 14.
 Alindia, ἀλινδία, Civitas Macedonia, Steph.
 Aliphie, pen. prod. ἀλιφία, Olim oppidum erat in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula apud Hor. lib. 2. Sermon.
 Aliphiraxi, ἀλιφειραξι, Arcadiæ populi. Plin. lib. 4. cap. 6. ab oppido Aliphira. Cic. ad Att. lib. 6. Epist. 123: Arcadiæ censebat esse Lepreon quoddam maximum. Tene autem, & Aliphira, & Tertia, *αλιφειρα* ei videbantur.
 Alisarna, ἀλιςαρνα, Oppidum est Troadiz, apud Stephanum: à quo sit gentile Alisanus, ἀλιςαρνασιος.
 Alistus, ἀλιςτος, Ptolemæo, Oppidum Germaniæ, in tractu maritimo Saxoniz.
 Alisum, pen. prod. ἀλιςσος, Ptolemæo, Oppidum in Septentrionali plaga Germaniæ, non procul à Sicambis.
 Alista, ἀλιςτα, Insula Corsicæ urbs in latere Meridionali. Pro.
 Alizones, pen. prod. ἀλιζωνες, Alia minoris populi, inter Myfos, Caras, & Lydos sui, auctor Stephanus.
 Allata, ἀλλατα, Corsicæ insulæ oppidum, Phocensium opus, teste Herodoto. Gentile est Allatinus, ἀλλατινος, Steph.
 Allantē, ἐπὶ ἀλλαντη, Stephano, duorum oppidorum nomen est, quorum alterum in Arcadia, in Macedonia alterum collocatur. Iude Allantii, ἀλλαντιοι, qui & Allantenfes dicuntur à Plin. lib. 4. cap. 10.
 Allia, ἀλλια, Nomen fluvii, qui à Crulluminiis montibus præalto defluens alveo Tyberino ammi miscetur, quadragesimo ab Urbe lapide, ubi magna strage Romani à Gallis profligati sunt. Hinc Allienis dies dictus est, tanquam insaufus. Sunt qui arduentur hoc nomen esse femininum, decepti auctoritate Lucani: Et damnata diu Romanis Alia fallis: quod tamen ita non est. Nam id licet per Lucano factum est, per subauditionem nominis generalioris Aqua. Hujus nominis prima semper producitur. Silius: Major & horificis sese extulit Alia ripis. Hæc erat in fallis cui dat gravis Alia nomen. Virgil. libro 7: *Quosiq; secans insaufulum interluit Alia nomen.* Vbi Servius male putavit alterum l, metri causa esse interpositum. Nam quod Lucan. libro 7. dicit: Non illas habuit pugne Phasaliz parces, Quas alia clades: Alia, non fluminis nomen, sed diversitatis relativum est, ab Alia, alia, aliud.
 Allentus, n. Proprium viri, qui fuit Prætor Siciliæ sub Caesare. Hæc in Comment. de bello Afric. in ptinc.
 Allobroges, pe. cor. ἀλλοβρογες, & ἀλλοβρογες, Stephano, Ger. de Sphæris] Populus Gallie juxta Rhodanum, nunc Sabaudenses, & Delphinates, videtur Fabii, & Cantinæ conjuratione noti, ad tractum Lugdunensem sui, Ptolemæo. Hor. Epod. 16. Novisq; rebus inhi scelis Allobrox.
 Allobrogicus, a. nm. adject. ἀλλοβρογικος, ut apud Celli. 4. cap. 3. Vinum Allobrogicum.
 Alloria, ἀλλορια, Vibs Crete, ut ex Polyhistori refert Stephanus. Gentile est Alloriatæ, ἀλλοριατιος.
 Allotriges, ἀλλοτριγες, Populi in tractu Septentrionali Hispaniæ, Strabo lib. 3.
 Almedesios, ἀλμειδιος, Oppidum in ora Thraciæ, non pro-

cul à Bosphoro. Recensetur à Plin. libro 4. capite 11. Ptolemæus vocat ἀλμειδιος, Halmidæsum. Aut potius ἀλμειδιος sine aspiratione.
 Almenē, pen. prod. ἀλμην, Oppidum est ad Pontem Euxinum: à quo sunt gentilia, Almenius ἀλμηνιος, & Almenites ἀλμηνιτης, Steph.
 Almon, ἀλμων, Oppidum Thessaliæ, quod à nonnullis Eimon appellatur, teste Plin. lib. 4. cap. 8. Est etiam Almon apud Virgil. 7. Aeneid. Pastoris nomen, filii Tyrbæ, regii pæcens magistri.
 Almopia, ἀλμωπια, Macedonia pars est, quæ ab almope gigante, Helles ex Neptuno filio, nomē accepit: à qua etiam incolæ Almopes dicti sunt. & Almopii. Steph.
 Almōs, ἀλμων, Sisyphi filius, ut inquit Apollonius, frater Pæphyronis, ex cuius filia Chrylogone, & Neptuno, natus est Minyas rex Orchomeni. Idem tamen Miny matrem Homipem Bœotii filiam appellat.
 Alceus, ἀλκεις, Nomen Gigantis, Titanis & Terra filii, cuius uxor Iphimedia à Neptuno violata, duos peperit filios, Oceanum & Ephalcem, quos Alceus pro suis educavit: unde & Alcides, ἀλκιδης appellati sunt. Hi quum Gigantibus superis bellum inferentibus, opem ferrent, Apollinus & Diana telis constiti sunt. Virgil. 6. Aeneid. Hic & Alcidas geminos, immantia vidi Corpora, qui manibus magnum rescindere cœlum Aggreffi.
 Alotiani, ἀλοτιανοι, Ger. *Kirchmetz* Christianus das Westba *castra* Banica: das ist / wabur Gortas Selb son / verlungun] Harctici fuerunt, sic vocati tanquam sine verbo: proprium quoddam est ἄλογοι: hoc est, Deo filio, qui Patris verbum appellatur, divinitatem non agnoscerent, Joannis Evangelium respondentes.
 Alone, es, (ut apud Melam legitur) sive Alona, π, à λωνε Ptolemæo, fluvius est Hispaniæ in sinu Illicitano. Est & Alone, ἀλων, insula inter Lebedum & Theon repente enata. Plin. lib. 2. cap. 19.
 Aloni, Populi Mesopotamiæ Gordyæi juncti, per quos Zerbis fluvius in Tigrim cadit. Plin. lib. 6. cap. 20.
 Alontigicci, Hispaniæ populi in conventu Hispalensi. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Alontium, Vide ALONTIVM.
 Alope, es, ἀλοπη, Thessaliæ civitas est apud Plin. lib. 4. cap. 7. dicitur ad Alope Cercionis, sive (ut alii placeat) Aloris filia. Emmerantur & alia quædam ejusdem nominis civitates: quas vide apud Stephanum.
 Alopece, ἀλοπηκε, Insula est Bosphori Cimærii apud Plin. lib. 4. cap. 12. Est & altera ejusdem nominis insula, e regione Smyrnæ sita, in mari Aegæo: quæ recensetur à Plinio lib. 9. cap. 31.
 Alopconnesis, ἀλοπκωννησος, Oppidum est, teste Stephano, in Hellespontica Cherfoneiso, ex oraculo nomen accepit, quo jubebatur Athenienses ibi urbem condere, ubi vulpæ caput reperissent. Circa hanc urbem præstantissimæ arboræ nasci, auctor est Plin. lib. 19. cap. 1. Est præterea ejusdem nominis insula, ante Thraciam Cherfoneium, non procul à Cæci, ejusdem Cheroneis portu, de qua Plin. lib. 4. cap. 12.
 Aloros, ἀλορος, Ptolemæo, Macedonia urbs, auctor Ptolemæo libro 2.
 Alotici, Hispaniæ populi in conventu Hispalensi. Plinius lib. 3. cap. 1.
 Alpes, ἀλπει, ἢ ἀλπια ἔρη. Ital. Alpi. Ger. *Wysping* & *Wysping* se *Wysping* von *Wysping* end dem *Wysping* stand ab *Wysping*. Vng. *Havas*. In candore nivis dicitur: quis pe. petus sit nivibus alpicit. Sabini enim Alpū dixerunt, quod postea Latinis albu: unde Alpū nomē. Silius: clausis nitibus super, suppositaq; celo, Saxa vocat. Sunt autē montes altissimi, qui Galiam Transalpinam à Cisalpinâ dividunt: nunc vero promontis finibus terminati sunt Italia. In longitudine centum millia passuum patet, à superno mari ad inferum, ut Cælius tradidit Lævius verò tria millia stadiorum. Hinc sit Alpinus, a. nm. pen. prod. ἀλπιος, Plin. Gentes Alpinæ, & venni Alponi, qui ab Alpibus flant. Vide & Cisalpinus, a. nm. & Transalpinus, a. nm. *Alp*.
 Alpeia, Oppidum est Celtici regionis in Hispania ultiori, apud Plin. lib. 3. cap. 1.
 Alpheias, ἀλφειας, Dicitur Aterhusa apud Ovid. lib. 3. Meam. Tom caput Eleis Alpheias extulit undas. Vbi alludit ad sibilam, quæ fruet Arcibus sibi Alpei amatoris viam fugientem, in fontem sui nominis esse conversam.
 Alphenus, Nomen est futoris apud Hor. lib. 1. Sermon. ut Alphenus vaser in omni Abiecto instrumento artis, claususq; taberna sutor erat, Ovid.
 Alphisibæ, ἀλφισιβα, Phlegæi fluminis filia, quam Almon donato ille monili, quod Eryphila matris detraheret, in uxorem duzta.

Alphēsi

Alphesibœus, ἀλφεσίβοιος, Nomen patris, apud Virg. Aeglog. 3. *Alphesibœus*, quasi inveniens boves. **Alpheus**, Per tres syllabas, & pen. prod. ἀλφειός. Vulgo *Rofia*. Fluvius est in flide Peloponnesi regione, quem Pausanias lib. 5. tradit occulus meatibus subter mare labi, & in Aetnolum Sicilia fontem desinere. Quia in te sequutus est Pottarum fabulas, qui Aetnolum venatricem fuisse tradunt, ab Alpheo adamantam: cui quom ille vim adhibere pararet, Dianæ miseratione in fontem sui nominis esse cõversam, occultisq; meatus, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usq; fugisset tandemq; in ea parte Syracusanæ urbis, quæ Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse. Alpheumq; amatæ Nymphæ desiderio eodem esse infectum. Virgil. 3. Aen. Alpheum fama est huc Elydis amnem occultas egisse vias subter mare, qui nunc Ore Aetnolum tuo Siculis confunditur undis. Verum hæc fabulosa esse constat: quom Alphi aquæ nufquam absorbeantur, ut docet Strab. lib. 6. c. 11. q; ostium manifestè videtur inter Ichi-hya promontorium, & Halicarnum oppidum. **Alpheonix** Dianæ Templum, Locus est ad Alphi fluminis ostium, ab Olympia stadus octoginta distans. Strabo libro 8. **Alphion**, ἀλφειός, Lacus in Pythea, vitiligines tollens. Plin. lib. 11. cap. 2. **Alphius**, Fœneratoris nomen, à quo primùm profecta esse dicitur celebris illa sententia: Vel optima nomina, non appellando mala fieri. Huius meminit Horat. in Epiod. Ode 2. **Alpinus**, Malus quidam Poeta fuit, qui Memnonis Aurore filii bella descripsit, sed tam malè, ut ab Horatio dicatur, Memnona suis carminibus jugulare. Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona. **Alsi**, Fluvius est Venetiæ, Aquilicam præterfluens. Plin. lib. 2. cap. 18. **Alsfeldia**, Vibs Hassiæ. **Alsi** Villæ nomen est, ditionis Mediolanensis, in Varietate præfectura. Vide annotationes Aiciati in Concilio Taciti. **Alsum**, ἄλσμος Ptolemæo, Vibs est Tuscæ litoralis, quam hodie *Sanciam Severianam* vocant. Plin. lib. 3. cap. 5. **Alsius**, Nomen est patris apud Virg. lib. 12. Aen. Pœdalinus Alsum Pallorem, primaq; acie per tela tuentem Ense sequens sudo superceminet. **Altellus**, Romulus dictus est, sive quod in tellure altus factus lupa: sive quod rebus gestis excelsus ac gloriosus esset: seu quod à Tatio Sabino regem in colloquium postularet, alteris vicibus audiret ac loquutus fuerit. Nam sicut à Macro Marcellus, à vaso Vasellus: ita ab altero Altellus fit. Hæc Festus. **Althæa** proprium Meleagri matris nomen: quæ ut fratrum suorum eadem ulcisceretur à Meleagro filio suo peccatam fatalem illius stipitem igni imposuit, filiumq; unâ cum illo exulit. Vide infra in dictione MELEAGER. **Altinum**, penult. prod. ἄλτινον. Vulgò *Alino*. Vibs olim in lione Venetiæ florantissima fuit: à qua Altiates populi dicti sunt. Plinius lib. 3. Epistol. Atrianus Maturus Altinatum est princeps. **Aluntium**, sive Alontium, ἄλυντος Ptolemæo, Oppidum Siciliæ non procul à Lilybæo promontorio. & Inde Aluntini, sive Alontini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 8. **Aluona**, ἄλωνα Ptolemæo, quæ & Albona: vulgò *S. Angelo*. Oppidum Liburniæ. Inde Aluonenses, sive Albonenses, populi, quorum meminit Plinius in descriptione Liburniæ. **Alusig**, specus sacer in Thalamo Thuriæ in Æge, ab Allusio proximo amne cognominatus, ut scribit Lucius Ianus Paribulus in Claudiano. **Aluta**, Populi Illyrici, in conventu Scardonitano. Plinius libro 4. capite 21. **Alutrensis** Istriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 19. **Alyacmon**, Fluvius Macedoniæ. Claudianus: Et frostâ rapidam danoant Alyacmona Belli. & Legitur & Haliacmon pro eodem. **Alyattes**, ἄλυατῆς, Regiuncula Bithyniæ ita appellata ab Alyatte rege. Stephanus. **Alyattes**, ἄλυατῆς, Lydorum rex fuit, Croesi Pater, cuius memorie extructum est monumentum apud Sardos, maxima impense parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quem facunt, in hoc opus collocata. **Alyba**, ἄλυβα, Regio non longè à Myliæ ubi argentifodine esse ab Homero traduntur. **Alybes**, ἄλυβες, Grecorū nonnulli eos putant esse, quæ & Chalides. Strab. lib. 12. **Alycus**, Civitas Peloponnesi. Steph. **Alytus**, ἄλυτος, Bacchus dicitur, dñi τῦ λάου id est, solvo. Cal. lib. 7. cap. 13. **Alytoni**, ἄλυτονι, Populi sunt Scythiæ Asiaticæ, ut docet Herod. lib. 4.

Alyssos, Arcadiæ fons est, cuius aqua canis rabidi morsui medetur. **Alyxoihœ**, ἄλυχοίη, Nymphæ nomen, ex qua Priamus Aetacum suscepit. Ovid. lib. 11. Metam. Aetacum umbrosa fatam peperisse sub Ida Ferror Alyxoihœ. **Alyzia**, penultima producta, ἄλυζια Stephano, Acarnaniæ civitas est, non procul à Ithoie, Strab. lib. 10. Cic. Tironi: Tertio die abs te ad Alyziam accesseram: is locus est citra Leucadam stadia CXX. **A** ante **M**. **Amadocæ**, orum, ἄμαδοκῶν, sive Amadoci, Montes sunt in Sarmatia Europæa: à quibus & accolæ, Amadoci dicuntur. Ptolemæus. **Amadryides**, Vide HAMADRYADES. **Amæa**, ἄμαξα, Apud Trifencios Ceres dicta: Proserpina verò Aetæa, autote Didymo. Unde proverbium Amæa Aetæam reperit. Dicit consuevit de diu, multumque quaerita, desiderataque. Nota est fabula de Cerere quaerente Proserpinam, referret à Plutarcho. **Amalchium**, à Scythia appellatur Oceani Septentrionalis portus, quam nos *Mari congelatum* dicimus. Plinius libro 4. cap. 17. **Amalecix**, ἄμαλειος, Gens Hebræorum. Steph. **Amalthæa**, penult. prod. ἄμαλθηία, Fuit nutrix Iovis infantis. Nam Melissus rex Cræcæ duas filias habuit, Amalthæam & Melissam, quæ Iovem caprino lacte & melle nutriverunt, teste Laert. lib. 1. Insuper, Alii dicunt capram illam appellatam esse Amalthæam: ut Parmenius Poeta Græcus, quæ propter in coelum sublata, inter sydera cum gemini hœdis fuit collocata. In eius autem ortu & occasu maxime sunt pluvie. Hinc & illud Ovid. 3. Fast. Nascitur Oleniæ signum pluviale capellæ. Et 3. Metam. & Oleniæ syderis pluviale capellæ. Porro Olenia dicitur: quia in Oleno urbe Bœotiæ, vel Achaïæ, ut alii volunt, nutrita est. Sunt qui tradant ex altero Amalthææ cornu fluere, Ambrosiam, altero nectar, cibum & potum deorum. & Est & nomen Sibyllæ apud Tibullum. **Amara**, ἄμαρα, Civitas Mediæ. Ptolemæo. **Amândri**, Regio ad Indum fluvium, in quatuor divisa populis, Peucolitas, Artagalitas, Geretas, & Aïsois. Autor Plin. lib. 6. cap. 20. **Amanides portæ**, ἄμανίδες πύλαι, Dicuntur angustiæ Amaniontis, in quas ille dicitur à Tauro descendere. Vide Strabonem libro 4. **Amanoides**, ἄμανοίδες, Ciliciæ promontoriū, Pomponio sic dictum, quod formam, effigiemq; Amanii circumnavigantibus exhibet Hermolaus. **Amanthæ**, Populi sunt in Africa, Tropodryis proximi, apud quos tum falsi, tum carbonolorum, gemmarumque copia est, adeo ut ex sale domos sibi extruere dicantur. Autor Solinus. **Amantia**, ἄμανθία, Civitas Macedoniæ. Ptolemæo, Cic. 11. Philipp. C. Antonius qui tenet Apolloniam, magnam urbem, & gravimenter opinor Buldæon, tenet Amantiam. **Amantini**, ἄμανθίνοι Ptolemæo, Amates Plinio, Populi sunt Pannoniæ inferiori, quæ hodie *Vngaria* dicitur. **Amantus**, pen. prod. ἄμαντος Stephano, Pars Tauri montis, qua Syria à Cilicia dividitur. Strabo lib. 11. **Amâricus**, pen. corr. [Pol. Materan. Vng. *Mauricia*.] Cynaræ regis Cypri puer, qui calu lapsus, dum ferret unguenta, fregit alabastrum. Deinde quom nimio dolore contabuisse, vesus est in sampuchum, quæ ex eius nomine Amarcus cœnta est appellata, ἄμαρκος ὁ σαμψύχου. Virgil. 1. Aeneidos: ubi mollis amarcus illum floribus & dulci aspirans complectitur umbra, Plin. lib. 21. cap. 22. Sampuchum, sive amarcum in Cypro laudatissimum, & odoratissimum, scorpionibus adversatur, ex aceto & sale illitum. Herbam hæc vulgò *Materanum* vocamus. **Amarantus**, ut refert Iosephus, fuit nomen patris Moïsi. **Amaranthi**, ἄμαρανθί, populi inter Colchos, apud quos Phasis fluvius oritur: unde & Amaranthius à quibusdam appellatur Steph. **Amarbi** populi Scythiæ Bircanis proximi quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 13. Strab. lib. 11. Amardos vocat. **Amarus**, Mediæ fluvius, Ptolemæo. **Amarusia**, ἄμαρυσία, Dianæ cognomen est tractum (ut Pausanias videtur) ab Amarantho Lubicæ vico, ubi summa cū veneratione colebatur Diana. **Amarynthus**, ἄμαρυνθος, Vicus in Eubœæ insule juxta Eretriam, in quo Diana colebatur, quæ inde Amarusia dicta est. Strab. lib. 10. **Amâserus**, pen. prod. Fluvius Volcorū. & Est & alius in Sicilia eodem nomine, de quo Ovid. lib. 15. Metam. Necnon Sicilianas volvens Amaserus arenas. **Amassa**, penult. prod. ἄμασσα, Oppidum Cappadociæ, quod B. 3. Iis flu.

ius fluvius præterfluit, Strabonis Geographi patria, ut idem Strabo testatur lib. 12.

Amalthis, *Amalthis* Straboni, fluvius est Germaniæ inter Rhenū & Albem, juxta Emdam Phrysiæ orientalis metropolim, in Oceanum illud emittit. Germani sua lingua Dii Ems vocant. Plin. & Pomp. Melæ Amalthis dicitur.

Amasis, pen. prod. *Amasis*, Nomen proprium regis Aegypti, cujus tumulus fuit una pyramidum, dicitur Lucan. lib. 9. Non mihi pyramidum tumulis evulsas Amasis. Hic legem condidit, ut quisque quotannis apud præsidem rationem vite redderet, demonstretque unde viveret, aut quo auxilio sustentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Aegyptiæ transiit ad Athenienses. Regnavit eodem tempore in Aegypti, quo septem sapientes in Grecia floruerunt. Multa de hoc Plutarchus in Symposio septem sapientum, & Diogenes Laërtius in vita Pericli.

Amasis, Plin. lib. 6. cap. 7. populi circa Mæotim.

Amastris, *Amastris*, Metropolis Paphlagoniæ, que antea Cromna dicebatur, postea Amastris appellata ab Amastri, muliere Persica, filia Oxyathre, fratris Darius (ut alii placent) ab Amastri quadam Amazone. & Est et urbs Bithyniæ, Ptolemæo.

Amathi, Nomen filii Chanaan, qui (autore Iosepho) Amathones instituit, qui & Amatheci dicuntur.

Amata, à Pontifice appellabatur Virgo Vestalis, quæ ad ministerium Vestæ capiebatur: quod prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine. Capi autem dicitur dicebatur, quod veluti bello capta à parente, vel ab eo, in cuius potestate erat, manu à Pontifice maximo apprehensa abducebatur. Vide Gellium lib. 1. cap. 12.

Amathæ, populi Indici. Plin. lib. 6. cap. 10.

Amathæ, orum, *Amathæ*, in Regio Arabiæ. Vide Amatheci, *Amathæ*, Arabiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 12. Horum meminit Ioseph. lib. 1. Antiq. cap. 12. & Stephan.

Amathe, es, *Amathe* Stephano, Oppidum est Phœnicis, & alterum Sicilia. Ab utroque deducitur gentile Amathæus, *Amathæus*.

Amathus, pen. corr. thuntus, *Amathus*, Cypri civitas est Venetiæ sacra, in qua & Adonis colebatur. Virg. lib. 10. Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atq; Cythera. Ovid. Piseosamque Guidon, gravidamq; Amathueta metallis.

Amathuntæ, *Amathuntæ*, rea, *Amathuntæ*, pen. prod. Idem lib. 10. Laëntæis vitulos, Amathuntæsq; bidentis.

Amathuntæ, *Amathuntæ*, tra, *Amathuntæ*, Cypri: Quod si animo, quo vis alio jactatis amore: Nam te jactari, non est amathuntia nostri. Tam rudis, ut nullo possim cognoscere signo. Vbi tamen in castiganonibus exemplaribus non Amathuntia legitur, sed Amathuntia.

Amathuntæ, *Amathuntæ*, Cypri sunt ab Amathunte urbe. Strab. lib. 1.

Amathus, *Amathus*, Fluvius Pylon urbæ, Nestoris patriam præterlabens: à cuius nomine Pylon ipsa Amathus est, videtur appellata. Hic etiam Pamilius vocatur. Strabo lib. 8. & Marnaus, & Arcadius. Autor Strabo lib. 8.

Amathus, *Amathus*, Insula in mari Cilicio, ab Amathunte venustissima urbe sic appellata. Nunc Cypri dicitur. Plinius lib. 4. cap. 11.

Amathus, *Amathus*, a, um, adjectivum. Ovid. Metam. 10. Laëntæis vitulos Amathuntæsq; bidentis.

Amathus, *Amathus*, Bithyniæ locus: à quo gentilia Amathæus, *Amathæus*, & Amathites, *Amathites*.

Amathus, *Amathus*, Ciliciæ urbs est, materia ad fabricandas naves maxime abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit. Strab. lib. 14.

Amathus, *Amathus*, populi inter Sarmatas. Vide HANAXOBIL.

Amathus, *Amathus* Stephano, Trojadic locus, ara duodecim deorum insignis, quam Agamemnon construxit. & Hinc Amathitani dicuntur, Amathitæ incolæ, quos Apollodorus Amathitænos, *Amathitænos* appellat. Meminit hujus loci Plin. lib. 5. cap. 10. & Strabo lib. 13. & Est præterea Amathus, oppidum in sinu Doridis, apud Plin. lib. 4. cap. 20.

Amazones, pen. corr. *Amazones, Germani. Strabone dicitur in Scythia J Forminæ bellicosissima, Scythiam juxta Tanaim primam, deinde ad Thermodonta incolentes, quæ magnam Alæ partem occupaverit. Dicitur Amazones, eo quod mammas carerent ab a, sine, *Amazones*, mamma. Mos enim fuit Amazonibus, interfectis manibus, quos genuissent, servare feminas, earumque infantium mammas dextris inuere, ne impedimento essent ad pugnam conferendam, & ne sagittarum jactus impediretur. Vnde Amazones & a, *Amazones*, id est, pulte, seu pane, quasi sine pane, eo quod non pane vescerentur, sed caribus. Alii ab *Amazones*, cum aspiratione in principio, tanquam in commune viventes, dicitur putant. Stephanus dicitur putat à nymphis Amazonide, filia Samonæ. Fuere & in Libya Amazones, unde Silius Ital. libro 2: Habitebat Har-*

bx filiam Amazonica pelta insignem facit. Alii ab Amazone puella, Diana sacerdotæ, & regina Ephesi, Amazones valere appellatas.

Amazones, *Amazones*, Illarum regio dicitur. & Amazones cæciliæna, *Amazones*, in delicias & patum vitos. Philodorus, in Apolloni vita lib. 4. & Amazones pro pauperioribus, & tenuiori, promiscuoque victu utentibus, apud Græcorum scitissimos repetiuntur, veluti qui mazam id est, panem, non habebant. Vide Cæli. libro 5. cap. 31. & Hermolaum in Plin. libro 6. capite 7.

Amazones, *Amazones*, idem quod Amazones: apud Sueton. in Nerone: pelte Amazonice.

Amazones, *Amazones*, Mons Cappadociæ, præter cuius radices labitur Thermodoon fluvius. Plin. lib. 6. cap. 3.

Ambarrî, à Casare inter Galliarum Lugdunensis populos numerantur.

Ambasix, populi sunt Asiæ. Et Ambasium, fluminis nomen in Asia, autore Ptolemæo.

Ambæ, *Ambæ*, Civitas est Arabiæ feliciæ, Ptolem.

Ambian, *Ambian*, sive Ambianenses, *Ambian*, Populi sunt Galliarum Belgicarum, quos Plin. lib. 4. Bellovacis conjungit. Gal. Amian.

Amberga, Palatinus ducatus urbis in Germania non longe à Bavaria. [Germ. Amberg.]

Ambigatus, Celtarum rex fuit, qui ubi majorem vidit suorum multitudinem, quam ut commode ab ea regione alii possent, Bellovaciam & Sigovelum fororis suæ filios cum magna Senonum parte ad quietendas novas sedes, alterum in Italiam, alterum ad saltus Hercynios misit. Vide Liv. ab Urb. cond. lib. 3.

Ambraci, *Ambraci*, Vulgò Arta, Vitis in Epiro, Peribetria ab Ambracæ rege, Theoprou filio, à quo proximus finis Ambracius dicitur est.

Ambraci, *Ambraci*, & Ambraciotæ sive Ambraciota, *Ambraciota*, Ex hac urbe originem traxit Theombrotus, Ambraciotæ dicitur: qui quoniam Platonis librum de æternitate animarum perlegisset, præcipitem se dedit in mare.

Ambronæ, *Ambronæ*, Gentes quædam Galliæ, quæ subita inundatione maris, quam sedes suas amiserunt, yaponis se abire ceperunt. Hos cum Cimbris, Teutonibusq; Marus debent. Hinc trahuntur est, ut turpis vite homines, Ambronæ dicantur. Vide de hoc latius in Epitom. lib. 68. & Plutarch. in vita Marii.

Ambrusius, *Ambrusius*, Proprium nomen est, divinus seu immortalis dicitur.

Ambrusius, *Ambrusius*, penul. prod. *Ambrusius*, Nomen est duarum urbium, quarum unam Strabo locat in Phocidæ, alteram in Bœotia. & Est & hoc nomine fluvius Magnæsiæ, juxta quem Apollinæ Admeti regis pecus pavisse Poetæ fabulantur. Alii scribunt Amphrysus. Vide infra.

Amburari, *Amburari*, Plinio lib. 4. cap. 19. referantur inter populos Galliæ Aquitanicæ.

Amelas, Lyciæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelius, Philosophus Apamiensis, discipulus Plotini, Tophymii magister, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelia, *Amelia* Stephano, Vulgò Amelia, Civitas in Umbria, ante Persicum bellum annis noningentis septuaginta quatuor condita: unde Salix Amerina apud Plin. libro 24. cap. 9. & Et, Amerina retinacula, pro viminibus. Virg. 1. Georg. Arge Amerina parant lente retinacula viti. Vbi Servius Amerina retinacula, virgas de quibus vitæ religuntur: quæ vigæ abundant circa Amerinæ oppidum Italiæ, cujus crebram in Sicilia fecit Cicero mentionem.

Amerinæ, *Amerinæ*, Oppidum in Latio. Plin. lib. 3. cap. 3.

Amerinæ, *Amerinæ*, Sicilia oppidum: cujus incolæ dicuntur Amerinæ, *Amerinæ*. Autor Stephanus. Horum meminit Cicero, 5. actio. in Verrem: Quid Amerinæ miferi, impositis ita magnis decumis?

Amerinæ, *Amerinæ*, Regina fuit Persarum, uxor Xerxi, de qua multa Herodotus.

Amilcar, *Amilcar*, penult. genitivi corrept. *Amilcar*, Punicum nomen est, quo dicti sunt aliquot illustres Cathaginensium deces, quorum præcipuus fuit Annibalis pater, qui filium inconciliabili illo erga Romanos odio primus imbuit. & Fax & alter Alexandri magno tempore, qui quum cives sui ceteros Alexandri vires extimescerent, eulem se fingent ad eorum castra transfugeret. Receptus inique ab Alexandro in militiam, & consiliis adhibitus, suis omnia civibus in tabellis legitis, cetera superinducta perscribebat.

Amilus, Verbs Arcadiæ, Steph. & fluvii nomen. Vide Anale.

Amipsias, *Amipsias*, Poeta comicus Atheniensis, Suidas. Hujus meminit Laërtius in Vitate.

Amisus, Fluvius est Germaniæ, quem Amasiam à Strabone vocari supra diximus. Hic in Frisia Orientali juxta Emdam civitatem in Oceanum influit. Germani hunc fluvium Italico Dii Emba vocant, quasi Emylium dicant. Meminit ejus Plinius lib. 4. cap. 14.

Amisus

Aminariz, Genus Nabatheorum Arabum, teste Iosepho. Di-
 ctum autem sunt ab Amanno filio Lothi, Steph. in Aman mon-
 us meatus. In veteri Testamento Ammoniz vocatur, quo-
 rum metropolis erat Rabbath Philadelphia dicta.
Amisum, *amisus*, sive Amifus, *amisus* Stephano, Oppidum
 est in confine Paphlagoniz & Cappadociz, distans
 a Sinope CXXX. M. passus De hoc Plin. lib. 6. cap. 2.
Amiternum, *amiternum*, Vitis Campaniz, ex qua Crispus Sa-
 lust. natus perhibetur. Hodie *Amula* dicitur. Plin. lib. 3. cap. 5.
Amisternus, adiectivum, ut Amisterna cohors apud Sil. Ital. lib.
 2. Item Amisternus ager. Martial. lib. 13. Nos Amisternus ager
 feliobus educat homines.
Amithaon, *amithaon*, Pater Melapi vatis. Stat. Theb. 3. solers
 tibi cura futuri Amphiaraz datur, iuxtaq. Amithaone cretus
 iam senior, sed mente viris. Phceboq. Melampus. & Amitha-
 onia domus. Propert. Mox Amithaonia nupta futura domo.
Amithocura, Regio Arabiz. Plin. lib. 6. cap. 21.
Amithinenses, Italiz populi in tractu Hetruriz. Plinius li-
 bro 3. cap. 5.
Ammon, onis, *ammon* Suidaz, sive (ut alii malunt) Hammon,
 Iupiter appellatus fuit, qui in desertis Libyz sub arietis forma
 colebatur. (Germ. *Ein jehah lo vi.*) Cujus appellationis ra-
 tio hanc fuisse traditur: Quam Libet pater per desertum Libyz
 exercitum duceret, universa jam Asia devicta, & sibi admodu
 laboraret, implorasse a patre auxilium dicitur. Quo facto, ap-
 paruisse ei extemplo arietem: que dum fugientem persequi-
 tur, pervenisse illo duce ad fontem amonissimum. Quapro-
 pter deo deno positum, existimasse arietem illu fuisse Iovem,
 etq. templum inter magnitudinis in arena constituisse, & Deu
 vocasse Ammonem hoc est, Iovem arenarium. Sunt qui dicat
 lingua Aegyptia Ammon Iovem dici: hinc corrupto nomine
 Ammonem vocitatu. Alii tradunt Ammonem dictu ab Am-
 monce quodam pastore, qui primus illic templum edificavit.
 Huius meminit Suidaz, & Aristophanes, *de aviat.*
Ammonethus, Insula Arabiz. Plin. lib. 6. cap. 21.
Ammonia, *ammonia*, Germ. *Ein sandstige land* est in li-
 bya Regio mediterranea Libyz, in qua Iupiter Ammon co-
 lebatur. dicta ab arena copia, que *ammon* Græcis dicitur.
Ammonius, *ammonius*, Alexandrinus philosophus fuit. O-
 rigenis & Porphyrii coetaneus: de quo vide Euseb. in Hi-
 stor. Eccles.
Ammodia, *ammodia*, Nymphz nomen est: ita dictum *am-
 modia*, quali per arenam currens.
Amnis, Insula Dolice in Arabia fluvius. Plin. lib. 6. cap. 21.
Amata, omnis virgo, que a Pontifice max. capitur ad sacerdo-
 tium. Vestis appellatur: quoniam que prima capta est, hoc
 fuisse nomine traditur. Gell. lib. 1. cap. 12.
Amometus, *amometus*, de Scribis privatim condidit volu-
 men, sicut Hecateus de Hyperboreis. Plin. lib. 6. cap. 17.
Amorges, *amorges*, Fuit ex Darii ducibus unus, qui a Caribus
 insulis circumventus, una cum Daurise, & Stifamace, & Myrse
 Gygis filio fuit obruncatus. Herodot. lib. 3.
Amorgos, *amorgos, Insula una ex Sporadibus Strabo lib. 10.
 & Plin. lib. 4. cap. 12.
Amorrhæi, *amorrhæi*, populi dicti sunt ab Amor patre Sichæ,
 vel ab Amorrhæo filio Canaan.
Ampè, *ampe*, Oppidu Arabiz non procul a Mari rubro: cuius
 meminit Herod. lib. 4. Gentile est Ampæus, *ampeus*, Steph.
Ampela, Civitas est Cretæ insule apud Plin. lib. 4. cap. 12.
Ampelos, nomen civitatis Macedoniz, apud Plin. lib. 4. cap.
 10. & Ptolemaus quoque Ampelon urbem in Creta collo-
 cat. Stephanus aliam in Cyrenaica regione. & Est præterea
 Ampelos, promontorium Sami insule, è regione Drepani
 Icanz insule. Autor Strabo lib. 14.
Ampelocella, *ampelocella*, Oppidum est in Decapolitana re-
 gione, que Syriz proxima est. Autor Plin. lib. 5. cap. 13.
Ampelusia, *ampelusia, Nomen est promontorii in ea Africæ
 parte, qua Atlantem alludit Oceanus, à vitium copia imposi-
 tum. Plin. lib. 4. cap. 1.
Amphapalia, Locus est Cretæ, apud Strabonem, in ipsius
 insule descriptione.
Amphe, *ampe*, Vna Cycladum. Vide CASOS.
Amphæa, *amphæa*, Urbs Messenz, Steph.
Amphiala, Oppidum est Atticæ. Strab. lib. 9.
Amphiarus, pen. prod. *amphiarus*, Argivus Oeelei, aut (ut
 alii malunt) Lani & Hypermnestraz filius, vates & Augur fuit,
 futurorum peritissimus: qui quum prævideret fore, ut in bello
 Thebano interiret, domi latitavit. Tandem tamen ab uxore
 proditus, invitus à Polinyce ad bellum est pertractus: ubi
 quum fortiter pugnaret, una cum curru terre hiatus absor-
 ptus est. Vide hæc latius apud Statium.
Amphias, *amphias, Tarsius fuit, qui ex infima sorte ad summam
 opes evectus, quum amicum, tanquam degenrem, multis
 probis affecisset, tandem, velut elapsus, subiecit. Sed &***

nos et iudicia semilibus sumus. Que vox ab astantibus sum-
 ma læticia excepta est.
Amphictyones, *amphictyones*, German. *Die ganze versam-
 lung der Abatsheim oder Landtschäten in Buechensland. Polon.
 Zjazd seyma. Vngar. Országgyűlés.* Publicum Græciz con-
 cilium, ut scribit Cicero de Invent. lib. 2. Vnde decreta Am-
 phictyonum citat Demosthenes in oratione pro Cresiphone.
 Constabat autem Amphictyonum conventus ex septem
 Græciz civitatibus, ut docet Strabo lib. 9. Vnde autem Am-
 phictyonum nomen deducatur, docet Dionysius lib. 14: Am-
 phictyonem Heleni filium commentum esse Amphictyonici
 concilium; cui ab ipsius nomine nomen indiderunt. & Hinc
 Amphictyonicus, ea, cum: ut, Leges Amphictyonice, quibus
 ad concordiam colendam invitabantur. (Germ. *Abatsheim
 oder Landtschäten bei der ganzen versammlung Buechenslandts wa-
 ren.*) & Amphictyonum concessus, *Amphictyonum concessus*, De
 frequenti gravium virorum conventu. Vel venustus fue-
 rit adagium; si per ironiam torquetur ad indoctorum con-
 ventum, qui sibi tamen Solones esse videantur.
Amphidamas, *amphidamas*, Bulindis fuit filius, quem Hercules
 una cum patre hospites immolante, interfecit.
Amphigenia, *amphigenia*, Oppidum Peloponnesi, in tractu
 Messenico, cuius meminit Strabo 4. Theb. Hinc parere dati,
 quos fertis Amphigenia. Planasq. Messenc, montanaq. nu-
 trit Ithome. Meminit ejusdem & Homerus.
Amphilochi, *amphilochi*, Acarnaniz populi. Argo Amphilochi-
 cum incolentes.
Amphilochus, *amphilochus*, Atheniensis philosophus, & a gri-
 culture scriptor, ut testis est M. Varo lib. 1. de Re rust. & Pait
 & Amphilochus filius Amphiaraz vatis ex Eriphyle susceptus,
 ut in Odysea testatur Homerus.
Amphilytus, *amphilytus, Asioli ex Acarnania, qui Pistrato
 tercio Athenarum tyrannidem sepetenti autor fuit, ut noctu
 Athenienses invaderet. Herodot. lib. 1. Hic divina pompa fun-
 gens Amphilytus Acarnam, vir asioli, Pistratum cui assiste-
 bat, adit, atq. hæc hexametru carmine vaticinatus est, in qui-
 bus: Est nummus projectus, item sunt rētia teata, Nocte meæ
 thynni claro sub sidere lune.
Amphimachus, *amphimachus, Cretæ filius, unus ex quatuor
 ducibus Eporum: de quo Homerus in Catalogo.
Amphimalis, *amphimalis, Sinus est Cretæ insule, ut testis est
 Ptolem. Hodie S. *Nicolau* vocatur. Stephano Amphimali-
 um, vel Amphimalla civitas est Cretæ. Meminit etiam Plin.
 lib. 4. cap. 12.
Amphimedon, Nomen Libyci cuiusdam, qui in Aula Cel-
 phici regis adversus Percu pugnans, occisus est. Ovid. 3. Met.
 Ecce Synter genitus Methione Phorbæ.
 Et Libys Amphimedon, avidi committete pugnam.
Amphimede, *amphimede*, Nympha, à circumpascendo, quod
 proprium est aquarum, que ripas & litora tunc quaque de-
 pascuntur.
Amphion, pen. prod. [*amphion*, Ger. *Ein fortreflicher Musi-
 kus aus der teyde oder Harpff.*] Iovis & Antioyæ, vel secundu
 aliquos, Mercurii filius, à quo accepta lyra ad eod suaviter cane-
 bat, ut sacra ad fruendos muros Thebanos traxisse dicitur,
 Horatius: Dicitur & Amphion Thebanz conditor urbis, Saxa
 movere sono testudinis. Quod idem Horatius exposuit: nam quæ
 dixisset: Sono testudinis, addidit: Et præce blanda. Ferunt huc
 invenisse Musicam. De Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius
 in Argonauticis, & Hinc Amphionius, a. um.
Amphipolis, *amphipolis*, Civitas in ea parte, qua Thraciam
 Macedonia contingit: dicta quod eam Strymon amnis cir-
 cūfluat.
Amphirrhoe, *amphirrhoe*, Nympha, ab undecunq. fluendo.
Amphisbena, sive (ut alii placent) *Amphisbena*, *amphisbena*,
 sive *amphisbena*, Serpens est in Libyz desertis, duos habens ca-
 pitanda & circularis tractibus creditur incedere. Lucan. lib.
 9. Et gravis in peminum surgens caput amphisbena.
Amphiscii, [*amphiscii*, Ger. *Die Symmetrische Erdboden*, sive
 in cines partibus sibi anam aequi altem eiten vord sich haben.] Appella-
 tur il, qui sub equinoctiali habitant circulo, eod quod quadra
 plici verberentur umbra. Nam Sole existere in altero pun-
 ctorum equinoctialium: hoc est, in principio Arctici aut Li-
 bræ, umbra eorum matutina jactur versus Occidentem, ve-
 spertina versus Orientem. Sole autē Cancrum, aliquodve ex
 ceteris signis Septentrionalibus perambulante, umbram ha-
 bent Australem: contra verò Septentrionalem. Sole sub Ca-
 picorno, aliquodve alio Australium signorum iter faciente.
Amphissa, *amphissa*, Urbs Locorum, qui Ozolæ dicitur: ita
 appellata, teste Stephano, quod undique montibus cingatur.
 Lucan. libro 3: Phocæicas Amphissæ manus, scopulosaque
 Cyrrha. & Hinc Amphissæ, *amphissæ*, qui Delphicum tem-
 plum***

plam diripuerunt, apud Demosthenem in oratione pro Caphonte.

Amphistratus, pen. corr. *Amphistratus*, Statuarii nomen apud Pho. lib. 16. cap. 4.

Amphithoe, *Amphithoe*, Nymphæ nomen est, à circūcursitudo dictum, ab *Amphithoe* circum, undequaq; & *Amphithoe* curro.

Amphitrite, res. pen. prod. [*Amphitrite*]. Germ. Des Neptuni Weib. das ist die Meer. Oceani & Doridos filia, quæ fingitur à Poetis esse uxor Neptuni. & per metonymiā ponitur pro mari. Nomen deductū est ab *Amphitrite*: hoc est, à circūcursitudo, quod mare terram undiq; terat, & lancinet. Ovid. Metam. 1. necbrachia longo Margine terrarū portexerat Amphitrite.

Amphitus, *Amphitus*, Alter ex Castoris & Pollucis auribus. Plin. lib. 6. cap. 5.

Amphitryon, [*Amphitryon*]. Ger. Der König in Theben, em Etio. vana Heros. Principis Thebanus Alcei filius, & Alcmena Herculis matris conjux, à *Amphitryon* gemo, vel *Amphitryon* vexo. Plaut. tamen Amphitruo scribit, aut quod verisimili Romani peregrinas literas non admittebant: aut quod à Grecū idem sonat ac uerbo Latium: unde & Phryges dicebant, quos nos phryges, & Sullam, quem nos Syllam. Hinc deducitur Amphitryonides patronymicum, & per epenthesim Amphitryoniades, quo Poetæ utantur pro Hercule, Amphitryonis re vera filio, quauis ob rerum gestarum magnitudinem nonnulli originem ejus ad Iovem referant. Virg. 8. Aen. Interea quæ iam itabulis saturata moueret Amphitryoniades armenta.

Amphrysius, penult. prod. *Amphrysius*, & *Amphrysius* Stephano, Fluvius Thessaliæ: juxta quem armenta regis Admeti Apollo pavisse traditur. Lucan. lib. 6. Imigat Amphrysius famulantis pascua Phœbi.

Amphrysius, a, um, *Amphrysius*. Virg. 6. Aen. Quæ cōtra breviter fata est Amphrysiæ vates. Item, Amphrysiacus, cæcum. Pappianus: Aut Amphrysiaco pastor de gramine carpi. Est & nomen duarum urbium. Vide supra AMBRYSY.

Ampisiga, *Ampisiga* Ptolemæo, Fluvius est Mauritaniæ Cæsaricæ: cuius meminit & Plin. lib. 5. cap. 2.

Ampisalis, *Ampisalis*, Civitas Samariæ in Asia, Ptolemæo.

Ampycides, *Ampycides*, Titanoris filius, qui ex Chloridæ, ut ait Apollonii Commentator, Mopsam zugurem suscepit, à quo Ampycides appellatur. Ovid. lib. 12. Metam. Nec tu credideris tantum cecidisse fatura Ampyciden Mopsam, &c.

Amsanctus, Locus est in medio Italiæ apud Hirpinos, sulphureas habens aquas, quæ quod undiq; sylvis, angustisque clausis sunt, tam pestilentem emittunt odorem, ut propius accedentes eò, eneentur. Hinc factus est locus fabulæ, in Amsancti vallibus, inferorū spiraculum esse. Cic. 1. de Divin. Quid enim non vidimus, quàm sint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars est, ut & Amsancti in Hirpinis, & in Asia Pluronia quæ videmus. Virg. 7. Aen. Est locus Italiæ in medio sub montibus altis Nobilis, & fama multis memoratus in oris Amsancti valles: densis hunc frondibus atrum. Servius ex omni parte sanctus interpretatur, sed male, cum non sit nomen adjectivum, sed proprium.

Amsterodama, [*German. Amsterdā*]. Holandiæ Urbis.

Amulsius, *Amulsius*, Potæ filius, & Numitoris frater, qui regnum fratris abstulit, atq; omnem ejus stirpem vilem necavit. Fratris quoq; filia, Rhea Sylvæ, per speciem honoris, quæ Vestalem eam legisset, perpetua virginitate spem partus ademit. Liv. 1. ab Urbe.

Amycla, *Amycla*, Vna è filiabus Niobes, quam tradit Pausanias cū Melibœa sorore servatā, implorata Latone venia. Homer. tamen omnes interisse tradit. Hermol. in Plin. lib. 36. c. 5.

Amyclæ, *Amyclæ*, Pluraliter nomen est urbis Laconia, Tyn-dari regis, in qua nati sunt Castor & Pollux. Alia est in Italia inter Tarracina & Fundos in paludibus, à Laconibus condita, juxta Servium: cuius civitas, quum Pythagoricam sedem sequerentur, & abiterent eade animalium, nec vicinæ paludis serpentes interirent, ab illis delicti sunt. Alii non à serpentes, sed hostium repentino adventu hanc urbem deletā prodiderunt. Nam quum aliquoties falsò nuntiatum esset adventus hostium, postea cautum est, ne quis amplius nuntiaret. Inde ex improvise capta sunt Amyclæ. Hinc proverbium, *Loqui volonam seio Amyclas tacendo perisse*. Hinc Virgil. *Amicla*, dicitur fuit.

Amyclæus, a, um, adjectivum, *Amyclæus*.

Amyclas, *Amyclas, Lacedæmonis filius, ut est autor Dictys Cretensis in libro, quem de expeditione Grecorum in Trojanos composuit.*

Amycus, *Amycus, Neptuni & Melites Nymphæ filius, Beryci-orum rex, qui eam consuetudinē habuit, ut advenas in Berycium nemus ad cælium certamen provocaret, & insidias circumventos ibidem interficeret. Quum itaq; Argonautæ in Berycium venissent, Pollux ab eodem ad certamen provocatus, cognitis insidiis, socios convocavit, & ab his aditus A-*

mycum interfecit. Virg. 5. Aen. qui se Berycia veniens Amyci de gente ferebat. Amycus item unus è Centauris fere, Ixionis & Nubis filius. Alius fuit Acœx comes. Virg. 4. Aen. inde ferarum Vastatorem Amycum, &c.

Amydôn, penult. corr. *Amydôn*, Civitas Phœniæ, quæ auxiliā misit Trojanis. Juvenal. Satyr. 1. Hic alta Sydonæ, all. hic Amydon relicta.

Amymon, *Amymon, Vna ex quinquaginta filiabus Danae regis, quæ dum se in sylvis jaculando exercebat, Satyrum percussit imprudens, qui impetu in eam factus, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ad eam passus est, quod à Satyro formidat. Itaque prægnans facta, Naphium peperit. Vide Serapionem libro 2. Est & Amymon apud eundem, fons juxta Lernam, cuius meminit & Plinius libro 4. capite 5.*

Amynthas, *Amynthas, Pater fuit Philippi Macedonis. Est item pastoris nomen apud Theocritum, & Virg. 3. Aeg. At multo se offert altior meus ignis Amynthas.*

Amynthor, *Amynthor, Dolopum rector. Ovid. 12. Metamorph. Quem Dolopum rector bello superatus Amynthor. Hic, Homero teste Iliad. 2. pater fuit Phœnicis. Ovid. 3. Metam. Amynthor cretus Phœnix.*

Amyrgium, Campus Sacarum. Steph.

Amyrum, *Amyrum, Thessaliæ oppidum. Steph.*

Amysum, Oppidum Paphlagoniæ. Plin. lib. 6. cap. 9.

Amynthæon, *Amynthæon, Elisidis pars est, teste Stephano: in dicta ab Amythaone Crethæ filio.*

Amynthæon, *Amynthæon, Melampodis insignis auguris & medicus pater fuit, quem ab illo Amythaonius vocat. Virg. 3. Georg. Philyrides Chiron, Amythaoniusq; Melampus.*

Amyzon, *Amyzon Ptolemæo, Caræ oppidum est, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 29.*

A ante N.

Ana, sive ut apud Melam legitur) Anas, *Ana*, Ptolemæo, Fluvii nomen est apud Hispanos, Bæticam in hoc est, Granatam à Lusitanis, quam hodie vocant *Portugalam*, dividit. Vide Plin. lib. 3. cap. 1. & 22. Vulgo *Guadiana*. Est quoque nomen animalis cujusdam Orientis.

Anabis, *Anabis*, Oppidū Hispaniæ, in tractu Tarracōnensi. Pro.

Anabura, *Anabura*, Pitiæ oppidum apud Strab. lib. 12.

Anace, *Anace, Oppidum Achaia apud Steph.*

Anacharsis, *Anacharsis*, Philosophus ex Scytharum genere, sapientia admirandæ, ut scribit Cicero libro 2. Tuscul. qui studio cognoscendi vitæ & moris Grecorum in Græciam se contulit, eodem tempore, quo septem Sapientes florēbat. Huius imaginibus inscriptum erat: Lingua, ventre, pudendis orbendum esse. Plin. tradit Anacharsim invenisse rotam, cuius circum vasa formantur. Sed si ut inquit Seneca) apud Homerum longe antiquior invenitur signi rotæ, non videtur quomodo Anacharsis esse autor huius rei possit. Invenit pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges arancarum telis quàm similitudinem esse dicebat, quod mufcas quidem, & cætera ejus generis innumerata animalcula jectentur: à fortioribus autem persumpserunt. Interrogatus autem quo pacto abstemius dicit, respondit: Si ebrioforum motus sibi ante oculos ponat. De genere mortis ejus tradit Laertius, quod quum in pantem se reciperet, Græcoque ritu sacrificaret, à fratre suo Scytharum regis, fuerit interceptus.

Anacron, *Anacron, Nomen proprium poetæ lyrici, à quo nomen est Anacreontica dicta sunt. Ortus fuit ex Teo longe vivente ex qua etiam Hecateus historicus. Amayi pueri nomen Beryllum visenda pulchritudine spectabilem. Horat. Non aut Samio dicunt aruisse Beryllus Anacreonta Teum. Punita uix posse strangulari, ut tradit Plin. lib. 7. cap. 7.*

Anactoria, *Anactoria* Stephano, Oppidum est Acanthiæ, in Ionia olim Corinthiorum, ad sinum Ambracium. Plin. lib. 4. cap. 1. Est item hoc nomine Ionia urbs in minore Asia, prope Milesum appellata, ut testatur idem Plin. lib. 5. cap. 23.

Anax, *Anax* Stephano, Urbis Caria contra Samum: à qua est gentilia, Anaxus, *Anaxus*, & Anaxus, *Anaxus*. Hinc ortus fuit Menelaus Anaxus, Peripateticæ familiæ philosophus, & historiarum scriptor egregius.

Anaxia, *Anaxia*, Oppidū majoris Armeniæ, quod ab Euphrate alluitur. Plin. lib. 5. cap. 24.

Anagnin, *Anagnin* Ptolemæo, Civitas Hænicorum in Latia ubi Antonius sorore Augusti cōtempit, & Cleopatra in latrem ducta, monerem terræ iussit. Virg. lib. 7. Quos divi Anagnin pascit, &c.

Anagyris, *Anagyris*, populus Atheniensis, tribus Erechthidæ. Vide Steph.

Anaherath, Civitas est terræ Canaan, quæ per sonē missam tribu Hæcherath obvenit.

Anazitis, *Anazitis*, Demus cujusdam nomen, quæ in Sacaria Armenia

Armeniae regione praecipue colebatur. Hujus de ministerio...

Anapavomenos. German. Ein Brun in Dodone... Fons est in Dodone, Iovi sacra...

Anaphe. Insula est una Sporadum, inter Therasiam &...

Anapisis. pen. prod. Siciliae fluvius leniter decurrens...

Anarjace. Straboni. Anariaci Plinio. Anarjacei Stephano...

Anas. Fluvius ultioris Hispanie, Beticam dividens a Lu...

Anax. Oppidum Germaniae, apud Plin. lib. 6. cap. 28.

Anaxagoras. penul. corr. Anaxagoras. Clarissimus philoso...

Anaxandrides. Poeta Graecus, Comediarum scriptor...

Anaxantini. populi Italiae, Plin. lib. 3. cap. 12.

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

Anaxarchus. German. Der Naeh eines Ouedes... Nomen proprium philosophi...

infimae sortis juvenis perditissimè amaret, & ab ea ludibrio...

Anaxarxus, civitas mediterranea Siciliae, ut scribit Plin.

Anaxilas. Poetae cotinici nomen, cujus meminit Suid.

Anaxylides. Nomen philosophi, de quo Hieronymus...

Anaximander. Milesius philosophus, Thaletis auditor...

Anaximenes. Philosophus fuit Milesius, Eurystrati filius...

Anaximandri. Philosophus fuit Milesius, Eurystrati filius...

Porro quum se Veneris concubitu usum fuisse jactasset, à lo-
ve fulmine est affatus. Propterea dicunt eum Trojanorum
consiliis non interfuisse. Ardente Troia, quum nulla salutis
spes apparet, senio confectus Aeneas humeris imposuit, se-
cumq; Drepanum usq; Siciliæ urbem vexit, ubi fati concessit.
Virgil. 1. Aen. Tunc ille Aeneas, quem Dardanio Anchisæ
Alma Venus Phrygiæ genuit Simoentis ad undam.
Ancore, *ἀγκυρα*, Vrbis Bithyniæ, Antigonis postea dicta.
Anchurûs, *ἀγκυρα*, Midæ regis filius fuisse quo hæc tradit
Plutarchus in Parallel. Circa Celænon Phrygiæ oppidum, ter-
ra ingenti hiato divisa, quum Midæ responsum esset, futurum
ut terra coiret, si res in hiatu pretiosissimas deiecisset, Anchur-
us regis filius nihil hominis anima pretiosius existimans, co-
scenso equo, se in specum precipitavit. Necita multo pôit ter-
ra in pristinam coit figuram.
Ancôn, *ἀγκυρα*, live Ancôna, e. pen. prod. [*ἀγκυρα*, Ger. Ein Stein
in Statuen am Venezianer Meer getogen.] Vulgò Ancôna. Vrbis est
totius Piceni celeberrima, portû habens insigni opere à Tra-
jano Cæsare extructum. Nomen habet à situ qui cubiti flexuram
refert. Greci enim cubitum, & locum cubiti modo sinuo-
sum, *ἀγκυρα* appellant. Plin. lib. 3. cap. 13. Ab isdem colonia
Ancôn, appoita promontorio Cumæto in ipso Æthenus se-
oræ cubito. Fuit item Ancôn, apud Carthaginienses obliu-
rum domicilium, in quod detrudebantur, quibus irator erat
tyrannus. & Ancônes item vasa sunt cubitalia, ut origo voca-
bali declarat. quorum meminit Paulus in L. 13. D. de instruct.
vel instrum leg.
Ancûs, *ἀγκυρα*, Germ. Der vierdt König der Römer.] cogno-
mento Martius, quattuor fuit Romanorum rex, Nomen Pompe-
lii ex filia nepos, qui & Latinos bello domuit, & Ianiculum
ponte sublitio Vibi cõiunxit, Romanorumq; limites ad ma-
re usq; promovit, ubi & Ostiam condidit. Reliqua vide apud
L. lib. 1. ab Vrbe condita. Dictum autem voluit Ancum dicit
ἀγκυρα: hoc est, à cubito, quem incursum habebat, nec
poterat expugnare. Vide Servium in illud Virgil. 6. Aeneid.
Quem iuxta sequitur jactantior Ancus.
Ancyra, *ἀγκυρα*, Nomen duarum urbium, quarum altera est
Phrygiæ, altera Galatiæ, à qua Synodus Ancyritana, in iure
Pontificio sæpè nominatur. Dicta Ancyra ab anchoris na-
vium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Aegypti ex-
suppetias Gallogræcis miserat. Vide Stephanum & Plin. lib.
5. capite ultim.
Andania, *ἀνδάνια* Stephano, Oppidû est Peloponnesi in tra-
ctu Messeniaco, cujus meminit & Strabo lib. 8.
Andanis, *ἀνδάνια*, Fluvius est Carmaniz regionis, cujus me-
minit Plin. lib. 6. cap. 23.
Andarum, Vrbis Cariz. Vide Stephanum in Bargylla.
Andegavi, Galliz Lugdunensis populi, qui & Andes. Cor-
nel. Tacitus lib. 3. Erupit pium Andegavi ac Turonii, quorû
Andegavos Acubius Aviola legatus excita cohorte, que Lug-
duni Præsidium agitabat, coërcuit. Horum meminit & Plin.
lib. 4. cap. 12. Vulgò *Andegavi*.
Andelus, *ἀνδελος*, Civitas est Hispaniæ in Vasconia non pro-
cul à Pompeiopoli, quæ vulgò *Pampileña* appellatur: metro-
polis regni Navariz.
Andes, tum populi inter Celtas, Carnutibus & Turonibus si-
nitimi, ac ducatu Bituricensi, Oceanoque proximi, quos Li-
geris flumen alluit. Plin. Andegavos appellat: Cæsar Andes.
Vulgò *Angiers*.
Andes, Vicus non procul à Mantua, Virgiliæ patria. [Germ.
Ein Dorf bei Mantua in Italia / Virgilius Vaterland.]
Andinus, adjectivum: ut Andinus vates: cantus Andinus. Sil-
lib. 8. Mantua musarum domus, atq; ad sidera cantu Evedta
Andinoid est, Virgiliano.
Andocides, *ἀνδοκιδης*, Vnus ex decem præcipuis Atheniensiu
Rhetoribus, Leogoni filius, qui fuit ex Telemachi & Nausicæ
posterior, ut ex Helanici sententia tradit Suidas.
Andriû, *ἀνδρία*, Phrygiæ oppidû, apud Plinium lib. 5. cap. ult.
Stephanus præterea Andriam in Elide collocat, & alteram in
Macedonia.
Andriaca, *ἀνδρια* Ptolemæo, Oppidum est in Media: & alter-
rum in Lycia, Ptolemæo. Rursum aliud in Thracia, Straboni.
Andriacus, *ἀνδριακός*, pen. corr. Ciliciæ mons, ut inquit Strabo
lib. 14. Quo etiam nomine dictû est flumè quoddam ejusdem
regionis, non procul ab Amani portis apud Plin. lib. 5.
Androbis, *ἀνδρίς*, Nobilis pictoris nomè, qui Scyllin pin-
xit, anchoras classis Persicæ incidentem. Plin. lib. 35. cap. 11.
Androcleus, *ἀνδρικλος*, Fuit philosophus, Porphyrii disci-
pulus, cujus ipse Porphyrius mentionem facit, ut refert Vol-
tæranus.
Androdamus, *ἀνδράδαμος*, Rheginus, qui leges condidit
Chalcidensis, qui sunt in Thracia, ut scribit Aristoteles.
Androdus, Nomen proprium filii Cœdri Atheniensium
regis, qui Ephesum condidit, & Ionum regiam ibi constituit.

Fuit & alter Androdus servus, hospes, & medicus Leonis
de quo vide historiam cognitu dignissimam apud Animum
Gellium.
Androggus, *ἀνδρόγυγος*, Præclaræ indolis adolescens, Minos
Cretentium regis filius fuit, qui ab Atheniensibus & Megari-
sibus per invidiam occisus est, quod palæstra cæteros super-
aret. Quapropter suscepto à Minoc adversus hos populos be-
llo, primò Megarensis subegit: deinde Atheniensis libe-
rator fecit, & in Androgei memoriam pueros Athenien-
sis Minotaurus cepit obficere.
Androgyni, *ἀνδρόγυνος*, Sunt populi in Africa supra Nasamo-
nas, ut lib. 7. cap. 2. Plin. scribit, utriusq; naturæ inter se vicibus
coëntes. Dextera mamma his virilis, læva muliebri.
Androlitia, Oppidum Plin. lib. 5. cap. 29. 41.
Andromâchê, penultima correpta, *ἀνδρόμαχη*, Actionis regis
Thebarum, quæ in Cilicia sunt, filia, & Hectoris Trojani uxor,
& mater Alcyonidis, quæ à virili pugna suis alligata, & con-
devorâda exposita, sed Persei virtute liberata, qui illæ oppor-
tunitate iter faciens, & cetum interemit, & Andromedem uxore
duxit. Postremo Minervæ beneficium inter astra collocata di-
tatur. Ortus in parte piscium duodecima.
Andromon, Nomen est ejus, qui Colophonem edificavit.
Andron, (sic scribit Ptolemæus) est oppidum in sectione re-
gionis Nili.
Andronicus, Rhodius, Philosophus Peripateticus, cujus me-
minit Strabo. Fuit & alius Andronicus grammaticus des-
tinosior in professione Græca, ex quo minus idoneus ad tuc-
dam scholam, ut refert Tranquillus. & Andronicus non alius
fuit historicus, qui res Alexandri scripsit, ut scribit Volatæ-
ranus. Fuit item Andronicus Livii cognomen, poëtarum La-
tinorum vetustissimorum virum vide apud Crinitum.
Andros, live Andrus *ἀνδρος*, Insula est una Cycladum, Eubog
adjacens, de qua Plin. lib. 4. cap. 12. Est item Andrus, insula
Oceani Septentrionalis, inter Hyberniam & Britanniam. Plin.
lib. 4. cap. 16.
Anemo, Fluvius est in octava Italiæ regione, apud Plinium li-
bro 3. capite 14.
Anemorea, *ἀνεμόρα* Homero, Oppidû Phocidis, quod pos-
tea Anemoleam appellarunt.
Anemurium, Oppidum in Sicilia. Plin. lib. 5. cap. 11. An-
muri, lib. 1. cap. 27.
Anetia, Oppidum Plin. lib. 3. cap. 25.
Aneticus, Asia locus est, arundinibus abundans.
Anetulla, *ἀνετulla*, Vrbis Libyæ, Steph.
Angaris, Mons est Idumææ, apud Plin. lib. 5. cap. 15.
Anger, nomè fluvii in Illyrico. Est & genus serpentis, de quo
in APPELLAT.
Angerona, *ἀνγκερωνα* Germ. Die Göttin des Wohlstands.] Vo-
citata est voluptatis dea, quæ & Voluptas dicebatur, cui sacra
à Romanis instituta sunt, quum Angina civitas vexaretur, ab
angore tollendo sic dicta. Eius festa Angeronalia sunt voca-
tata. Putabant enim ab hac dea populum eo morbo penitè-
so voto fuisse liberatum. Huic Pontifices in sacello Voluptas
sacrum faciebant.
Angilix, *ἀγγιλία*, Populi in Africa ad Garam antex. Ferræ totæ
forminas nocte qua nubunt, omnium stupro parere, reliquæ
pudicas esse.
Angitia, Ætæ filia, & soror Medæ, quæ prima Maris reme-
dia contra venena fertur ostendisse Silius libro 8. Ætæ pro-
lem Angitiam mala gramina primam Monstravit, fœtus, &
fluq; domare venena.
Angliâ, [*Ἄγγλον* Gall. Anglotten. Ital. Inghilterra. German.
Engelland. Hisp. Anglaterra. Pol. Anglika ziemia. Vngar. Anglia
ország. Ang. England.] quæ Britannia à veteribus dicta: insula
insignis in Oceano, quæ undique à circumfuso mari com-
plexa est, nusquam juncta continenti, sed ab omni orbe
nitro divisa: quæ quondam ab albis rupibus, quas mare undi-
que abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoler-
unt: qui Troia disjecta fugerunt excisam partem. Palladisq;
oraculo classe in hanc insulam migraverunt: atque gigantes,
tunc insulam tenentes, multis vicibus prælis expugnaverunt.
Hanc

Anthe Neptuni filia, ut ex Philostephani sententia tradit Stephanus.
 Antharis, Rex Longobardorum, Theolinda maritus, quum sex regnasset annos, insidiis domesticorum apud Ticinum extinctus est venenato poculo. Auctor Paulus Diaconus de rebus gestis Longobardorum.
 Anthedon, *ἄνθηδον*, Vrbs est Bœotia, habitata quondam à Thracibus, de qua Pomp. & Strabo lib. 9. Nomē habet (ut Stephanus existimat) ab Anthedone Neptuni pronopote, aut certe, *ἄνθη* ἢ *ἄνθηδον* ἢ *ἄνθηδον* ἢ *ἄνθηδον*: hoc est, quod omnium floridissima sit. Sita est in extremo litore Bœotia, & regione Eubœæ insula. Vide Homerus *ἄνθηδον* ἢ *ἄνθηδον*: hoc est, ultimam vel extremam Anthedonem appellat.
 Anthemion, *ἄνθημιον*, Vir Trojanus, Simoſi pater. Auctor Homer. lib. III. ad. 4. De Simoſio, vide suo loco.
 Anthemis, *ἄνθημις*, Insula est Thraciæ adiacens, quæ & Imbrax aliquando vocata fuit, & Parthenia, à Parthenio Naviomniore nomine Samothrace appellatur. Strabo lib. 10.
 Anthemusa, *ἄνθημυσα*, Oppidum est Mesopotamiae, ad Aboram flumen situm. Strabo lib. 16.
 Anthēus, *ἄνθηος* cum h, Antenoris filius fuit, quē Paris amavit, & imprudens interfecit. Quo nomine etiam dictus est unus ex Aeneæ ducibus, de quo Virgilius: *Anthea Sergetumque vocat.*
 Anchiā, *ἄνχια*, Vrbs fuit propinqua Pylo, sub ditione Agamemnonis, una earum quas ille Achilli obrulit, ut secum in gratiam rediret: ut scribit Hom. lib. II. ad. 9.
 Anthum, *ἄνθημον*, Oppidum Thraciæ, de quo sic Plinius in Thraciæ descriptione: *Alie regio, inquit, oppidum habuit Anthum, nunc est Apollonia.*
 Antho, *ἄνθη* Fuit Amuli Albanorum regis filia.
 Anthores, Nomē est proprium viri, de quo Virgilius lib. 10. Aeneid. Egregium Anthorem latus inter & illa figit, Hercules Anthorem comitem.
 Anthos, *ἄνθηος*, Vnus ex filiis Nestoris est: & Latine flos interpretatur. Hinc carduelis Anthus dicitur, quod flore pascatur. Vide ANTHYS.
 Anthropophagi, *ἄνθρωποφάγοι*, Germani Mensē mensuras sub gramina dicitur in Scythia. J. populi Scythia, qui humana carne vescuntur. Hi populi sunt ad Orientem ac Septentrionem Massagetas vicini, circa quos tristissima solitudo, & mare, quod Thabin vocant. Vide Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 20. & Gallium.
 Anthylla, *ἄνθηλλα*, Aegypti urbs est, auctore Herod. lib. 2. quæ regem in calcemem dabatur.
 Antia, *ἄνθεια*, Vxor fuit Proeti Argivorum regis, Abantis filii.
 Antiatæ, *ἄνθιαται*, Dicitur fuisse populi Italici, qui Antium urbem Latini maritimam incolabant. Apud hos fuit insigne Fortunæ templum, quam Antiatem Fortunam vocaverit. Horat. libro 1. Carm. O. diva, gratum quæ regis Antium. & Antiatæ plurimum classe valebant, cuius rei indicio id esse potest, quod delecto à Romanis Antio, rostra navium in foro affixa nomen fecerunt loco, unde ad populum cœcio haberi solet. Vide Titum Livium. 1. Dec. lib. 6.
 Antidicchiæ, Insulae sunt in sinu Aethiopico, Bacchis oppolite, quarum meminit Plin. lib. 6. cap. 29.
 Anticalus, Mons Seleuciæ, ut auctor est Strabo.
 Antichristus, *ἄντιχριστός*, Vng. *Antichristus*. Vox Theologicis scriptoribus novissima, significans Christi adversariū, Pseudo-christum. Licet differant Antichristus & Pseudo-christus. Vox enim Antichristi latius patet quàm nomen Pseudo-christi: quia Christo adversari potest, qui tamen seclē pro Christo non vendit: Hunc Apostolus nomine sceleratissimi hominis designavit.
 Antichthones, *ἄντιχθόνες*, Ger. *Die lent auf Sedtrich* so vns entgegen stehn vnd wehnen. J. populi qui habitant in Zona hœmalis. Hos Martianus sejungit ab Antæcis & Antipodibus, qui Zonam nobis adversam & contra pedes nostros habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere.
 Anticites, *ἄντικίτες*, penult. corr. Annis Sarmatiæ Asiaticæ, non procul à Rombite minore in Mæotim influens. Strabo libro 11.
 Anticlea, pen. prod. *ἄντικλέα*, Fuit mater Vlyſſis, quæ quum duceretur ad Lætra nuptias, ab Sisypho latrone, Acoli filio, capitur & adulteratur. Alii dicunt quum Lætra jam nupsisset, & ad oraculum pergeret consultura, captam à Sisypho latrone, & ut muli putant, ex eo Vlyſſem concepisse. Quod Ajax apud Ovid. 13. Metam. vitio verit Vlyſſi: & sanguine cretus Sisyphio.
 Anticragus, *ἄντικράγος*, Mons Lyciæ, Crago oppositus, teste Strabone lib. 14.
 Anticyra, *ἄντικύρα*, pen. cor. Insula ad sinum adiacens Mælacum, & Oezam montem, cuius meminit Strabo lib. 9. ubi, au-

toze Plinio, helleborum tutissimè sumitur. Ovid. libro 4. de Pont. I. bibe, dixissem, purgantes pectora saccos, Quicquid & in tota nascitur Anticyra. Vnde quoties insanum hominē significare volumus, Anticyra egerit: aut Naviget Anticyras, *ἄντικύρα* ἢ *ἄντικύρα*, Proverbialiter dicimus. Horatius eleganter novavit adagi quasi faciem, quā ait in Scm. Naviget Anticyras. Quibus verbis Stoicum insanum significat. Idem Sittibus Anticyris caput insanabile, nunquā Tonſori Licino commiserit. & Est & Anticyra civitas iuxta Cynham in Phocide regione, in Corinthiam conversa sinum, ab Anticyro quodam, Hercules ætate: Cappasillus ab Homero dicta. Hanc alii Anticyrham, appellant, duplicato r. Videtur enim inde nomē accepisse, quod sita sit in promontorio in mare exierente, & regione Cynha.
 Antigēnes, pen. cor. *ἄντιγενής*, Nomē pueri rustici, apud Virgilium in Daphnide: At tu sume pedum, quod me quam sepe rogaret, Non tulit Antigēnes.
 Antigēnidēs, *ἄντιγενίδης*, Auctore Suida, Thebanus musicus, tibicen, Philoxeni discipulus, qui primus calcemem Mælacum lascivioribus ulus fuisse dicitur. Huius meminit Plin. lib. 16. cap. 26. Hic etiam, ut auctor est Cic. in Bruto, discipulo ingenti ad populam an. Mili cane & Musis. De eo vide Gell. lib. 15. cap. 17. & Valer. lib. 3. cap. 7.
 Antigōne, *ἄντιγόνη*, Oedipodis Thebanorum regis filia, quæ patri cæco à Creonte in exilium acto, se vix ducem præbuit fratribusq; suis Polynici & Eteocli mæta cæde interempta, contra Creontis edictum, funebre officium præstitit: quæ pietatē postea unā cum Argia Polynici conjugē iussu tyranni est interfecit. Hæmon quoq; nobilis adolescent, qui maturo ejus amore tenebatur, sua seſemanu ad cum ulu ejuſ regulavit. & Fuit etiam hoc nomine una filiarum Priami, quæ quum formæ suæ fiducia nimis arroganter reddidisset, in none in ciconiam mutata est. Vide Ovid. lib. 6. Metam.
 Antigōnia, *ἄντιγόνια*, Oppidum Troadia, Romanorum colonia, quæ & Troas, & Alexandria dicta est. Plin. lib. 5. cap. 15. & Strabo lib. 13. & Est præterea ejusdē nominis oppidum in Arcadia, non procul à Tegea. Plin. lib. 4. cap. 6.
 Antigōnius, *ἄντιγόnius*, pen. cor. Nomen proprium regis Macedonum, qui eb multa sua in Græcos beneficia Evergetus est dictus. Nam quum Cleomenem Lacedæmoniorū regem proelio vicisset, Spartamq; cepisset, militem victorem ab omni iura continuit, præſentemq; civitati libertatem restituit.
 Antigragus, Vide ANTICRAGVS.
 Antilibānus, *ἄντιλίβανος*, Mons est Libano oppositus, non procul à Sidonio mari incipiens. & ad Montes Arabiæ delinens, qui sunt supra Damascum. Vide Strab. lib. 16.
 Antilochus, *ἄντιλοχός*, pen. cor. Nestoris filius major natus, quem in bello Trojano Memnon Aurotē filius interemit. Vnde patris prece motus Achilles Memnonem occidit. Ovid. aut vult ab Hædore fuisse occisum Antilochum. Ita enim ait in Epistola Penelope: Sive quis Antilochum narrabat ab Hædore cæsum, Antilochus nostri causa timoris erat.
 Antimachus, *ἄντιμαχος*, Colophonius poeta Græcus. It quum poëma quoddam obscurum in auditorio recitaret, itaque omnes, præter Platonem, quod minimè illud intellegent, discessissent. Plato: *Mihi, inquit, pro omnibus. Hæc Oros. De eodem Plutarch. in Lyſandro: Hic aggressus bello Thebani materiam, viginti quatuor volumina implerit, tantquam duces Thebas usque perduceret. & Antimachus quinque alios duos Suidas ponti: alterum Aegyptium, parva Bero-politanum, qui Colmopœiam heroico carmine cõſcripſit, alterum poëtam Melicū cognomento Plocam. & Fuit item præter hos etiam alius Antimachus Trojanus, qui domus Helenæ redderet: quia pro cõſione Trojanos horatus est, ut Menelaum, dum legatus ad eos in urbem venisset, cum Vlyſſe, redire ad suos sineceret: sed in urbe afferretur, tu cõſideratq; Hæro auctore lib. II. ad. 11.
 Antinōtia, *ἄντινότια*, Stephano, Vrbs Aegypti dicta ab Antinoo Adriani amato, ut scribit Hieronymus in Iovinianum.
 Antinōſis, *ἄντινόσις*, Nomen unius ex proci Penelope, apud Ovid. in Epistol. Penelope. & Fuit præterea Antinōſis, part quidam Bithynicus, tanta formæ elegantia, ut Adrianus Cæſar, qui illum adamabat, templum ei apud Mantiniam constituerit, & urbem quandam Aegypti Antinōeam à nomine ejus appellavit. Hæc Pausanias.
 Antiochia, *ἄντιόχεια*, Germ. *Die heilige Stadt* in Scyria. J. Syria urbs est, ad Orontem fluvium sita, tunc regionis caput, à Seleuco Nicatore condita, & à patris sui nomine Antiochia appellata, ut tradit Strabo libro 13. Stephanus Byzantius duodecim alias enumerat ejusdem nominis urbes, quarum unam collocat in Lydia, & ab Antiocho Epiphane ita nominatam existimat. & Alteram in Mesopotamia, quæ & Mygdonia, & Aſibe appellatur: in qua Apollonius Stoicus,*

Stoicus, & Pharauchus Persicę hystorice scriptor, nati dicuntur
 Valgō, *Alpys*. Tertium in Phidia colunt, cujus meminit &
 libro 11. Quartum inter eorum Syriam, & Arabiam,
 Semiramidis opus. Quintum in Cilicia, ad Pyramum fluvio.
 Sextum in Persia, quę & Atados a Syris appellatur. Septi-
 mum ad Calliohoem lacum. Octavam ad Taurum montem,
 in Comagenę regione. Nonam in Scythia. Decimam in
 Caria, quę & Pythopolis fuit appellata. Undecimam in Mar-
 glina, ab Antiocho Sotere conditam. Duodecimam can-
 dem facit cum Tarso Cilicę oppido. Hinc Antiochenus, &
 Antiochenus, *Antiochia*.

Antiochus, *Antiochia*. Nomen secundi regis Syrię, Seleuci fi-
 lii, huius nominis primi, qui Soter cognominatus est, & re-
 gnavit annis xx. Secundus Antiochus, huius filius, dictus
 Achios, regnavit annis xx. veneno ab uxore Laodicea extin-
 ctus. Tertius Antiochus Galericus. Quartus
 Rex, cognomēto Magnus, regnavit annis xxxv. Dicitur est
 eum Hierax, quōd accipitris more in rapiendis alienis vitam
 duceret. Hic Ptolemęum Philometorem pręlio superavit.
 Quintus Antiochus Syrię rex, dictus nobilis sive illustis, qui
 regnavit annis x. Hic Hierosolymam destruxit, & multa ma-
 la tulit ludęis. Sextus Antiochus Syrię & Asię rex, dictus
 est Eupator. Fuit & alius Antiochus Alcalaonita, philoso-
 phus, Ciceroas, Broti, præceptor.

Antiope, *Antiope*. Nyctæi filia fuit, & uxor Lyci Thebanorum
 regis. Hanc quum Iupiter in Satyrum mutatus compressisset,
 Lycus repudiavit, uxoremq; Duceu superinducit, quę Antio-
 piam in carcerem conjecit. Verum instante partus tempore, il-
 lam in vinculis, in Cithæronem montem se recepit, ubi &
 Amphionem & Zetum peperit: qui a pastoribus inventi &
 dactari, maternę injurię ultores exiterunt, Lyco cum Duce
 uxore interfecto. Unde locus factus Proverbio: Antiope lu-
 das, *Antiope ludas*. Dicitur consuevit ubi quis immerens cala-
 mitatibus affligitur, deinde malis eximitur. Alii paulo aliter
 narrant hanc fabulam, Lycum non maritum Antiope, sed fra-
 trem Nyctæi.

Antipater, *Antipater*. Nomen proprium poętae
 Sidon, seu ex Tyro Phœnicie, Scoticę sedis, qui post Pana-
 etiam de officio scripsit. Hic quo die natus fuit, eodem quo-
 tannis febre laboravit. Et quum diu vixisset, postquam ætatis
 sue tempus delinatum appropinquasset, eo die & eodem
 morbo genere consumptus est. Hic aulicis nobili epigram-
 mate in Sappho, decimam inter musas cooperat. Ex tem-
 pore innumerabiles penę versus faciebat, ut testatur Cicero
 & Quintilianus. Antipater alius, Iolai filius fuit, & Palstra
 civitate Macedonię, miles Philippi: deinde inter Alexandri du-
 ces, & regni successores, discipulus & ipse Aristotelis, vir præ-
 ter scientiam rei militaris literatissimus, ut tradit Suidas. De
 hoc Antipatro sic scribit Plutarchus: Antipater successit Alexan-
 dri in regno Macedonię, post bellum Atheniensibus illa-
 tum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps
 erat Xenocrates, respondit se in amicitia permaniturum, si sibi
 Demosthenes, & Hyperides dederentur: si eius præsidium in
 Munihiam id est, Athenarum arcem recepissent: deniq; ab-
 sumptam in eo bello pecuniam, acceptaq; damna restituerent.
 Quibus illi conditionibus consenserunt. Item Antipater
 Tyrus, philosophus Stoicus, & Cætonis Vitiensis præceptor,
 ut ait Plutarchus, in Cat. Alius item Tarfenis philoso-
 phus, ut idem autor est. Fuit præterea Antipater Herodis
 regis pater, Alcalaonita, vir maximus & potentia præditus, de
 quo Volaterranus in historia Hierosolymitana. Fuit & An-
 tipater Hieropolitanus, Sophista nobilis, præceptor liberorū
 Severi principis, cujus etiam res gestas scripsit, ac eidem ma-
 gister epistolarius fuit, ut est autor Philostratus. Fuit & al-
 li huius nominis, inter quos fuit Cassandri Macedonum re-
 gis filius.

Antiphates, *Antiphates*. Rex fuit Lęstygionum, Me-
 lampodis, seu ut alii volunt, Lami filius, qui Formiarum oppi-
 dum condidit. Hic cum ceteris Lęstygionibus humana car-
 ne vesceretur. Politianus est Lamius Antiphates, & virgam,
 & pocula Circes. Dicitur & Antiphates. Antiphates alius
 filius nobilis Sarpedonis, ut est apud Virgil. lib. 9. Et primum
 Antiphates, is enim se primus agebat Thebana de gente no-
 tum Sarpedonis alti. Hic Aeneam in Italiam fecutus, à Tur-
 no Ramiolorum rege occisus est.

Antiphellus, *Antiphellus*. oppidum Lycię apud Plinium libro
 5. capite 27.

Antiphon, *Antiphon*. Rhamnusius orator antiquus, Athenis &
 præcepta dicendi tradidit, teste Quintiliano: quo neminem
 melius oravisse causam capitis, quum seipse defendere, lo-
 coples est autor Thucydides libro octavo. Huius meminit Ci-
 cero in Bruto.

Antiphys, *Antiphys*. Priami filius ex Hecuba, quę Agamemnō
 unā cō suo fratre, sed illegitimo thoro nato, in bello Trojano
 interfecit. Antiphys, filius Theſſali & nepos Hercules, qui
 cum fratre Phidippo dux triginta navium cum aliis Grecis ad
 Troiam navigavit, ut est apud Homer lib. Iliad. 2.

Antiphra, *Antiphra*. Oppidum prope Alexandriam, non pro-
 cul a mari.

Antipodes, *Antipodes*. pen. corr. *Antipodes*. Ger. Die Entschner des Erd-
 triffs se ihre fül vnsere entagen wem. Dicitur terre incole,
 qui contra nos positi sunt contrariis vestigiis, vel qui adverſa
 nobis, ut Cicero loquitur, urgent vestigia. Cicero 4. Acad.
 Nōane etiam dicitur esse è regione nobis, è contraria parte ter-
 re, qui adverſis vestigiis stent cōtra nostra vestigia, quos An-
 tipodas vocatis? Declinatur Antipus, tipodis, vel antipo-
 dos. De his copiose Ioachimus Vadianus in Melam.

Antipollis, *Antipollis*. apud Ptolem. urbis nomen est in Gallia
 Narbonenti: Galli pauculis literis immutatis, etiā hodie *Anti-
 pollis* vocant.

Antipyrgus, *Antipyrgus*. Vrbis Lybię est Marmaricę, quę
 eadem esse creditur, quā vulgō *Labe* vocant.

Antirrhium, *Antirrhium*. Promontorium est Actoliz, situm ad
 ipsam sinus Corinthiaci ostium, è regione Rhii, quod est A-
 chaię promontorium, ab Antirrhio septem tantum stadiorū
 freato divisum. Thucydides utrunque Rhium appellat, cogno-
 minibus tantum ea distinguens. Nam quod in Peloponneso
 est, Achaię cognominat: alterum Molycticum, à vicina ur-
 be Molyeria.

Antilla, *Antilla*. Stephano, Lesbi insulę oppidum est, ex quo
 Terpander nobilis Citharędus originē traxit. Gentile est An-
 tillæus, *Antillæus*.

Antisthenes, *Antisthenes*. pen. corr. Socraticus philosophus, a-
 cutus magis quā eruditus, præceptor Diogenis. Hic quum
 magno auditorum concursu docuisset Rhetoricam, audito
 Socrate, dixisse fertur ad discipulos: Abite, & magistrum que-
 rite: ego enim jam reperii: statimq; quę habebat, publicę dis-
 tribuit, nihil sibi præter palliolum reservavit. Patientiam, &
 duritiā in Socratico sermone adamavit, ut scribit Cic. lib. 3.
 de Orat. ad Qu. Frat. Fuit etiam alii tres eodem nomine:
 unus è schola Heracliti: alius Ephesius: tertius Rhodius hi-
 storicus, ut tradit Diogenes Laertius.

Antitaurus, *Antitaurus*. Tauri montis pars est, reliquis Tauri
 partibus opposita: insignis olim Comana civitate, & Bellone
 sano. Strabo lib. 11. & 12.

Antivestium, *Antivestium*. promontorium in Britannia, quod etiam di-
 citur Bolenium apud Ptolemæum. Diodoro Bolenium in cor-
 nibus Cornalia.

Antium, *Antium*. vulgō *Nettuno*. Vrbis Latii, Volscorum ca-
 pit, Romanorum colonia: dictum, quōd ante alias urbes in
 ipso litore sita sit, ad ostium, rerumq; urbanarum variationem
 accommodata. Habebat hæc urbs celeberrimū Fortunę Tem-
 plum. Horat. 1. Carm. O. dira, gratum quę regis Antium.
 Hinc Antiates didi sunt urbis huius incolę: de quibus vide
 supra suo loco.

Antoci, *Antoci*. Germ. Die gegenwärtig des Erdtriffs: doch
 nicht also das ihre fül gegen vnsere gemendet sind.] populi
 trans æquinoctialem habitares circulum, totiq; graduum la-
 titudine ab eodem Aultrum versus distantes, quos nos versus
 Septentrionem. Ita dicti, quōd zonam nobis, nō contrariam,
 ut Antipodes, sed diversam incolant.

Antoninus, *Antoninus*. cognomēto Pius, Romanorum Imperator, qui
 Aelio Adriano successit. Hic quum filium non haberet, M. An-
 tonium Philosophum adoptavit, eumque moriens imperii
 successorem reliquit. Fuit & Antoninus cognomine Ca-
 racalla, qui post Severum, Romanum tenuit imperium. & A-
 lius præterea cognomēto Heliogabalus, qui Opilio Macri-
 no successit.

Antonius, *Antonius*. Nomen viri proprium Antoniorum fa-
 milia Romę nobilissima, vetustissimaq; fuit, utpote quę ab
 Antone Herculis filio & nominata & oriunda proditur.

Antonius Gnypho, *Antonius Gnypho*. ingenius in Gallia natus, sed expo-
 situs, scā nutritore suo manumissus: Romę docuit Rhetoricam
 & poemata, in domo Iulii Cęsaris pueri adhuc. Cujus etiam
 scholam Cicero, & alii nonnulli clari adolescentuli frequen-
 tasse dicuntur. Fuit alioqui miti, factiq; natura: nec unquam
 aliquid de mercedibus pactus, eiq; plura ex discentium li-
 beralitate consequutus est. Vixit annos quinquaginta. Ex
 Tranquillo.

Antonius Musa, *Antonius Musa*. Medicus fuit Augusti temporibus, qui Cę-
 sarem periculosisimē ægrotantem, potu, balneisq; frigidis
 sanitati restituit. De hoc Plin. libro 29. capite 1. & Horat. li-
 bro 1. Epistol.

Mar. Antonius Orator, *Mar. Antonius Orator*, Triumviri avus, de quo sic scribit
 Cic. in Bruto: Nunc ad Antonium, Crassumq; pervenimus.
 Nam ego sic existimo, hos Oratores fuisse maximos, & in his
 primum cum Grecorum gloria Latine dicendę copiam equa-
 tam. Omnia veniebant Antonio in mentem: eaq; suo quęque
 loco,

loco, ubi plurimum proficere & valere possent, ut ab imperatore equites, pedes, levis armatura, sic ab illo in maxime opportunitate orationis partib. collocabatur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur sed ita erat paratus, ut iudices illo dicente non nunquam viderentur ad satis parati ad cavendum fuisse. Verba ipsa non illa quidem elegantissimo fuerunt sermone: itaq; diligenter loquendi laude caruit: neq; tamen est admodum inquinare loquutus: interfectus est à Mariana factione, unà cum pluribus aliis clarissimis civibus, quorum capita in rostris pendere. Huius filii M. & C. Antonii fuere: quorum M. Antonius gratia Cottæ Consulis, Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ & totius oræ maritimæ nactus, Siciliam & provincias omnes depopulatus est. Et ad postremum inferens Cretenfisibus bellum, ubi morbo interit. Hunc Salustius ait perdedisse pecuniam gentium, & vacuū à curis, nisi instantibus. Autor Pæd. C. Antonius, alter Oratoris filius, multos in Achaia spoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas: quo nomine à Grecis tractus est in jus ad M. Lucullum prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat. Egit pro Grecis Cæsar, etiam tum adolescentulus: & quum Lucullus id, quod Greci postulabant, decrevisset, appellavit Tribunus: juravitq; se idcō ejurare, quod æquo jure uti non posset. Hunc Antonium Gellius & Lentulus Censores, sexennio post petitionem Consulatus, senatu moverunt: causasq; subscripserunt, quod focibus diripiisset, quod iudicium recu- passet, quod propter ænis alieni magnitudinem prædia mēcipasset, bonaque sua in potestate nō haberet. Pædianus. Hunc item Cicer. in Verr. vocat in exercitu Syllano prædonē, in introitu gladiatorum, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriam fecit, quadrigas agitaverunt. Hic cum Cicerone Consul fuit: eiq; maxime est adversatus, ut qui Catilinæ conjurationi fa- veret. Placatus ab eo demum pactione provinciar. restaq; de Republica sentire persuasus est. M. Antonio, Oratoris filio, tres filii fuerunt, M. L. & C. quorū M. Antonius postea Triumvir, causa & fax totius belli civilis extitit. Nam quum esset Tribunus plebis, Cæsarib; partibus in civitate tutandis sese im- parem videret, unà cum C. Curione (qui & ipse Tribunus ple- bis erat) conducto vehiculo, habitūq; maxime miserabili, in Galliam ad Cæsarem profugit, eum que adhuc hærentem, ad bellum sine mora suscipiendum inflammavit. Cæsarem quo- que occisum laudavit pro rostris: vestemq; ejus sanguinolentam ostendens, & testamentum recitans, quo ille Pop. Romano drach. 75. viritim legaverat, perfecti ut percussores ob me- tum ab urbe profugerent. Deinde quum D. Brutum Mutinæ obsideret, horante Cicerone, à Senatu hostis iudicatus est: & ab Hircio & Panfa Consulibus, & Octavio adhuc adolescentulo, ingenti prælio superatus. Post hæc Triumviratus fœdere inter eum & Lepidum ac Cæsarem inito, Brutum & Cassium in Macedonia apud Philippos superavit. Quo bello confecto, Octavium valetudinis causa Romam rediit: Antonius in Gra- ciam, Asiamq; profectus honore quaqua versus proficiscere- tur, ingenti est exceptus. Quum illi Oriens, Augusto Occidēs, Lepido Africa obtigisset, multis per Orientem reges & tetrar- chas debellavit. Inter quos Antigonom ludæorum regem se- curi percussit: quod antea Regum nulli cōtigit. Captus amore Cleopatræ, multa ipsius gratia nefanda admisit, eiq; regna multa cōcessit in Syria: Fulviam uxorem statim initio Triumviratu repudiavit, ac Octaviam Augusti sororem duxit: quam & ipsam deinde ob Cleopatram contempsit. Ad bellum Par- thicum Vēndium legatum misit, qui interfecto Pacoro, regis filio, ab Antonio missus Romam, triumphavit: inde Cleopa- trā in Aegyptum remissa, per Armeniā, Arabiamq; profectus, copias undiq; contraxit. Cum Phraate Medorum rege prælio congressus, ac victor eum usq; ad Araxam fluvium persequutus est. Dein in Armeniam reversus, ejus regem in triumphum Alexandriam duxit. Repudiata igitur Octavia, causa fuit inter eum & Octaviam dissensionis. Quo quum postremō ad Actium navali prælio congregiendi, superatus est: Alexandriāq; confugiens, atq; ibidem ab eodem obsessus, gladio spōdē occubuit, anno ætatis LVI. Huius viri illud in primis admirabile dicitur, quod in otio luxuriosissimus, in negotio laboriosissi- mus fuit. Nec ob res malè gestas quicquā de solita voluptate remisit. Hæc ex Plutarcho. L. Antonius Triumviri frater, apud Perusiam ab Octavio obsessus, fameq; adductus, venit in deditonem cum CCC. aliis: quibus, ut ait Florus in Epitome Livii, Octavius pepercit: at verō Tranquillus, omnes ad aram Cæsarib; necari crudeliter iussit. C. Antonius, Lucii & Marci frater in Macedonia à Bruto captus, Ciceronis & Hortensii Manibus inferias missus est. Autor Plutarchus in Antonio, & Bruto. Antonius Iulianus rhetor Romæ, perquam fuit honesti atq; humani ingenii: doctrina quoq; ista utiliore ac delectabili, veterumq; elegantiarum cura & memoria multa fuit.

Adhæc scripta omnia antiquiora tam curiosè spectabat, aut virtutes penitabat, aut vicia rimabatur, ut iudicium ab eo factum ex amissum diceret.

Antroñia. [Ger. Ein Stein in Theffalien bey deren man ein netz- stein graben hat.] Pomponio Mele civitas est Magnetis, regio- nis Theffaliæ, quæ à Stephano, & Strabone Antroñ, dicitur: ab antris nimirum quoque nomine deducto, quorum magnam circa hanc urbem copiam fecerant molarum lapidum fodinæ. Circa hanc urbem processissimi gignebantur a- fini: unde factum est, ut Antroñius asinus, proverbio dicatur de homine corpulento & robusto: in quo tamen ingenium & animi vigor delidetur.

Antuērpia. [Vulgus Germanorum Antwerp appellat. Gall. Anvers. Ital. Anversa. Vng. Antwerpen.] Vbis est Flavianæ & Belgicæ totius emporium celeberrimum.

Anubis. [Ger. Ein Gott der Aegypten so se in einer hunde ge- stalt verhöret.] Genivū facit Anubis, vel bidis, sive, Lingua Aegyptiaca dicitur canis, sub cuius forma colebatur Mercurius, ut inquit Servius. Virg. 8. Aen. Omnigenūq; deū mon- stra, & latrator Anubis. Ovidius in Elegiis: Per tua sacra pro- cor, per Anubidis ora verendi. Diodorus scribit, Anubim solum fuisse Osiridis, qui canem gestabat, tanquam ab omni insignia. Ex quo Aegypti canem veneratur, & Anubim deum canino capite effingunt.

Anulus, fluvius Mauritanis, Vide ANVLY SIN APPELLAT.

Anulus, Nomen fluvii cuiusdam.

Anxa, Oppidum, Plin. lib. 3. cap. 11. 14.

Anxani, populi, Plin. lib. 3. cap. 12. 4.

Anxius, fluvius ex Armenio monte oriens, per Caucaum in Meliopotamiam defluit, & Pactolo fluminem ex Cascafo cadens occurrunt unumq; facti, Euphratem demerguntur.

Anxur, tam masculini, quam neutri generis, Vbis est Italia, quam nunc Terracina dicunt. Mart. Sive Salustius candidus Anxur aquis Horat. 1. Serm. Sat. 5. Militia tū prælii tua regimū, atq; subimus Impositum saxis lacu candentibus Anxur. Dicitur autē Anxur (ut Servius docet) quia illic colebatur Iupiter Imberbis, quem idcirco Anxurū, quasi imberbis vocabāt, quasi nō habet: hoc est, sine novacula. Virgilius Aeneid. 7. Circumque jugum, quæsi Iuppiter Anxurus arvis Præsidet.

Anyger, sive Anygrus, vide supra ANIGRO.

Anylis, Aegypti rex est, autor Herod. lib. 2. Stephano vobis est vobis Aegypti.

Anxius, sive Anaxagoras, Rhetor Atheniensis fuit, acerrimus Socratis inimicus: à quo & reus peractus est. Horat. 1. Serm. Sat. 4. -qualia vincunt Pythagoram, Anygūq; reum, doctumq; Pano- na. De hoc vide Plutarchum in vita Socratis.

A ante O.

Ant, sive Neptuni filius, ut dicit Lactantius, qui factione suorum ex Apulia pulsus, navigio ad Euboëam venit, & inde in Bœotiam contulit, ubi populis montes habitantibus impe- ravit: eosq; Aones, ex suo nomine appellavit: à quibus Strabo filius est habitus, quum Onchelli ditissimi cuiusdam Ap- puli filius fuere, ex Parichia conjugium Dyamantem con- liquit, qui ei in regno successit. Perotus.

Antia, sive Antia, Regio Bœotia, ab Aone rege Nepruni filio di- cta, quem factione ex Appulia pulsus, in Bœotiam traditus venisse, ac de suo nomine montanam regionem Bœotia vocat- tasse Aoniam, & incolas ipsos Aonas.

Antius, sive Antius, adjectivum. Ovid. 1. Metamor. Separat Aonias Actæis Thois ab arvis.

Antius, idis, sive Antius, Patronymicum femininum: quo Potius frequentissime utuntur pro ipis Mulis. Iuven. Sat. 7. -apudq; be- bendis Fontibus Aonidum.

Aoris, sive Aoris, Araxis filius, venator & bellicosus, ex Steph.

Aornos, sive Aornos, Fuit petra apud Indos præcepta & iusta, monumentis historicorum celebrata: ita dicta ob admirandā altitudinem, quasi ipsi enā avibus inaccessa. Scribit Plutar- chus: Alexandrum, quum intellexisset hanc petram rectori ab homine metuloso, dixisse: Nunc locus iste facilissimus est ca- ptus. Est & Aornos locus in Epiro, ita dictus à pchilica tribus exhalatione: teste Plinio in Procerio lib. 4. Hæc enim nomine dictus fuit lacus inter Puteolos & Bajas, qui postea Avernas est appellatus. Vide infra.

Aoros, sive Aoros, Citeræ civitas, ab Aora Nympha ita appellata: quæ alio nomine Eleuthera dicitur, ab Eleuthere, uno ex Ce- rentibus. Ex Steph.

Aorif, sive Aorif, Ger. Wälder in Scythia iunctis ab den gebirgen geteget. Populi Scythia intra Imaū, quos Ptolemæus collocat non procul ab Saxeæ fluvio, qui in mare Hyrcanum defuit. Strabo lib. 11. duplices facit Aorifos, quorum alteros man- Caspii oram maxima ex parte tradidit: alteros jura Tanaim habitasse, quos superiorum exiles esse opinatur. Plin. verō lib. 4. cap. 12. Aorifos quosdam in Europa collocat juxta Hamaxobios.

Aoti, pen. prod. *αωτι*, populi sunt in finibus Thracie, Getis finium, non procul ab Istro. Meminit horum Plin. lib. 4. ca. 11. Aous, pen. prod. *αου*, Fluvius est in ea parte Macedoniae, quae mari Adriatico adiacet: non procul ab Apollonia in mare illud. Sunt qui Avontem appellant, teste Plin. lib. 3. cap. 23.

A ante **P**

Apæti, *απατι*, populi in Aethiopia, sub Aegypto, Memnonibus ad Austrum proximi: de quibus Prolem. lib. 4. cap. 8. Aparmia, sive Amacia, *απαρμία*, Urbis celeberrima in Tetrapoli Syriae, à Scieuco Nicanore cōstituta, & à nomine uxoris ejus ita appellata, ut testatur Strabo lib. 15. ¶ Est & Apamia, Parthorum civitas, Heracleæ, & Rhagis finitima: de qua apud eundem lib. 11. ¶ Tertia est in ora maritima Bithyniae, inter Rhodaci & Alcani ostia, Antiochi Epiphaniae opus: cujus meminit Stephanus, & Prolemæus lib. 5. ca. 1. ¶ Quartam collocat Plin. lib. 5. cap. 29, in ipso Marfyæ fluminis orio, ubi lociet Marfyas in Mæandri influit quam antea Celanæ: deinde & Ciboton ita appellatam. Hanc Strabo ab Antiocho Sotere conditam scribit, & à nomine Apamiae matris ejus (quæ Astabazi filia fuit, & uxor Seleuci Nicanoris) Apamiam fuisse appellatâ. Fuit hæc urbs olim clarissima, totiusq; Asiae imperium post Ephesum celeberrimum.

Apameste, Oppidū in ea Italiae parte, quæ olim Magna Græcia dicta est. Hujus incolæ dicuntur Apamestini: quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Apavortene, *απαβορτη*, Regio est Scythiae, in qua est Hircania provincia.

Apelles, Apellis, *απελλης*, Nomen pictoris eximii, patria Coi, qui omnes prius genitos, futurosq; postea arctiflex superavit, & picturæ plura solus propè cōtulit, quam ceteri omnes. Fuit Alexandrum Macedonem à nullo pingi voluisse, quam ab Apelle. De hoc Ovidius: Si nunquam Venerem Cois pinxisset Apelles, Mersa sub æquoreis illa lateret aquis. De hoc vide multa apud Plin. lib. 36. cap. 10.

Apellæ, *απελλæ*, a, um, adjectivum, Stat. lib. 5. Syl. Vt vel Apelleo vultu signata colore.

Apenninæ, *απεννινæ*, Urbs Thessaliæ, Steph.

Apenninus, *απεννινος*, Volgo *il monte Apennino*, Ger. Das Gebirge so sich mit dem Statium die ein und gradt schneidet. Pol. *Αλπερινός* vel *οχθια* sive *καρμυ*. Vng. *Apenninus begy*.] per duplex n, vel Apenninus cum æ, diphthongo, ut scribit Servius, quasi Alpes Penni, quod eas Annibal primus superavit. Mox est, qui Italiam mediam dividit, incipitque à Genua & supra Carnos incumbit. Ejus descriptionem vide apud Lucanum.

Apenninigenæ, qui Apenninum inhabitant, aut in Apennino versantur: ut Apenninigenæ pastores. Claud. Apenninigenis cultas pastoribus aras.

Apenninicolæ, Idem Virg. 11. Aenid. Apenninicolæ bellator filius Auni.

Apertantia, *απερταντία*, Urbis Thessaliæ, Steph.

Apellus, *απελλος*, pen. cor. *απελλος*, Montis nomen est, qui Nemeæ superjacet, ubi Theſeus Iovi primū operatus creditur. Didō ad heros, cui Apellas nomen erat. Papinius: Mons erat audaci seductus in æthera dorso, Nomine Lernæi dicunt Apelunta colosi, Genibus Argolicis olim sacer. In castigationibus tamen exemplaribus hoc loco apud Statium Aphelanta legitur à nominativo Aphelas. Apud Plin. autem lib. 4. ca. 5, Apellus absque aspiratione.

Aphace, *αφακη*, Urbis Libyæ, Steph.

Aphannæ, regio Siciliae ignobilis: unde proverbium: Ad Aphannas, de obscuris & relegatis, Steph. *αφαννας*.

Aphareus, per tres syllabas, pen. cor. *αφαρεος*, Patris Lyncei nomen est: à quo Ovid. Lynceum prolem Apharcjam vocat lib. 8. Metam.

Apharus, Locus in Euxino, Ablyrtus antea dictus.

Aphedas, nomen regis Atheniensium: vel, ut Stephanus, Molossorum, *αφεδας*.

Aphesus, *αφεσος*, Montis nomen est supra Nemeam. Vide APESVS.

Aphera, *αφερα*, Urbis Magnesiæ in Paganetico sinu: causam nominis lege apud Steph.

Aphidantes, *αφιδαντες*, populi sunt ex Molossis (ut inquit) Stephanus ita dicti ab Aphidante rege.

Aphidna, *αφιδνα*, arum, *αφιδνα* Stephano, Locus celebris in Attica, Seneca in Hippol. parvas alias Calcet Aphidnas. Est etiam Civitas Laconiae.

Aphneum, *αφνη*, civitas Phrygiae, & alia Lydiae, Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Artynia prius, *αφνητες*, Steph.

Aphormium, *αφωρμιον*, locus Thespiensium, Steph.

Aphricæ, *αφρικæ*, Ger. *Ein auf dem bey teut des Erdbodens ober der Welt*.] tertia orbis pars, ab Asia Nido fluvio, ab Europa mari mediterraneo discreta: ita dicta quasi Aprica, quod Solis æstibus maximè sit exposita. Alii à Græcis sumptum putant nominis hujus etymon, ut Africa dicta sit, quali *αφρικαι*:

hoc est, sine horore aut frigore. Est enim hæc regio calidissima, ut quæ magna sui parte inter Tropicos sita sit. Vide plura supra in distictione AFRICA.

Aphrodisias, *αφροδισιας*, Insula est in mari Persico, ubi Persia à Carmania separatatur: sic dicta, quod in ea Venus quam religiosissime coleretur: alio nomine *αφροδισιας* dicta. Insulae hujus meminit Plin. libro 6. cap. 25. ¶ Est præterea Aphrodisias Ciliciae oppidum, teste Stephano. ¶ Est item insula in Oceano Hispanico, non procul à Gadibus: de qua Plin. lib. 4. cap. 22.

Aphrodisium, *αφροδισιον*, Oppidum fuit in Latino maritimo, quod postea mutato nomine Antiū dictum est. De hoc Plin. lib. 3. cap. 5. ¶ Apud Græcos hoc nomen significatur statua Veneris, atq; ad eam res ipsa veneret. Unde & *αφροδισιας* dicitur, pro eo quod est Rem venerem exercere.

Aphrodisium, *αφροδισιον*, Carix promontoriū est Põponio, quod Aphrodisias Plinio appellatur. ¶ Est & Aphrodisium Prolemæo urbs Africae. ¶ Est præterea Aphrodisium Hispaniae Tarracensis promontorium, eodem autore.

Aphrodisius, *αφροδισιος*, Præsul Bituricensis, Petri discipulus, genere Aegyptius, qui diem suum obiit apud Bituriges, teste Volaterr.

Aphrodite, *αφροδιτη*, Ger. *Ein Junau Venus*.] Veneris cognomen est, dictum *αφροδιτη* hoc est, à spuma. Venerè enim ex spuma maris ortam esse Poëtae fabulantur.

Aphthides, *αφθηδες*, pars Aegypti, Steph.

Aphthonius, *αφθηθιος*, Sophistæ cuiusdâ nomen, qui in Rhetorica Hermogenis *αφθηθιος* hoc est, præ exercitationes conscripsit, quæ etiam hodie extant.

Aphydna, Vide APHIDNA.

Aphyre, *αφυρη*, vel Aphytia, *αφυτια*, Oppidū est Thraciæ non procul à Pallene, Apollinis oraculo insignitâ: ad Aphyro quodâ indigena ita appellatum. Hujus incolæ dicuntur Aphytizi, *αφυτιζοι* Stephano.

Apidanus, *απιδανος*, Fluvius est Thessaliæ, cui Enipeus, Melas, & Phœnix miscetur, quos ipse secum in Peneon defert, ut habet Lucanus, li. 11. it gurgite vasto Apidanus, nunquaq; celer, nisi mistus Enipeus.

Apinnates, populi, Plin. lib. 3. cap. 14.

Apinæ, & Tricæ, Duo oppida Apulix fuerunt, quæ Diomedes evenit tanta ignominia, ut in proverbium ludibrium trāsierint. Quoties enim rem nullius pretii ostendere volumus, Apinas & Tricas nominamus. Mart. li. 13: Sunt Apinæ, Tricæq; & si quid vilius illis.

Apisla, civitas Italiae.

Apis, *απις*, Ger. *Ein Ochs* vel *Ein Stier* Negreter fuit in Bos veteretum.] Bovis nomē apud Aegyptios, quem pro deo colebatur alio nomine Serapis dictus. Corpore erat tiger, cæcidea fronte, in tergo alba nota insignis, duplicibus pilis in cauda, & lingua cæcava notatus, quem certos vitæ annos excedere non licebat. Hinc in lacum demersum Aegyptii, in dicto iustitio, veste scissa, & laceratis crinibus defunctum plangebant: invento vero alio mistic lætabantur. Responsa autem dare non reliqua oracula soltus: sed si manu oblatum pabulum sumpsisset: cōsulerentibus, secundos eventus, atque omnia prospera decernebat: si vero abaueret, omnia sinistra portēdebat. Ideo quem à Germanico Cæsare pabulum oblatum tenuisset, suenellum omen & indubiam necem, quæ paulò post sequuta est, prænuntiavit. Hæc Alexander ab Alexandro libro 6. cap. 2. & eadem ferè Marcellinus lib. 22.

Apis, Argivorum rex fuit, ex Iove & Niobe Phorocei filia progenitus, hinc habuit uxorem. Hic quum Aegialeum fratrem regem præfecisset Achæie, in Aegyptiū, suum imperium transtulit, & quum ibi multa, præcipue vini usum homines rudēs docuisset, post mortē factus est Serapis, & Maximus Aegyptiorum deus, qui in forma Bovis adhuc viventis colebatur, quem post centos vitæ annos mensum in sacerdotē fonte enecabant, alium cum læta quarentes, quem sustulerant, morebantq; petralis tantisper etiam capitibus, donec alium reperissent. Est autem Apis lingua Aegyptiaca Bos. Macrobi. per Apim Solem intelligi putat. lib. 1. Satur. Ovid. Et comes in pompa comiger Apis erat. Vide OSIRIS alibi, ut priora ex Perotto, & aliis paulò aliter tractantur. Vide Strab. lib. ult. & Plin. lib. 8. cap. 46.

Apiscion, Nomen viri Trojani proprium.

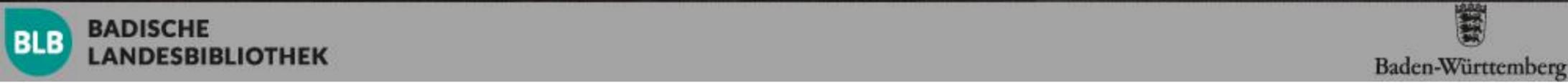
Apitani, populi, Plin. lib. 6. cap. 20. 36.

Apicius, *απικιος*, Omnium nepotum fuit princeps, cui parū visum est & principum cōgiaria, & Capitolii vestigal comeditionibus devorasse, nisi suæ etiam gulæ monumentum posteris reliquisset, conscripsit de gulæ irritamentis aliquot libris. Hunc visisse suo seculo testatur Seneca in lib. de Consolat. ad Albinam.

Apobaroti, *αποβαροτι*, populi Aetoliæ, Steph.

Apenninus, Vide APENNINVS.

Apolecti, Vide in APPELLATIVIS.

Apollo, inis, *Ἄπυλλος*, Creditus fuit Deus: quem Graeci etiam *Ἄπυλλος* hoc est, Solem appellat. Cui, ut Macrobius inquit, vaticinae fuerunt potestates. Nam fuit autor carminis, praesca vaticinii, sagittandi peritiam habuit, ait in medicinae percalluit, & citharam adinvenit. Unde Adagium: Quid tibi Apollo cecinit? Hoc est, quid tibi respondit? Allatum est autem ad Apollinis citharam, quia in illi tribuunt poete. Vfus est Aeschylus in Ajace Locrensi. Refertur a Zenodoto. Conveniet, ubi quis a principe redeuntem percussabitur quid responsum tulerit, si *Ἄπυλλος* *ἄπυλλος* *ἄπυλλος*. Et idem dicitur Liber, quod liber est vagetur per aeternum. Nonius etiam id est, pastor, dicitur est ab eo, quod Admeti regis pavent armenta. Apollinis tripodem vas aureum fuisse constat trium pedum, a Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, quum uxorem duceret. Porphyrius ait eundem esse Solem apud superos: Liberum patrem in terris: Apollinem apud inferos. Vnde etiam tria insignia circa eius simulachrum videmus: Lyram, quae nobis ecclesiasticis harmoniae imaginem monstrat: Gryneum, quod terrenum numen ostendit: Sagittas, quibus infernus deus existimatur & nocuus. Vnde & Apollo dicitur est, ut quidam existimant, *Ἄπυλλος*, quod perdere significat, sive destruere, quod non paucos nimio aestu creditur extingueret. Vnde etiam spicula ei assignavit vetustas: quae tamen non dextera gestat, sed sinistra, quod ad iuvandum promptior sit, quam ad nocendum. Vnde etiam nonnulli *Ἄπυλλος* *ἄπυλλος* *ἄπυλλος* hoc est, ab abigendis morbis, Apollinem dicitur existimant. Apollinea quatuor Cicero ponit, Primum, antiquum cultorem Athenarum: alterum Corybantis filium, natum in Creta: tertium ex Iove & Latone natum, qui ex Hypsiboreis Delphos venerit: quamvis Eusebius antiquorum illum describat: quatum in Arcadia, quem Arctides, quod illi leges dederit, *Ἄπυλλος* vocant. Deinde ob nimiam severitatem regno pulsus, ad Admetum Thessaliae regem confugit, & iuxta Amphrysium amnem eius armenta pavit. Quare a posterionibus pro deo colitur, & ab Homero variis nominibus appellatur. *Ἄπυλλος*, *ἄπυλλος*, ab eius felicitate artibus & inventis.

Apollinis insula, in Libya est. Steph.
Apollinis civitas, Minor in Aegypto est, Libyam versus: major in Aegypto: tertia in Aethiopia iuxta rubrum mare. Steph.
Apollo, [Germ. Ein Gott bey den Griechen, wachem sie für ein Kind der Argonen, des Gesangs vnd der Reim in hielten.] Iovis & Latonae filius, natus ex Delo eodem partu cum Diana, quae & ipsa Phoebe dicitur. Adultus Pythonem serpentem sagitta occidit: deinde Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Aesculapius fuit, ad inferos detrusus: unde aliquandiu divinitate privatus, Admeti Thessaliae regis armenta apud Amphrysium eiusdem regionis fluvium pavit. Feitur accepisse citharam a Mercurio, & postea Musis praefuisse. Amavit Cyrenem puellam: item Daphnem, Penet fluminis filiam, quae fugiens illum amorem, in laurum conversa est, arborem huic sacram. Item Hyacinthum, liberali forma parvulum, quem mortuum in flore sui nominis commutasse fertur. Branchum item Thessalam, cui in suo templo facta fieri iussit. Vicem Marlyam ubi cinem, a quo laecissus fuerat tibi cantu, victu exornavit. Illi muros, adjuvante Neptuno Laomedonti regi aedificavit. Medicinae usum primus intulisse & propterea deitatem meruisse dicitur. Author est Carminis & Musices: quapropter poete praecipuum sibi nomen faciunt. In Rhodo insula Colosum habuit tantae magnitudinis, ut inter septem mundi miracula sit connumeratum. Triplex eius potestas, ut sit sol in caelo: liber pater in terris: Apollo apud inferos. Eius simulachra tria adpingebantur, lyra, clypeus & sagittae. Eidem ut Baccho perpetua juvenus adscribitur, propterea semper imberbis a Poetis fingitur. Multa habet nomina, quae a locis, in quibus potissimum colebatur, ei sunt indita.

Apollinicus, a, um, adjectivum, [φωλλινικός. Pol. Lekarj.] ut Apollinea ars, pro arte medica. Ovid. lib. 3. Tuist. Nullus, Apollinea qui levet arte malum est. Est ars Apollinea, pro arte vaticinandi. Ovidius in Ibis: Apollinea clarus in arte senex. Tiresiam intelligit.
Apollinicus Ludus, qui in honorem Apollinis fiebant: de quorum institutione vide Livium. *Ἄπυλλος*. Cic. ad Att. Ludis Apollinaribus Diphilus tragicus in nostrum Pompeium petulantiter inventus est.
Apollinarius, Ludus quum in unum annum voveretur, incertoque die fieret, senatus P. Licinium Varum, praetorem urb. ferre ad populum iussit, ut in perpetuum in statum diem voveretur: hi ludus, quum Annibal esset in Italia, ex Maris, clari vaticinae primium instituit, cuius in libris haec inventa Livius recitat li. 15. eademque feret & Macrobius lib. Sat. 1. Hostes, Romani, si expellere vultis, Apollini vovendos cenfeo ludos, qui quotannis comiter Apollini fiant: quum populus dederit ex publico partem, privati uti conferant pro se, suisque ludis faciendis praerit praetor is, qui jus populo, plebique dabit sum-

num, xviri Graeco ritu facta faciant. Hoc invento carmine, cefuerunt patres Apollini ludos vovendos, faciedosque: voveri autem, & fieri a praetore urb. quod is esse videretur, qui jus populo, plebique summum daret: quum facti essent, duo decem milia aenis praetori ad rem divinam, & duas hostias majores dandas: & ut xviri sacra ritu Graeco facerent, hisque hostias Apollini bove aurato, & capris duab. albis auratis: Latonae bove foemina aurata: ludos praetor qui facturus esset, eduxit, ut populus per eos ludos stipem Apollini, quantum commodum esset, conferret: populus eos coronatus spectavit: matronae supplicavere, vulgoque apertis januis in apparulo epulati sunt: celeberrique dies omni ceteroniarum genere fuit. Anno proximo, refecente Calpurnio praetore, decrevit Senatus, ut in ludis in perpetuum voveretur: tricenno post, ut in perpetuum in statum diem voveretur. P. Varus, ut diximus, praetor urb. a festo iustus, legem tulit, & ex lege ipse primus voveri fecit, ante diem 11. nonas Quint. eumque, quem solenniter deinde servatum Livius tradidit: ego tamen M. Brutus, qui Celsam interfecit, praetoris urbani abiectionis nomine, neque uno die tantum, neque 11. nonas Quint. factos invenio, sed quum nonis Quint. essent commisi, usque ad 11. Idus datus fuisse: quod ex duob. locis est. ad Attic. lib. XVI. colligitur: atque hoc ipsum de pluribus ludorum Apollinarum diebus, confirmat satis plane ut videtur, Livius lib. XXXVII, his verbis: Ludis Apollinaribus ad P. Aulus Quint. caelo sereno, interdum obscurata lux est. Ex libro nostro de legibus Romanis.

Apollodorus, *Ἀπολλόδωρος*, Nomen pictoris excellentis, & nomen oratoris Pergamensis, Apollodori sex memosantur. Primum Atheniensis Comicus. Secundus Celsus, cuius comediae fuerunt Philadelphus, & Syphilus. Tertius Tarsensis Tragicus. Quartus item Atheniensis grammaticus, Aristarchi discipulus. Quintus Pergamensis rhetor, praceptor Calpurnii, qui docuit Augustum. Sextus Alexandrinus Comicus, Menandri amulus.

Apollonia, *Ἀπολλωνία*, Oppidum in ea parte Macedoniae, quae Adriatico mari adiacet. Conithiorum colonia, optimis olim instituta legibus. Vulgo his temporibus, Valera nominatur. De hac Strabo: Condidit Apolloniam Corinthii. Cor. yre. ad Aeante fluvio fladit decem, a mari sexaginta. Et ad Apollonia inter insulas Thraciae, cis Istrum amnem locata. Est & Apollonia civitas in Creta, & alia in Syria. Vide Stephanum.

Apolloniatum, *Ἀπολλωνιάτιον*, populi Apolloniae. Valer. Mar. li. 1. Apolloniatum quidam penitentiam egerunt.

Apollonias, *Ἀπολλωνίας*, Verbs in Patrao iuxta Delphos, alias Cyparissus dicitur, Stephanus. Vide in Cyparissio. Triocra etiam Peloponnesi olim Apollonias dicebatur. Stephanus.

Apollonius, *Ἀπολλώνιος*, Nomen philosophi Alexandriae, qui Rhodi vixit: unde & Rhodius appellatus est. Fuit etiam hoc nomine Alabandensis Philosophus, dicitur a Suetonio clarissimus dicendi magister, sub quo (ut Plutarchus scribit) Cic. & Celsus condiscipuli fuerunt. Praetor hos fuit & Apollonius Tyanus, Pythagoricus Philosophus, & magus, cuius vitam inscripsit Philostratus, Graecorum omnium mendacissimus. Fuit hic dum Ephesi vitam ageret, & forte in multitudine disputaret, per eam horans, qua Domitianus interfecit: dicitur & eiusque stetit, atque ubi primum loqui potuit, exclamavit: Euge Stephane pulchre, Stephane percutit sceleratum: pulsasti, vulnerasti, & interfecisti.

Apoliopolitis, praefectura, Plin. lib. 5. cap. 9. 11. 70.

Aponus, penultima correpta, *Ἄπων*, Fluvius seu fons calidis aquis, haud longe a Patavio, vel vicus ipse, in quo Balnea sunt. Lucan. lib. 6. Colle sedes, Aponus terra ubi sumit iter. Atque Antenorci dispergitur unda Timavi. Aponus autem dicitur non tam quod morbis medeatur, quam quod sine dolore remedium afferat.

Appianus, *Ἀππιανός*, Alexandrinus nobilis historicus, qui Adrianus imperatoris temporibus claruit. Scripsit Romanae historiae libros XXII, quorum novem tantum ad nos pervenerunt.

Appion, *Ἀππιών*, Nomen fuit Grammatici Aegyptii, Philonici huius, qui a laboris magnitudine cognominatus est Mochthus. Hunc Tibenus Celsus per contemptum Cymbalum mendi appellabat, qui publice famae tympanum potius videtur perisset. Autor Plin. in praefatione. Immortalitate se donavit, quod ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Iosephus scribit, quod esset malus & indoctus, totiusque vitae reponibus impotens calumniator omnium, cor alium habens. Tu vide Iosephum. Fioruit temporibus Dionysii Halicarnassensis & Iosephi.

Appius Claudius, Qui postea Caeus cognominatus fuit, inter oratores numeratur a Cicero in Bruto. Hic cum Caio Fabio Censori creatus, viam ex lapide qua drato stravit, qua a Porta Capena Brundisium usque duceret. A quum quorundam ab illo Appia dicitur est, in urbem duxit. Idem postea Caeus factus, quum audisset Romanos de Pythi pace consulere, in

Curiam sese defecit iussu, gravissimaq; oratione obtinuit, ne eam Pytho, nisi prius Italia decessisset, pax intreret.

Appia via, *ad eam* Via erat Romae saxo quadrato strata per portam Capenam; Capuam: vel, ut alii volunt, Brundisium usq; dicens, ab Appio Claudio Cæco strata. Cic. pro Cælio: Appius Claudius Cæcus pacem Pythi dirempt, aquam adduxit, viam munivit.

Appiana poma, *ad eam* poma, ab Appio ex Claudia gente cognominata: odor his maximus est, sed cotoneorum, magnitudo non multo inferior. Plin. lib. 13. cap. 14.

Appote, Oppidum. Plin. lib. 6. cap. 28. 55.

Appites, *ad eam* Pflamnis Aegypti regis filius, cui in regno successit. Hic, ut testatur Herod. lib. 2. ab Aegyptiis, qui a se ad Amasium defecerant, strangulatus est, & sepultus in patremis monumentis.

Aprus, *ad eam* Vrbis Thraciæ. Steph.

Apros, colonia. Plin. lib. 4. cap. 11. 36.

Aprufus, fluvius. Plin. lib. 3. cap. 15.

Aprussini, populi. Plin. lib. 3. cap. 11. 15.

Aprutium, Italiæ regio inter Apuliam & Picenum. Hæc etiam Samnium dicebatur, ubi multi populi erant. In ea civitates, Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpium, Aquino, & multæ aliæ.

Apharus locus in Euxino, ablytus ante dictus.

Aplia, *ad eam* Gens Scythica, in Asia vicina. Steph.

Aplorus, Vrbis Ponti Cappadociæ. Ptol.

Aplorus, *ad eam* Insula in mari Adriatico, adiacens Liburniæ, in qua civitas eodem nomine, ut Ptol. lib. 1. scribit.

Aplus, *ad eam* Fluvius est in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit non procul a Dyrrachio: de quo Strab. lib. 7. Lucan. lib. 5. Tellus quam volucer Genusus, quam mollior Aplus circumcunt ripa.

Aplynthus, *ad eam* civitas Thraciæ, & regio Aplynthi dicitur.

Aptera, *ad eam* neutri generis, Vrbis in Lycia & altera in Creta insulis vocatur, quod victe ibi cantu à Mulis, pax in cetero: rebus pennis in mare desinissent. Autor Steph.

Apuani, vulgò *ad eam* Ligures sunt, teste Liv. lib. 10: Sempronius (inquit) Pilius in Apuanos Ligures vaitando, aperuit viam, &c.

Apulia, *ad eam* Germ. Ein Landtschaft in Italien, wird gemeintlich Puglia genant. Italiæ regio, mari Adriatico continens, inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia, ab Iapyge Dardanio, qui eam regionem tenuit, dicta est. *ad eam* Corripit autem hoc nomen primam syllabam, & unico p scribendum ostendit tamen interdum alitrum p, ut eandem producat. secundam autem syllabam semper pro ducit. Contra Apulus semper primam pro ducit, & corripit mediam. Hor. li. 3. Carm. Nativis extra limen Appuliz. Iuven. Vendit agros, sed majores Appulia vendituri: & prima producit. *ad eam* Hinc Apulus, cum, sive Appulius, dicitur. Lucan. lib. 3. Appulus Adriacas exit Garganus in undas.

Aquæburgum, Vrbis Bavariz, vulgò Wasserburg.

Aquæ, *ad eam* Vrbis in Gallia Aquitanica, Ptolemæo. Hæc vulgò *ad eam* vocant.

Aquæ, *ad eam* Vrbis Britanniæ insulæ, Ptol.

Aquæ mortuæ, Hodie vocatur oppidum Narbonensis provinciæ, ad alterum ex Rhodani oibus situm. Ptolemæus Marias fossas appellat, à propinqua fossa, quam Marius ex Rhodano duxit in viciniam lacum, olivæ (ut scribit Strabo) abundantem. De hac fossa vide Plin. lib. 3. cap. 4. & Melam, lib. 2. & Strab. lib. 4. vulgò *ad eam*.

Aquæ Sextiæ, *ad eam* Ptolemæo, Vrbis Galliz Narbonensis, iuxta quæ sunt aquæ calidæ, quæ ægros curare solent: ita appellatæ à Sextio quodam Romanorù duce, qui perdomitis Salybas oppidum hoc extruxit. Autor est Strabo lib. 4.

Aquila, Vrbis nomen est in Brutis, ex cuius Furconis antiquissimi oppidi à Longobardis edificatæ. Volaterr.

Aquileia, *ad eam* vulgò *ad eam*, Carnorù metropolis, iuxta quam defluit Timavus: à legendis aquis dicta. Martialis: Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timavo. Plineus Aquileiam collocat in decima regione Italiæ. Fuit autem Romanorù colonia duodecim mille passib. à mari sita. Ad eam flumine a dextero oritur navigatur navibus per Natisonem fluvium. Ex hac oritur Chromatus, ad quem Hieronymus sæpè scripsit: & Rufinus Græcè, Lantæq; eruditus, qui Iosephum convertit in Latinum, cuius archiepiscopus est Mediolani in sancti Ambrosii fano, Longobardis characteribus carissimus.

Aquilinus, *ad eam* Cognomen Iulianus, factum à colore lanigro.

Aquilo, pen. corr. Ventus Septentrionalis, foigidus & siccius: ita dictus à vehementissimo volatu instar Aquilæ. [*ad eam* Gall. Le vent de Bise, le vent de Septentrion. Ital. Aquilone, Grece. Germ. Raitwind, der Wester, der Wind imhngst von

Witnast. Hist. Romanor, vincto entre Norte y Solano. P. 91. *ad eam* Vn. *ad eam* Ang. The northwind.] De hoc dicit Ovid. lib. 6. Metam.

Apta mihi vis est, qua tridua nubila pello, Et freta concutio, no dolosq; robora verto, Induroq; nives, & terras grandæ pulso. Idem ego quum staret cælo sum nactus aperto, (Nam mihi campus is est) tanto molimine luctor, Ut medius nostris concursibus infouet æther, Exiliantq; cavis cliis nubibus ignes, Idem ego quum sub convexa foramina terræ, Suppolsiq; ferocis imis mea terga cavernis, Sollicito manes, totumq; tremoribus orbem.

Flat autem hic ventus, teste Plin. lib. 2. ca. 47. inter Septentrionem & ortum solstitialem, è regione Cauri.

Aquilona, *ad eam*, re adiect. [*ad eam* Ang. Temard the north] Cic. de Nat. deor. Sed eua regio, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis.

Aquilona, *ad eam*, um, ut loca Aquilonia, in quibus flat Aquilo. Plin. lib. 27. cap. 13: Omnes vero herbe vehementiores effluu, viibusq; sunt in frigidis locis, ut in Aquilonis.

Aquinum, *ad eam* Ptolemæo, vulgò *ad eam*, Oppidum est Latii, aut (ut alii placet) Campaniæ. Cic. 2. Phil. Quum Româ proficiscens ad Aquinum accederet, obviam processit magna sanè multitudo.

Aquisgranum, Germaniæ nobilissima civitas, prius Vegera dicta, Caroli Magni sepulchro nobilitata. [vulgò *ad eam*. Ger. Nib.]

Aquitania, *ad eam* vulgò *ad eam* vel *ad eam* Ger. Besstom ist ein Landtschaft in Franckreich.] Regio & terra Galliz pars, ab obliquis aquis Ligens. Hæc à Circio Oceanû habet, qui Aquitanicus sinus dicitur: à Meridie Hispaniam: à Septentrione Lugdunensem provinciam: ab ortu Narbonensem. In ea Tholosa, & Burdigala civitates. *ad eam* Hinc Aquitanus, nã, sive unde Aquitani populi, *ad eam*.

Aquites, pen. corr. Sacerdotis nomen apud Phasidæ. Valer. Flac. libro 6: --magnique sacerdos Phasidis arctois Aquites errabat in agris.

Aquila, Ptolemæo Oppidum Hetruriz: unde Aquilenses, quos Aquenses vocat Plin. lib. 3. cap. 5.

Ara, civitas Arabiæ regia, nec non & insula Arabiæ adiacens, ut scribit Ptolemæus. Habet autem hoc nomè priorè syllabâ productâ.

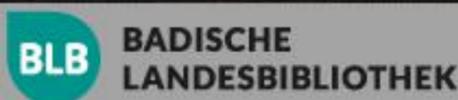
Arabia, *ad eam* Ger. Ein Landtschaft in Asia in welchem dem Judis schenkt und Egypt gelegen.] Regio inter Iudæam & Aegyptû, ab Arabo Apollinis ex Babylone filio. Solum Arabiæ interpretatur, sacrum. *ad eam* est autem triplex Arabia, secundum Plin. li. 2: Vna foelix, *ad eam* de qua, *ad eam* altera Petraea, *ad eam* tertia deserta, *ad eam*, de quibus plura in dictione loqueati. In Arabia est mons Sina, qui & Oreb, in quo Moses legem accepit. In eadè & Phoenix avis nascitur & Sardonis pemma, & Arabia Petraea, *ad eam*. Sic dicta à Petra vetulissimo oppido, pars illa Arabiæ, quæ est Aegyptu, Iudæaq; confinis. Autor Ptolemæus. Straboni ac Plinio alio nomine Nabathæa dicitur. *ad eam* Post Petræâ sequitur alia Arabiæ pars, Arabia deserta Ptolemæo vocata: Straboni autè Scenitis, *ad eam* quod ès vaga & sine edificis in tætonis habitei. Hæc à Meridie montibus Arabiæ foelicis cincta est: à Septentrione Mesopotamiam habet: ab Occidente Petram. *ad eam* Cavam Arabiam ferere, *ad eam* Pro frustra sitare, aut in re perdifficili, nec admodû frugifera operam sumere. Lucian. in Apologia. *ad eam* Arabia foelix Meridiè versus, inter duos sinus Arabicum, & Persicû, veluti peninsula excurrit, fluminibus scatens: quæ, ut Strabo scribit, bis quotannis, ut India, fertur ob fecunditatem. Vide Plin. lib. 6. cap. 28.

Arabs, bis, *ad eam*, Gentile nomen est, quo in significatur, qui ex Arabia ortu traxit. Virg. 3. Aen. --omnis eo terrore Aegyptus, & Indi Omnis Arabs, omnes verrebant terga Sabæi.

Arabius & Arabicus, *ad eam*, adiectiva, ut Arabicus odor. Plaut. Mercat. Virg. li. 7: Hæc canisve, Arabisve parant. Propert. Nec si qua Arabio lacer dombyce puella. Vbi metri causa legendum est Arabio. *ad eam* Arabius tibicen, *ad eam* aut, Arabius nuntius, *ad eam*. In eos dici soletum, qui à semel cepris nunquam desistunt. Adagiû hinc ortum existimant, quod olim sola mæcipia musicam exercerent, quæ plerunq; ex Arabia producebantur. Citatur ex Menandro: illiusq; meminit Iul. Pollux.

Arabicè, adverb. ut Arabicè olere: id est, bene olere, & odorib. Arabicis, *ad eam*.

Arabus, *ad eam*, Apollinis fuit filius ex Babylone, ut inquit Plin. lib. 7. ca. 56, quem medicinz artis quidam voluerunt extitisse repertorè. *ad eam* & Arabus lapis, teste Plin. li. 36. c. 21, eburnei cadonis, qui in pulvere redactus, aptissimus est denticulis.

Arachne, *ἄραχνη*, nomen puella Lydiæ, quæ quum de lanificio cauta fuisset cum Pallade certare, victrice dea percussa radio la araneam est commutata. Verum hoc à poetis fictum est. Cōtat enim, autore Plinio, Arachnem linū & retia invenisse: Closterem autem filium ejus fufos in lanificio. Suidas scribit *ἄραχνης* filium esse & licium tenuissimum: *ἄραχνης*, feminini generis, telam seu texturā: masculino genere, *ἄραχνης*, passillū animal: ita dictum, quod rara molliaq; habeat vestigia.

Arachiofia, *ἄραχιοφία*, Regio est Scythiæ Asiaticæ, Drangianis, & Gedrosiis finitima: cujus præcipuæ civitates sunt Alexandria, & Arachotus, *ἄραχωτις*, quæ regioni nomen dedit. Vide Strab. lib. 11. & Ptolem. lib. 6. cap. 20.

Arachoti, *ἄραχωτις*, Indis civitas, ab Arachoto fluvio sic dicta.

Arachus, *ἄραχος*, Fluvius est Epiri, non procul à Nicopoli, in sinum Ambraciū influens. Meminit hujus fluvii Plin. lib. 4. cap. 1. & Ptolem. lib. 3. cap. 14.

Aracynthus, *ἄρακυνθος*, Mons est Acarnaniæ, teste Plin. lib. 4. cap. 2. *ἄρακυνθος* & alter in Attica mons ejusdem nominis: de quo Virg. 2. Eclog. Amphion Dithyram in Actæo Aracyntho. Sunt tamen qui parent ibi Virgilium personæ pastoris rationem habuisse: ideoq; in Attica montem collocasse, qui vera est in Acarnania: cujus generis pleraq; etiam apud Theophrastum animadvertimus. Stephanus præterea Aracynthū in Bœotia collocat: à quo Mincivam Aracynthiam dictam scribit.

Araduca, *ἄραδουκα*, Vrbs Lusitanæ, quæ vulgò ab Hispanis *Arzua* dicitur. De hac Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Aradus, *ἄραδος*, Insula est, sive potius urbs in petra sita, habet in ambitu septem circiter stadia, distans à Phœnicæ, cui adjacet, viginti stadiis. Estq; ut tradit Strabo lib. 16, una ex Phœnicæ urbibus, quæ Tripolim efficiunt: reliquæ dux sunt Tyrus ac Sidon. Hujus etiam meminit Plin. lib. 3. cap. 31: In Phœnicæ, *ἄραδος*, mari est ante Ioppen Paria, tota oppidum, in qua objectam Andromedam belluæ ferunt, jam dicta Arados: inter quam & continentem quinquaginta cubita alto mari (ut autor est Mutianus) è fonte dulcis aqua tubo coris facto usq; à vado trahitur. E regione ejus insula, ad Meridiem, urbs est huic opposita, quæ olim Antarados: hodie *Tortosa* vocatur.

Aræ Flavie, Vrbs Germaniæ, non procul à Danubio fluvio, quam Germani sua lingua *Widtingen* vocant: alii putant *Hesdubem*.

Aræ, *ἄραι*, Tres insulæ Ioniz, sic dictæ propter execrationes, quibus Dorienfes devoverunt Pentapolitas. Steph.

Arathyrea, *ἄραθυρέα*, Regiuncula est Achaiz prope dictæ, postea Alôphis dicta, urbem habens ejusdem nominis, quam Homerus in Catalogo ab amenitate commendat, *ἄραθυρέα*, *ἰσχυρὸν ἄραθυρέα*, eam appellant. De hac Plin. libro 4. capite 3, & Strabo libro 8.

Aragus, *ἄραγος*, Fluvius Massagetarum agrum irrigans, cujus meminit Strabo lib. 11.

Arām, Syria est, quæ à Semi filio hoc nomen accepit. Cujus Ioseph. lib. 1. lud. antiq. in hunc modum meminit: Aram verò Armenos instituit, quos Græci *Syri* appellant. Strabo lib. 17. Arimorum recordatur his verbis: Quidam Syros pro Aramis accipiunt, quos nunc *Arames* vocant.

Aramei, Teste Plin. lib. 6. cap. 17, ab antiquis dicti sunt Scythæ: alio nomine Sacæ à Perlis appellati.

Arantia, *ἄραντία*, Vrbs, Philus postea dicta, Steph. Qui etiam in Areryrea de eadem scribit.

Araphæa, *ἄραφία*, Insula Cariz, Steph.

Araphen, *ἄραφην*, pars tribus Argidis, Steph.

Arar, *ἄραρ*, penult. corr. & per apocopen Arar, *ἄραρ*, Fluvius Galliz Lugdunensis, à monte Vogeso per finis *Herodorum* & Sequanorum in Rhodanum fluens. Lucan. libro 6. Rhodanumq; fluentem præcipitavit Arar. Hodie *Saona* dicitur. *ἄραρ* est ab eo qui per Helvetios lapsus, hodie *Arula*, vulgò *Ar*, dicitur.

Ararus, *ἄραρος*, Fluvius Scythiæ Europæ, in Istrū influens, cujus meminit Herod. lib. 4.

Arath, *ἄραθ*, Regio Armeniz campestris, per quam Araxes fluit, in cretibus ubertatis ad radices Taun montis, qui usq; illuc extenditur.

Arator, Poeta Christianus, Romanus Subdiaconus fuit, qui Apostolorum acta, hexametro versu conscripsit, ut notat Volaterranus.

Aratores, populi sunt Scythiæ in ea parte Aemi montis habitantes, ubi Polydoti tumulus ostenditur, ut ait Solinus.

Aratus, *ἄρατος*, Poeta Ciliz, Astronomiz peritissimus, cujus Phenomena extant Græcè, & Latine à Cicrone adhuc adolescente versâ. *ἄρατος* & alter Aratus dux Sicyoniis, vir optimus, qui patriam suam à tyrannide liberavit: de quo Cicero 3. Offic.

Araurius, *ἄραυριος*, Ptolemæo, vel (ut Straboni placet) Raurianis. Fluvius est Galliz Narbonensis, non procul à Massilia.

Arasifo, Civitas est Galliz Narbonensis, prope Avenio-

nem, principatu nobilissimo insignis: vulgò *Aurange*. Hujus oppidi meminit Plin. libro 3. cap. 4. & Strabo lib. 4.

Arax, *ἄραξ*, Vrbs Lyciz, Steph.

Araxe, vel Araxi, populi Illyriæ, Steph.

Araxes, *ἄραξ*, Ger. *Em Ses Armeni*. Fluvius est Armenia eodem in monte, ex quo Euphrates nascitur, ortum habens, Armeniamq; ab Atropatia dividens. De hoc scribit Pomp. lib. 3: Araxes Taurilateri demissus, quo ad campos Armeniz locat, labitur placidus, neq; in utram partem eat, quamquam intuearis, manifestum. Quum in asperiora devenit, hinc atq; illinc rupibus pressus: & quanto angustior, raris magis perit. Frangit se subinde ad apposita cautum: atque ob id ingenti cum murure, sonansq; devolvitur, ad eò citus, ut qui ex precipiti casurus est, in subjectam nō declinet statim undam, sed ultra quam canalē habet, evolat plus ingens spatio, sublimis, & aquam pendētem semetipsum sine alveo ferens. Deinde ubi incurvo, arcuatoq; amne descendit, sit tranquillius, iterum pro campos tacitus & vix fluens, in sinus elaborat flexibile. Meminit hujus fluvii & Plin. lib. 6. cap. 9.

Araxum, Plinio, *ἄραξ*, Ptolemæo, Promontorium in occidenta parte Peloponnesi, non procul à Patris. Vide Plin. lib. 4. cap. 4. & Ptolem. lib. 3. cap. 6.

Araxus, *ἄραξ*, urbs juxta Pontum, ab Arazo ducit. Steph.

Arba, *ἄρα*, Plin. lib. 3. cap. 21: insula est ante Illyricum. Ptolemæus verò lib. 1. cap. ult. Arbam civitatem esse tradit Scardonæ, quæ est insula Illyrico adiacens.

Arbace, civitas Celtiberiz, Steph. *ἄραξ*.

Arbantum, *ἄραβάντων*, civitas juxta Pontum, Steph.

Arbaxani, *ἄραβασάνων*, Populi Laguriz, Steph.

Arbela, *ἄραβέλα*, Vrbs Siciliz, Steph. *ἄραβέλα*, pen. præd. *ἄραβέλα*, civitas Persicæ ab Arbelo Arhimoni filio dicta, Steph.

Arbea, civitas Judæe dicta, quia ibi tres Patriarchæ sepulti fuerunt, & quartus Adam.

Arbi, *ἄραβι*, *ἄραβι*, Stephano, Populi sunt Iodiz finitimi ad procul ab Aranis, & Gedrosiis dicti ab Arbi vicino fluvio. Recensentur à Plin. lib. 6. cap. 23.

Arbis, *ἄραβις*, Fluvius est in finibus Carmaniz, non procul ab Aranis & Gedrosiis: quo vicini populi *Arbi*, *ἄραβι*, duntur. Vide Plin. lib. 7. cap. 2.

Arbitus, *ἄραβιτ*, Mons Cretæ, & montis incolæ similiter, Steph.

Arbucale, *ἄραβυκάλη*, civitas maxima inter Iberum, quam Anibal ægè obtinuit.

Arbon, *ἄραβων*, civitas Illyriæ, Steph.

Arborfclix, Vrbs in Helvetia. [Vulgò *Arbon*.]

Arbuscula, metemix floruit cum Origine & Cythoride metemixibus.

Arca, Vrbs Coelestiz antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teste Ioseph. 3. antiq.

Arbor, Piscis nomen, Vide in APPELLATIVIS.

Arca, *ἄρα*, Peloponnesi regio intima, à mari undiq; circumdata: ab Arcade Iovis filio ex Calisto Lycæonis Arcadiz regis filia, sic appellata. Hæc, ut Eustathius docet, aliquando dicta est Pelasgia à Pelasgo rege magno, sapiente viro, qui vixit antiquis autor ejus fuit, & victum ex stirpibus herbarum, vitiumq; frondibus transiit ad glandem, maximeq; ad lupinam. Aliquando etiam Lycæonia, aliquando Gigantiæ, & aliquando Parhabasia dicta est, teste Stephano. Arca autem quæ Pelasgos in destinationem redegerit, eorum regionem Arcadiz nominavit. Scribit Plinius hanc universam, veluti peninsulam quorundam incultas natura in montes 76 artolli. Habet hæc quoque arcaos procerissimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Habet & lapidem asbestonem hoc est: extinguislem. Oppida eius præcipua sunt, Mastinea, Tegeæ, & Stymphalus. Montes Pholoë, Cyllene, Lycæus, Menæus, & Nonacris. Fluvii Ladon, & Erymanthus. *ἄρα* autem metemixibus, *ἄρα* *ἄρα* *ἄρα*. Diogenianus Proverbia duplicem ostendit usum: convenit enim vel in magna: vel in multis potentem. Herodotus libro primo, innuere videtur natum et Oraculo.

Arca, *ἄρα*, ca. cum, *ἄρα*, Quod est ex Arcadia: ut Arcadiz mores, Arcadicum pecus, Arcadicum germen, *ἄρα* *ἄρα* *ἄρα*. De grandibus & ignavis disci solent. Arcades enim olim male audierunt ob stuporem ingenti.

Arca, *ἄρα*, cadis, *ἄρα*, Nomen Iovis filii ex Calisto, à quo Arcades originem ducunt. *ἄρα* est & gentile ab Arcadia. Ovidius 3. Fastor. Arcadis Evandri nomen tibi sæpè referret. *ἄρα* Arcadiz imitator, *ἄρα* *ἄρα* *ἄρα*. Zenodotus indicat dictum in eum qui alius, non sibi laborant Plato Pisandro scribit illum Arcadas imitari, quod comædiaz à se conscriptas alius edidit traderet ob inopiā. Adagium hinc ductum, quod Arcades olim inter Græcos bellicosissimi, suis auspiciis, suoque titulo quam hostem ullum superarunt: verum alius superpetas fortiter percipit. Vnde illud illis fatale videbatur, alius vincens, non sibi.

Arcadiz

Arcadius, s. um: ut, Arcadius deus, pro Pane, apud Propertium. Arcadium idus, Vrsa, vel Arctos, Senec in Oepido.

Arcadius, s. um: ut, Theodosii filius, Romanorum imperator: fuit cum Honorio fratre, quo tempore Gothi Romam ceperunt. Fuit præterea hoc nomine Grammaticus Antiochenus, qui librum de Orthographia, & alterum de Syntaxi concipit Suidas.

Arce, s. eae, civitas Phoenitiæ, quæ nunc Arca, s. eae vocatur, Stephan.

Arcesilas, sive (ut apud Laertium legitur) Arcesilaus, s. eae, Philosophus fuit, ex Pitane Aeolica civitate ortus, qui relicto natali solo, Sardis se primam: deinde & Athenas contulit, ubi in initio Crantorem: deinde & Polemonem audivit. Post hæc eximius & ipse philosophus effectus, mediæ primus Academiam invenit. Fuisse autem traditur miro ingenio acumine, sed nimia in disputando pertinacitate. Fuit enim assertor s. eae: unde & Ignorantia magister à Laetantio appellatur. Hic est ille, quem Cic. lib. 5. de Finib. ait everit se omnem philosophiam, quemadmodum Græci everterit Rempub. Induxit enim philosophiam quoddam genus s. eae hoc est, quod subsistere non potest, asserens nihil omnino sciri posse: quod certe absq; repugnantia intelligi non potest. Si enim sciamus nihil sciri posse, falsum est nihil sciri posse, quum iam aliquid sciamus.

Arcesilaus, pen. prod. Vnus à quinq; ducibus Bæotorum, qui ad Trojam cum quinquaginta navibus advenerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Arcesius, s. eae, Iovis fuit filius, pater Laertis, ut testatur Vlysses apud Ovid. 13. Metamor. Nam mihi Laertes pater est, Arcesius illi, Iupiter huic, s. eae scilicet Arcesio.

Arcente, Urbis nomen, Vide in DORSE.

Arcele, civitas in Amorgo una ex Cycladibus, Stephan. in Amorgo.

Archadius, Grammaticus, lege ARCADIVS.

Archagathos, s. eae, Medicus in Peloponneso, Lysanie filius, qui primus è medicis Romam venit, L. Aemilio, & M. Livio Consul. anno urbis D. XXV. cui & jus Quiritium datum est, & taberna in compito Acilio. Hic primò Vulnerarius cognominatus est: mirèq; gratus adventus ejus in initio fuit: mox à s. eae scilicet, urendiq; Carnifex appellatus. Hæc Plin. lib. 29. cap. 1.

Archander, s. eae, Phthii Achei filius, & Danaï gener: de quo Hero d. lib. 2.

Archandropolis, s. eae, civitas Aegypti, Stephan. ex Herodot.

Archidicus, s. eae, Poeta comicus, scripsit contra Democritum Demosthenis propinquum. Fabulæ ipsius, Theaenus & Diamartanon. Auctor Athenæus in Dipnosophistis.

Archelaus, s. eae, Philosophus Athenensis, seu Milesius qui patrem habuit Apollodorum, & fuit auditor, successorq; Anaxagoræ, à quo Socrates Philosophiã audivit. Hic Physicam philosophiam ex Ionis Athenas invenit: estq; Philosophus appellatus, quod in eo defecent philosophia naturalis, Socrate Ethicæ introducente. Quamquam ne hic quidem Ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honesto, & de equo philosophatus est. Fuit & alter Archelaus, Antenoris Trojani filius, quem Homerus scribit rei militaris peritissimum fuisse. Alius fuit Geographus, qui terram omnem ab Alexandro peragrata descripsit. Alius de rerum naturis carmine scripsit. Alius Oratoriam docuit. Auctor Diogenes Laertius.

Archemolus, Vide ANCHEMOLVS.

Archemorus, s. eae, Lycurgi Thraci regis filius, & Hippolytes Thoantis filii alumnus: quæ quum litentibus, qui ad Thebarum expeditionem proficiscebantur, Langiam fontem ostenderet, Archemorum puerum super viridi herba deposuit, qui à serpente vulneratus perit. Unde fons ille Archemorus vocatus est, & annuus agôn in pueri illius memoriã celebrari ceptus, quem Nemæos ludos appellarunt. Vide Statii lib. 6. Theb. Alius fuit Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ovidius Antegorum nominat.

Archeptolemus, s. eae, Filius Iphiti, antiga Hectoris, Empeo interfecto à Diomede suffectus.

Archias, s. eae, Poeta Antiochenus, Romæ fuit in amicitia multorum clarorum Oratorum, præsertim Lucullorum: & à nonnullis Græcis populis honoratus, & eorum civitatibus donatus, Cicero in primis familiaris. Hic cum discederet à Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, & adscribi in eadem voluit: quod & sua virtute, & Luculli amicitia facile impetravit. Postea verò mota ei de civitate controversia, quum eo nomine in judicium vocatus esset, defensus est à Cicero, brevi quidem: sed tamen ornatissima illa oratione, quæ etiam nunc extat, in qua multa de poetice, atq; ipsius Archiæ laudibus obiter admiscuit. Fuit item Archias, qui condidit Syracusas, ut scribit Volaterranus. Rursum alius Hyblæus quidam Præco celeberrimus, qui ter vicit Olympia & Pythia: ubi

icon ipsius & epigramma Græcum, Pollux. Alius item fuit Mitylenæus, mulicus.

Archibius, s. eae, Alexandrinus grammaticus, qui docuit Romæ sub Trojano principe. Fuit etiam alter ejusdem nominis Grammaticus, qui Commentarios conscripsit in Callimachi Epigrammata, Vtriusq; meminit Suidas.

Archidamus, pen. corr. s. eae, princeps Lacedæmoniorum, vir bello clarus, Telidis filius, Methonem ad Athenienses deficientem recepit: in bello contra Pyium primus è navi proficiens, nec vulneratus est, nec scutum amisit. Deniq; adversus Amphipolim strenuè decertavit. Insimulatus postremò, quod Agnonis Thraciæ regis amicitia studeret, dānatus est, ut scribit Suidas. Archidamicum bellum, s. eae, de bello s. eae, crudeliq; dicebatur.

Archigallus, Julius Firmicus Mathes. li. 3. Archigallos faciet, & qui virilia propriis sibi amputant manibus: Alibi abscissi Archigalli.

Archigenes, pen. corr. s. eae, Medicus fuit ex Apamia Syriæ civitate, Agathini discipulus, qui rem medicam Romæ exercevit Trajani temporibus. Hæc Suidas. In hunc Archigenem, tanquam in hominem imperitum, s. eae invehitur Galenus. Meminit ejusdem & Juven. Satyr. 7. tunc corpore sano Advocat Archigenem.

Archilochus, pen. corr. s. eae, Nomen poetæ Lacedæmonii. Hic fuit inventor carminis Iambi, quod ab eo Archilochiū vocatur: quo Lycæben quendam, q; filiam sibi pactā alteri locavisset, ad suspendium creditur adegisse. Horat. in Arte poet. Archilochū proprio rabies armavit Iambo. Archilochia edita Cicero sunt contumeliosa & virulenta, ad Atticū, li. 2. Itaq; Archilochia in illum edita Bibuli populo ita sunt jucunda, ut eum locū in quo proponuntur, præ multitudine eorum qui legunt, uti nequeamus: ipsi ita acerba, ut tabescat dolere. Sic ad finem epistolæ precedentis. Archilochi patriam, s. eae, Diogenianus testatur dici solere de mordacibus ac maledicis. Archilochi poetæ mordacitas vulgò celebratissima fuit. Alius fuit Archilochus Nestoris filius, qui patrem in expeditione Trojana secutus, à Memnone interfectus est. Alius fuit Siculus qui Africam urbem condidit.

Archimedes, s. eae, Ger. Ein furtrefflicher Mathematiker in Syracus in Sicilien. Nomen propriū viri Syracusii, qui Geometricæ, ac machinalis, s. eae scientiæ cōsultissimus fuit, & celeberrimus, testimonio Livii, Plinii, & Plutarchi. Unde quum rem mira arte factam, atque ita summo studio elaboratam, perfectamq; significare volumus, proverbii specie nobis vulgare est dicere: Archimedes non posset meliò describere. Vfus est Cic. in Orat. pro A. Cluentio: Hic velut deus terrenus mechanico artificio spherā vitream fecit, in qua mirā arte dissimiles motus circularum viscebantur. De qua sic scribit Claudianus: jura poli, regnumq; decorum Ecce Syracusius transulit arte senex. Percurrit proprium mētibus signifer annum, Et simulata novo Cynthia mense redit. Marcellus in expugnatione Syracusarum interdixit, ne Archimedes unius violaretur: verum quum Syracusæ caperentur, & ipse animo ac oculis in terra dixisset formas geometricas describeret, à milite ignaro quis esset, interfectus est.

Archippus, s. eae, Nomen philosophi qui Thebis scholas habuit (ut scribit Hieronymus) & Pythagoræ auditor fuit.

Archytas, pen. cor. s. eae, Hestizi, sive (ut alii malunt) Mnesarchi filius, Philosophus fuit Pythagoricus, Patria Tarētinus, qui Platonē adversus Dionysii insidias præstitit incolumem. Hic in Mathematicis majorem humano capta progressum fecisse traditur, adeo ut & cubum primus inveniret, & columbā lineam tam affabrè effinxerit, libraverit, & inflaverit, ut vivæ volatum imitaretur. Primus etiam platagen: hoc est, crepitaculum puerorum traditur invenisse, quo pueros nūquam interquiescentes, & à periculosis ludis advocaret. Hinc factus est locus proverbio: Archytæ crepitaculum. A s. eae: quo garrulos, dissipates, & puerilia trañantes, ad Archytæ platagen dicimus recidisse.

Archylis, s. eae, Oppidum est Hispaniæ in tractu Bætico, Ptolemæus.

Archynus, s. eae, Oppidum est Daciæ, Ptolemæo.

Arciroella, s. eae, Civitas in Ponto Heracleæ subdita, Stephan.

Archianus, s. eae, Gens Epitroica, Steph.

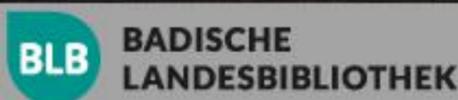
Archax, Mons est Propontidis apud Strabonem.

Archonnesus, pen. pro. s. eae, Oppidum est Milesiorū, ad Propontidem situm, quod alio nomine Cyzicum appellatur. Plin. lib. 5. cap. ult.

Archon, s. eae, Mons, qui imminet Cyziconita dictus à Jovis nutricibus, quas illic in s. eae id est, in urfas migrasse tradit.

Archophylax, Arctos, Arctous, & reliqua siderum nomina, requiruntur APPELLATIVIS.

Ardalides, vel Ardabouides, Musæ coluntur in Trezène, ab

Ardalo quodam conditore, aut à loco dicta. Stephanus.
Ardēa, *ardēa*. Nomen urbis in Latio, Turni & Rutulorum regis, à Danae Persei matre, ut alii malunt, à Dauno Plulmi filio cōdita, & à fervore regionis sic dicta, quæ decem & octo milliaria ab Vrbe est posita. Martialis: Ardea solstitio, Pestanaque rura petantur, Quisq; Cleonæo sydere fervet ager. Servius Ardeam dictam ait, quali arduam id est, magnam & nobilem. Higinus verò ab augurio avis Ardeam dictam vult. Hanc urbem post Turni mortem igne consumptam, & in avem sui nominis commutatam esse fabulatur Ovid. 14. Metam.
Ardēatēs, *ardēatēs*. Pen. prod. *ardēatēs*. Populi sunt Ardeæ incolæ.
Ardēas, *ardēas*, adjct. Cic. 3. de Nat. deor. Cui in agro Ardeati rem divinam facere solemus. Legitur & Ardeatino.
Ardea, Civitas Illyria. Steph. civis Ardeas dicuntur.
Ardiscōs, *ardiscōs*. Teste Aristarcho, fluvius Scythiæ, cujus meminit & Herod. lib. 4.
Arduenna, Sylva est miræ magnitudinis, quæ olim à ripis Rheni & Trevirorum finibus, ad Nervios usq; pertigit, & in longitudinem, teste Casare, millibus amplius quingentis patuit. Vulgò *Ardena*.
Ardys, *ardys*. Filius Gygis Lydorum regis, cui etiam in regno successit, ut scribit Herod. lib. 1.
Area, *area*. Sive aria media producta, Insula est in Pōto versus Cholchos, Marti consecrata. Item Area, *area*, font & lacus in Thebis, incolæ Ari dicuntur. Steph.
Arecomici, *arecomici*. Populi sunt Galliæ Narbonensis, trans Rhodanum, in Occasum versi, quorum metropolis est Nemausum. Vulgò *Nimes*. De his Plinius libro 3. capite 4, & Pompon. libro 2. Strabo Aticomiscos vocat, Ptolemæus Arecomios.
Ardete, *ardete*. Civitas est in Mediterraneo Narbonensis Galliæ, à Plinio dicta colonia Sextanorum: quoniam ex sexta legione coloni eò deducti sunt. Vulgò *Ardet*. Est & Germaniæ civitas in Norico, Ptolemæo, quæ vulgò *Isaq* appellatur.
Aremoricæ, *aremoricæ*. Galliæ comatæ pars tertia, à Celtis Garumna fluvio divisa: alio nomine Aquitania dicta, teste Plin. lib. 4. ca. 17. Vulgò *Guinnes*.
Arenæ, *arenæ*. Peloponnesi civitas est juxta Pylum, quæ flumine Mitycio abluatur. Urbis hujus meminit Hom. li. 2. Iliad. & Strabo lib. 8.
Areopagus, *areopagus*. Pen. prod. [*ἀρειος πάγος*]. Stephano. Germ. *Ein pag*. In Athenis genatur vob temp. Martis, in veldem mas ober die hilt vob and er miltige sctm ristit. Vicus erat Athenis à templo Martis sic cognominatus, ubi primum iudicium capitis actum fuisse scribit Plin. lib. 7. Nam quum Mars Halimthothis, Neptuni filium, qui vim Alcippæ filie sue intulerat, occidisset, à Neptuno homicidii reus factus est, causaq; à duodecim diebus in Areopago cognita, sex sententis est absolutus. Meminit hujus iudicii Hellanicus 1. Historiar. Libanius quoq; pereleganti declamatione Martis causam tuetur.
Areopagita, *areopagita*. Pen. prod. [*ἀρειοπάγιος*]. Ger. *Die areopagisten*. Richter in Athen in temp. Martis. Illi dicebantur, qui in templo Martis iudicabant: quod iudicium exquisitissimum habebatur. Nam quum Mars, qui Græcè dicitur *ἀρης*, homicidii crimine reus factus esset à Neptuno, iudicantibus duodecim diebus in eo pago sex sententis absolutus est, ut Stephanus Byzantius docet, & multi alii Græci. De his vide copiosius apud Alexandrum ab Alexandro, lib. 3. cap. 5. & lib. 4. cap. 11, & lib. 6. cap. 11. Apud Cælium Rhodig. Antiq. lect. lib. 7. cap. 19. Budæum in Pandectis, & Eras in Chiliad. qui duas ab hac voce ortas potestates recenset. Una est, Areopagita, *ἀρειοπάγιος*. De iustis, severoq; dicebatur: aut etiam de iudice vehementer in corrupto. Invenitur & *ἄρειοπάγιος* id est, Tristior Areopagita. Alludit ad hoc proverbium Cic. ad Att. libro 1. & 4. Altera est, Areopagita taciturnior, *ἀρειοπάγιος*. Dicebatur de eo qui commissam arcanum optime contineret.
Areopolite, *areopolite*. Pen. prod. *ἀρειοπολίτης*. Qui habitant Areopolim.
Areopolis autem civitas est Arabiæ, quæ alio nomine dicitur Moab. De qua in dictione MOAB.
Ares, *ares*. Regio Eubiæ, Stephano: hinc Aresio gētile.
Arestor, *arestor*. Pater Pelasgi. Vide in PARRHASIA.
Areta, *areta*. Fuit Aristippi philosophi filia, quæ ei successit in schola summum bonum in voluptate, quæ maximè sensum moveret, posuit. Hujus filius fuit Aristippus, qui quoddam matre philosophiam hauserit, *ἀρειοπάγιος* cognominatus est. Fuit præterea hoc nomine Alcinoi Phæacum regis uxor: de qua Homerus in Odyss.
Arethous, *arethous*. Rex fuit in Arna Bœotia.
Arethusa, *arethusa*. Virgo venatrix, Dianæ comes, ab Alpheo amara, cujus vim quam effugere non posset, Dianæ miseratione in fontem sui nominis dicitur commutatam: qui ne amaretis aquis pollueretur, per subterraneos cuniculos in Sici-

liam aufugit, & juxta Syraculas uberissimo aquarum gurgite emergit. Vide & Syraculas: *Arethusa* dicta sunt fontis patrouyanci feminini. Ovid lib. 4. Fast. Vix Syraculas Arethusa abfultit armis Claudius. *Arethusa* fons Syriacæ: certus in Calcidæ: quartus in Ithaca: quintus in Eubœa: sextus in Bœotia prope Thebas. Didymus octo ejus nomina fontes commemorat: adeo ut epitheton esse putetur cuiuscunque fontis, ad irrigando. Est præterea Arethusa, lacus Armeniæ majoris, pondera omnia sustinens, & nitrum nebulis exhalans: per quem Tigris fluvius tanto fertur impetu, ut aquæ non commisceantur. Vnum ei piscium genus est: & hoc transcurrentis fluvii a veo non miscetur, sicut nec è Tigris pisces in lacum transfatant. Autor Plinius libro 6. capite 27. Est & Arethusa locus Syriæ munitus juxta Emesam sexdecim millibus passuum: quæ Arethusa, ut inquit Strabo. Est item Arethusa urbs una Eubiæ: altera Syriæ, auctore Volaterrano.
Arecium, *arecium*. Civitas Tusciæ, à Græcis condita eo tempore quo populos Israél sub iudicibus regebatur: à qua incolæ dicti sunt Arecini. *Arete* quoq; sicutia quæ in ea habebant, Aretina appellabantur. Mart. li. 4. Aretina nimis spernæ ne vasa monemur: Lautus erat Tusci Posena filii. *Argæus*, *argæus*. Pelopis fuit filius, & Alectoris pater. Alius fuit Licymni, qui ab Hercule abductus, vi morbi percipit perit, cuius crematos cineres Hercules retulit, ut ius iurandi, quod dederat se illum reducturum, servaret. Hunc dicunt primum fuisse qui crematus sit, & ab eo deinde morem servati. Est item Argæus, Cappadociæ mons arduus, & perpetuis pruænis rigens, cui Mazæca civitas Cappadociæ metropolis subjacet. *Argæus*. Autor Strabo lib. 12.
Argante, *argante*. Civitas Indiæ. Steph.
Arganthonius, *arganthonius*. Rex fuit, ut testatur Herod. lib. 1. in Arna civitate Bœotia. Fuit item Arganthonus, Tartessus rex in Hispania, quæ Plinius ait vocat CXX annos Silius autem CCC. qui ejus meminit li. 3. Arganthoniacos amat Carteria nepotes: Rex proavus fuit humani diuissimi avi, Ter denos decies emensus belliger annos.
Argathon, *argathon*. Mons in Mylia, ubi raptus Hylas. Dicitur ab Argathone Rheii conjugis, cui & Argathon, ut monti quoq; nomen fuit.
Argæi, *argæi*. Pen. prod. Loca quædam Romæ appellantur, quod in his sepulti essent quidam Argivorum illustres viri. Hæc Festus. Livius Argæos vocat masculino genere. Sic enim scribit li. 1. ab Vrbe: Multa alia sacrificia, locaq; sacra faciendis, quæ Argæos Pontifices vocant, dedicavit. A Varrone lib. 4. de ling. Lat. Argæorū sacraia appellantur. Reliqua (supra) urbis loca olim discretæ, quum Argæorum sacraia in septem & viginti partes urbis sint disposita.
Argenus, *argenus*. Stephano. Insula est Lesbos adiacens, juxta Argemon promontorium: in qua Alcibiades extinctus est. Plin. lib. 5. cap. 31. Arginusam vocat.
Argentina vel **Argentorum**, [*ἀργεντα*]. Prolem. Vulgò *Strasburg* dicitur. Vbis Galliæ ad Rhenum fluvio: quum tamen Germani habitant, sicut pleraque alia cis Rhenum oppida.
Argæus geageum, *argæus geageum*. Denominativum deducunt ab Argis Peloponnesi urbe, idem significans quod Argæus. Herat. lib. 4. Carminum: Tybut Argæo positum colono. Argæi quoque, teste Varro, dicebantur scurpeæ effigies, quæ per virginis Vestales jaciebantur singulis annis in Tyberim pro pontem Sublicium.
Argæi, *argæi*. Pen. prod. *argæi*. Adralis regis Argivorum filia, & auctor Polynicis: de cujus in defunctam matrem pietate, vide Sæntium lib. 12. Theb.
Argæi, *argæi*. Pen. prod. *argæi*. Insulae sunt numero viginti, Cæcis jacentes: ut scribit Plin. lib. 5. cap. 31.
Argila, *argila*. Vbis Carix, Steph.
Argiletum, *argiletum*. Locus erat Romæ juxta Palatium: ita dicitur ut quidam volunt) ab Argo Argivorum duce, qui ab Evandro hospitio exceptus, quum in affectati regni suspitionem venisset, ab Arcadibus, inscio (ut volunt) Evandro, est occisus. Cui postea Evander tumulam erexit, quem de nomine ejus Argiletum appellavit. Huc alludit Virg. 8. Aen. & Ieri docet hospium Argi. Alii, Argiletum dictum putant, quasi argiletum, ab argilla hoc est creta, cujus eo in loco erat magna copia. Vnde opinio nem refert Varro lib. 4. de ling. Lat.
Argillus, *argillus*. Pen. corr. *argillus*. Herodoto, libro 7. hist. est, Vbis fuit Armathæ, non procul ab ostio Strymonis fluvii versus Occidentem.
Arginusæ, *arginusæ*. Insula est exigua, Lesbos adiacens inter Methynam & Mitylenen, juxta Argemon promontorium: unde & nomen habet. Meminit hujus insulae Plin. li. 5. ca. 31. Stephanus *arginusæ* vocat. Strabo autem lib. 13. res facti insula Arginusæ modico intervallo discretas.
Argiphontes,

Argiphontes. [Argiphontes. Germ. Ein junger Mercurius, Metheer er betommen hat / das er des Argum vmbdringt hat.] Cognomen est Mercurii, tractum ab Argo cœnotulo, his cunctis, quem Iovis iussu interfecit. Mythologici interpretantur Argum spheram esse stellatam, quod illi insit species quædam cœlestium oculorum. Iam autem terrâ esse voluit, quam Aegyptii in hieroglyphicis literis bovis imagine exprimit. Hanc Argus: hoc est, cœlum stellatum nocturno tempore desuper videtur observare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, quum luminis sui magnitudine stellas omnes obscurat, earumque conspectum mortalibus eripit. Vide Macrobi. Satur. lib. 1. cap. 19.

Argippæi, orum. Argippæi, Populi sunt Scythiæ, juxta Sarmatas & Thussagetæ, ab ipsa civitate calvi, simis natis, & ingenti mento, proprio quodâ ore sono, ex arboribus videntur. Hi quum arma nulla habeant, à nemine tam en afficiuntur injuria: propterea quod dicitur putentur. Idem finitimum controversas dicunt, & ad se cõfugientes tuentur ab injuria. Plura de his Herod. lib. 4.

Argilla. Argilla, Thessaliæ civitas est prope Peneum, condita à filio Lanix: deinde Argilla vocata, ut scribit Strab. lib. 9.

Argo, signum cœlestis, ius prima navis, qua Iason cum flore juvenutis Græciæ, Colchida navigavit. Vide in APPELLATIVIS.

Argonauitæ, Vide in APPELLATIVIS.

Argopelasgos, Homerus vocat Thessalos.

Argos, eos, & in plurali numero Argi, orum. [Argos, in Germ. Argos, in Græc. Argos] Clarissima civitas Peloponnesi, non procul à Mycenis, quæ ad discrimen aliarum ejusdem nominis urbium Argos Hippium dicebatur, quod agrum haberet patcedis equis in primis idoneum. Dicitur & Dipylon, ab aqua penuria: quod sit ut plures eodem uteretur puteo: quod genus est apud illos à civilitate societas. Aliquando & Phoronicum dictum est, teste Stephano, à Phoronto primo rege. Est autem hoc nomen in singulari numero acut. gener. quod apud Græcos declinatur, Argos, Argi, Argos. Apud Latinos autem tantum in usum habet nominativum, accusativum & vocativum. In plurali vero masculinum est secundæ nominum inflexionis. Horatius: Aptum dicit equis Argos, dicitur Mycenæ. Virg. 7. Aeneid. Ecce autem Iasonem sese referebat ab Argis. Clara Iovis conjux. Idem lib. 10. Hercules Antoræ comitem, qui in illas ab Argis. Est item Argos oppidum Thessaliæ, quod & Pelasgicon dicunt, à Pelasgis. Lucanus: ubi nobile quondam Nunc super Argos stat. Aliud in Acarnania, Amphilocheum cognominatum, quod Alcmeon, ejusque liberi condiderunt, ut inquit Strab. lib. 7. Fuit & Argos Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primum à nomine relicta patris Argos Hippium appellatum: quod deinde Argippam, & postremo Argos vocarunt. Thessaliæ quoque aliquando Argos Pelasgicon appellatum fuisse, auctor est Plin. lib. 4. cap. 7. Ipsam præterea Peloponnesum antiqui Argos, & Argos Achaicum appellaverunt: ut scribit Strabo lib. 8. Est item Argos, sive Argus, cuius nomen apud Homer. lib. 17. Odyss. qui Iolus Vlysses vigesimo demum anno in patriam redeuntem agnovit.

Argivus, pen. pro. adjectivum, Argivus: id est, Græcus. Virg. 2. Aen. Argiva phalanx. Cic. 2. de Orat. Argivus orator. Argiva calumnia, Argiva proci. De calumniis & delatoribus dicitur soliman. Nam Argivos olim notavit antiquitas, tanquam sycofantas & litium avidos. Eustathius ex Pausania, & Diogenianus in collectaneis. Argivi fures, Argivi proci. De partem improbis. Nam Argivi in furacitatis infamia laborabant antiquitus. Extat & hoc apud Suidam. Argivos vides, Argivos egas: id est, stupentibus & attonitis oculis.

Argolicus, ca. cum, Argivus: idem quod Argivus: ut Virg. 1. Aen. Argolicis excendi Pergama telis. Cicero in Atat. Argolica navis.

Argolis, idis, feminini generis, Argiva. Ovid. 9. Metam. at longis anxia curis Argolis Alcmenæ.

Argolis, a. um, Argivus: idem quod Argolicus. Horat. in Epod. Non huc Argos contendit remige pinus.

Argulus, Filius fuit Amyclæus, quem primum apud Achaeos quadrigam junxisse dicunt, qui alii Arogilo illud ascribunt.

Argulla, Civitas Thessaliæ, quæ prius Argilla dicebatur. Vide ARGILLA.

Argissa, Est & locus Eubœæ. Vide Steph. qui loci illius incolæ etiam Argivos, & Leontinos vocari scribit.

Argus, Argus. Nomen proprium regis Argivorum, filii Apis, à cuius nomine Argivi appellati sunt. Hoc regnate cepit uti frugibus Græcia, & habere segetes in agricultura, delatis aliunde seminibus. Et post obitum Deum haberi cepit, templo & sacrificiis honoratus. Fuit præterea Argus filius Phryxi, qui aurato ariete in Colchidem transvectus est. Fuit & alius Argus, à Græcis cognominatus, quod totus oculis scateret, quem Poetæ fabulantur à Ianone constitutum fuisse custodem Ixionis filie, quam Iupiter in Jovene formam commutaverat. [Ger. Einer diefer Namens / der nach Pötschen gedicht habet Argos gehabt hat.] Hunc postea Mercurius Iovis iussu interfecit: unde & Argiphontes cognominatus est. Iuno autem oculos ejus, avis suæ: hoc est pavonis caudæ inseruit. Hinc Argum fallere proverbialiter dicimus de vehementer astuto. Hanc fabulam latissime describit Ovid. lib. 1. Metamorph. Mythologici Argum interpretantur spheram esse stelliferam, innumeris oculis: hoc est, stellis resurgentem: Mercurium autem Solem esse voluit, qui tunc Argum dicitur occidere, quum diurno suo lumine stellarum lucem obscurat. Vide Macrobi. 1. Saturn. cap. 19. unde & Argiphontes cognominatus est, quod Argum peremerit. Myth. autem Argus est cœlum stellatum, luce distinctum, quibus inesse quædam species cœlestium videtur oculorum. Argus quoque vocatus fuit navis illius architectas, quæ ab illo Argo dicta est, qua Iason, una cum Minys in Colchidem vectus est.

Argyra, Argus. Civitas Siciliæ, unde se Diodorus Siculus ostendendum facit: qua Argyrini. Est & Argyra, Taprobana insula metropolis, cuius incolæ dicuntur Argyrini. Argyrina, Stephano.

Argyrrippa, Argyrrippa Stephano, Apuliæ civitas est, à Diomede condita: quam primum à nomine relicte patriæ Argos Hippium appellavit. Postea corrupto vocabulo Argyrrippa dicta est, & Arpi. Virg. lib. 11. alterum p abjecit metri causa. Ille (inquit) urbem Argyrrippam patriæ cognomine gentis, Victor Gargani condebat Iapygia agris.

Argyrini, Argyrini, populi Epirotici, Steph.

Argyrondas, Argyrondas, Aetoliæ fluvius: ita dictus ab argenteo aquæ candore.

Argyrotochos, Argyrotochos, Apollinis epitheton, quasi argenteum arcum gerens.

Argyrus, Argyrus, Civitas quædam apud Philistum, Steph.

Argyrus, Argyrus, Mons. Vide TARTESSVS.

Aria, Aria. Regio est inter Indos & Partos sita, juxta Gedrosios, & Deagianos: quam recentiores Geographi Tarquellam vocant. Est etiam Aria, insula in Ponto, verius Colchos, Marti sacra, aliâs Chalcentis dicta. Plin. lib. 6. cap. 12.

Ariabignes, Ariabignes, Fuit Darii filius ex filia Gobryæ, qui una cum Pixaspæ & Megabazo præpositus fuit classis Xerxis. Herod. lib. 7.

Ariadna, Ariadna, Filia Minos regis Cretæ ex Pasiphae uxore, cujus industria Theseus ab Atheniensibus Cretam missus à Minotauro devorandus, labyrinthum filo duce, quod Ariadne dederat, evasit, decessit prius Minotauro. Theseus autem ejus amore captus, quum in patriam revertetur, eam abduxit: sed prius benedicti immemor, abduçam in Insula Chio, seu Naxo perjurus deseruit, quam Bacchus postea in uxorem duxit, ejusque coronam novem stellis ornatam, quam à Venere acceperat, altis intulit, vocatamque corona Gnosia. Postremo à Diana sagitta dicitur occisa, eò quod virginitatem non servasset.

Ariamnes, Fuit nobilissima Armeniæ civitas. Tortellius.

Arianthe, Arianthe, Civitas Oenothrorum, Arianthe Steph. Vide in ARINTHE.

Arianus, Poeta, cujus carminibus Tiberium principem delectatum fuisse, Tranquillus scribit. Ejus autem opera Suidas commemorat. Metaphrasim Georgicorum Virgilit. Alexandriada, Poëma videlicet de rebus gestis Alexandri Magni.

Ariapyses, Scythiarum rex, Tortellius.

Ariaria, Ariaria, Gens Gadulæ sintima, Steph.

Ariarathes, Ariarathes, Cappadociæ rex fuit, à populo Romano in societate acceptus. Fuit hic Antiochi gener, qui Ariarathem civitate condidit in finibus Cappadociæ: de qua Steph.

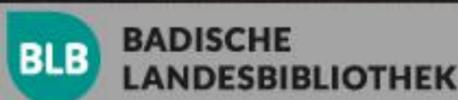
Aricandus, Fluvius est Niladis (quæ est minoris Asiæ reginula, in confinio Pamphylie, Carie, & Lycaoniæ sita) qui in Lymirum amnem influit. A' fluvii hujus nomine vicinorum oppidum Aricanda appellatur. Vtriusque meminit Plin. lib. 5. cap. 27.

Aricia, Aricia, Vrbis est in Italia, quæ ædificavit Hippolytus Thesei filius, & à nomine conjugis Ariciam appellavit. Abest ab Vrbe ad decimum lapidem. Mart. Mittit præcipuos nemoralis Aricia porcos. Lucanus: Distat ab excelsa nemoralis Aricia Roma.

Aricinum nemus, erat juxta Ariciam urbem, in quo Aegeria Nympha erat, cum qua loqui solitum ferunt Numam Romanorum regem.

Aricinus lacus, erat juxta Ariciam urbem, qui Speculum Dianæ vocabatur: in quo nunc quoque insula proceris arboribus nobles conspiciuntur.

Aricomisci, populi in tractu Narbonensis Galliæ, trans Rhodanum, inter Volcas numerati, quorum metropolis est Nemausum. Plin. lib. 3. cap. 4. & Pomponius lib. 2. Aricomicos vocant. Ptolemæus Aricomios. De his sic scribit Strabo lib. 4.

Vteriores fluvii (Rhodanum intelligit) partes Volsca, quos Aricomis appellat, maximum incolunt spatium, quoru portus & navium receptaculum Narbo dicitur.

Ariel, [Ἄριελ ἀριέλ.] Quidam putat esse Acropolim ac idolum Martis, quod illic situm est: interpretatur autem *Leus Dei*, Hierusalem figuratim significans.

Arii, *ἄριοι*, populi sunt juxta Indiam, Gedrosiis & Drangianis finitimi. Herod. lib. 4. histor.

Arima, *ἄριμα*, Locus Ciliciae, vel Syriae, vel in Pithecusis juxta Tynhenos, ubi Typhoeum terra obrutum in fabulis est. Stephanus. Vide **INARIME**.

Arimantus, *ἄριμαντ*, Plutonis cognomen apud Persas.

Arimaspi, [Ἄριμασπι.] Ger. *Ἄριμασπι* in Scythiam se nunc emigravit. Populi Scythiae Europae, versus Aquilonis exortu, ut lib. 7. Plin. refert, qui unicuique in media fronte habent oculum, & cum gryphis aut custodiibus continuè praesentantur.

Arimaspis, [Ger. *Ἄριμασπι* in Scythiam det. Götterfand. t. 1. 1. 1.] Fluvius est Scythiae in Asia, autem arenis abundans. Vnde Lucan. lib. 3: auroq; ligatas, Substringens Arimaspe comas.

Ariminum, *ἄριμινον*, Vulgò *Arimino*. Civitas Italiae, à lumine propinquo ejusdem nominis sic dicta. Haec quondam Umbrotum colonia fuit, sicut & Ravenna: verum utraq; accepit Romanos inquilinos. Habet autem haec civitas portum non ignobilem, non procul à Rubicone amne, qui olim Italiam à Gallia discernerebat. Aedificata est autè anno ante Christi exortum 270, Ptolemaeo Lagi filio Aegyptus imperante, P. Sempronio & Applo Claudio Consulibus. Ad quam visendam, compositis Siciliae rebus, Sempronius navigavit. Eam Octavianus ampliavit, & à Liburnis dictam Diocletianus reposuit, fusisq; Liburnis arcum triumphalem in ea extruxit. Est etià Ariminum urbs Galliae Aquitaniae provinciae, quae, teste Plinio, Armorica dicta fuit, unde adhuc hodie ejus pars *Arminae* vulgò appellatur. Eutropius lib. 2. de bello Tarentino: Conditae sunt à Romanis civitates Ariminum in Gallia, & Beneventum in Samnio.

Arimphaei, *ἄριμφαιοι*, Sunt populi Asiae Septentrionalis prope Rhiphaeos montes. Habent pro domib. nemora, pro alimentis daccas, & tam foemina, quam mares, comam tondeant. De his Ammianus sic habet: Vbi montes Rhiphaei desiciunt, Arimphaei inhabitant, iusti homines, & moru placiditate cogniti.

Arimus, Rex Myliae, seu Mæoniae. Autor Vatro, Xanthum citans antiquum rerum scriptorem.

Arindela, *ἄρινδελ*, Pars quaedam, aut vicus Palæstinæ. Steph.

Arinthe, Vide **ARIANTHE**.

Ariobarzanes, *ἄριοβαρζανης*, Cappadocum rex fuit, populi Romani amicus, qui Pompeii partes adversus Caesarem fovit.

Ariodunum, Urbs Bavariae [Vulgò *Erdingem*.]

Ariomachus, fuit, teste Herodoto, Darii filius.

Arion, pen. prod. [Ἄριον.] Ger. *Ἄριον* berolmpter poltend Hartf. sen schaber auf der Insel Lesbos birtig. Citharæodus nobilit fuit, & Poëta lyricus ex Methymna Lesbi civitate ortus, qui primus dithyrambos creditur invenisse. Hic quum ex Italia, ubi ingentem pecuniam vim arte sua meruerat, Corinthu trajiceret, videretq; à nautis, qui opibus suis inhabant, sibi insidias strui, non nihil spati ab aliis sibi concedi postulavit, quo veluti cygnus moriturus, suas sibi exequias caneret. Quod quum impetrasset, stans celsa in puppi, carmen orthium diis marinis cecinit: quo peracto, se in mare precipitem dedit: statimq; à delphino exceptus, ad Tænarum Laconiae promontorium est pervectus: unde sese ad Perandrum Corinthioru tyrannum contulit: qui emissis navigiis cum militibus, nautas comprehendit, qui rem, uti gesta erat, cõfessi, gravissimo supplicio ejus iussa sunt affecti. Refert historiã hæc, sive potius fabulam, Herod. lib. 1. & Plutarchus in Symposio septè Sapientum. Fuit & Arion equi nomen. Propertius: Qualis & Adrastris fuerit vocalis, Arion, Tristis ad Archemoni funera victor equus.

Ariopagus, Vide **AREOPAGUS**.

Arisbe, *ἄρισβε*, in agro Trojano civitas fuit ab Achille everfa. Item alia in Lesbo insula. Vide Strab. lib. 13.

Arisbus, Fluvius Thraciae, vulgò *Arissas*.

Aristadium, Turingiae Urbis, vulgò *Arnsfæ*.

Aristæus, *ἄρισταυ*, Filius fuit Apollinis ex Cyrene filia Penei fluvii Arcadiae, qui deinde in Arcadia regnavit, & primus apum, olei, & mellis usum, lactisq; coagululum demõstravit, & alia quamplurima adinvenit: ut refert Iustin. lib. 14. Primus quoq; apum ex bubulis viscerib. reparandarũ rationem tradidit invenisse. Nam quũ Eurydicæ Orphei uxori amore ejus captus, vim inferre conaretur, illa per avia fugiens, morfu serpentis est occisa: in cujus ultione Nymphæ omnes apes perdidit. Quapropter matris auxiliũ imploravit, quæ illum ad Protea consulendũ perduxit: à quo infortunii causam edoctus, Eurydicen sacrificiis placare iussus est: quod quum faceret, taurusq; quatuor & totidem iuvenas immolaret, ingens

apum multitudo è bobus erupit, atq; hoc pacto apes suas recuperavit, ut satis copiose tradit Virgilius fecit in fine libri 4. Georg. ibi Pastor Aristæus fugiens Peneia Tempe, etc.

Aristagoras, *ἄρισταγορας*, fuit praefectus exercitus Darii contra Græcos, teste Herod. lib. 5.

Aristarchus, *ἄρισταρχος*, Nomen Grammatici, qui tantum sibi in Homeri poemate permisit, ut versus quos vellet, velut suppositivos partus, ab Homeri familia submoveret. Vnde etiã hodie Aristarchos vocamus alienorum scriptorũ censores.

Alius fuit Tegeates, poëta Tragicus, cujus meminit Horatius: Fiet Aristarchus. Fuit item alius Mathematicus.

Aristæas, *ἄρισταεας*, Patria Proconnefus, nobilis poëta fuit, qui Croesi & Cyri temporibus claruit. Scripsit Theogoniam, & tres libros eorum carminum, quæ Arimaspe dicitur. Suidas.

Aristides, *ἄρισταδης*, Cognomento *ἄρισταδης* est, iustus, Athenis à Themistocle in administranda Republ. dissentie, quum esset diversis moribus: Catoni alter, Caesari Themistocles comparandus. Autor Plutarchus. Hic tanta fuit rei familiaris tenuitate, ut quoties Imperator designaretur, necesse esset aliquid ei pecuniae in crepidas, & pallium decernere. In senatũ quandoq; vocatus, ea excusatione usus est, quòd pallium lavisset, nec aliud haberet, quo indueretur. Eo mortuo, in 2. d. ejus nihil prater veru ferreum inventũ est. Civitas tamen beneficiorum ejus non immemor, filias ejus ex publico egrègiè dotavit. Fuit etiam hoc nomine Sophista quidam, ex Adrianis Myliae, sive Bithyniae urbe ortus, qui quum Smyrnae profiteretur, advenienti foris M. Antonio principi anus omnium non processit obviam, eòq; modo in cognitionem & amicitiam venit Imperatoris. Aristides item Thebanus poëta fuit. Apellis tempore. Is omnium primas animum poëx, & sensus expressit omnes, quos Græci vocant *ἄρισταδης*, duos aliquid tantulum in coloribus. Hujus pictura illa præcipuè laudatur: infans à drepens ad mammam matris ex vulnere mortuus, ac manu prohibentis. Sentire mater & timere viderat, ne è mortuo lacte sanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander transtulit Pellam. Ex Plin. lib. 35. cap. 10.

Aristippus, *ἄριστιππος*, Nomen philosophi Cyrenaeici. Hic dicere solebat, quòd lautior victus nulli impedimento ad bene vivendum. Socratis etiam auditor fuit, primusq; Socraticorum mercede philosophatus est. Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco, & persona simulanda omnino promptum, & ob hoc Dionysio prater omnes erat charus. Irit praesentibus voluptatibus libenter suabatur: ita & abentibus facillè contemnebat. Hic quum è patria in Græciam philosophandi causa proficisceretur, iussit servos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capessendum essent. Voluptatem, bonorum: dolorem, malorum finem constituit: ceteras scemias exclusit, illud solum utile putans, ut quæras, si quid domina sit aut boni tibi contigit. Summum bonum posuit in levi motu ad sensum emanantiũ est, in voluptate corporis sensu tranquillante. Qui ab eo fluxerũt, & in dogmate permanserunt, ad hominis patriam Cyrenaeici sunt appellati. Tradunt Platonem dixisse. Solum Aristippo & chlamydem & pannum ferre dactum est, Horatius: Omnis Aristippum decuit status & color & res. Fuit & alter Aristippus, hujus nepos ex filia, Metroditi filius dictus, quasi à matre doctus. Hic in navigio à tempestate deprehensus timuit, & expalluit. Et interrogatus, à quodũ quere philosophus timeret, quum ipse contra nihil metueret, festiviter respondit: Non eandem sibi & illi causam esse: quoniam is non esset magnopere sollicitus pro anima nequissimi orbis lonis: sese autem pro Aristippi animam timere.

Aristo, *ἄριστος*, Philosophus, cognomẽto Scepticus, quod Latine questor & cõsiderator dicitur. Semper enim in quædã, cõsiderandoq; fuit. Hic natione Cõus, & Zenonis fuit auditor. Apud hunc omnia indifferentis, ut erant inter optime valere, & gravissimè ægrotare, nihil interesse diceret: quare etiã tanquam naturam ipsam excludens, ab omnib. fuit rejectus.

Aristobulus, [Ἄριστοβουλος.] Ger. *Ἄριστος* dem 72. *Demetrius* der *Hellenen* geseñst. Iudæus ex Pancade, Agathobuli Hebræi discipulus, unus fuit ex illis LXXII. interpretibus, qui missi fuere ad Ptolemaum, tunc Iudææ dominũ, uti sacros libros in Græcum sermonem converterent. Qui multa ex preceptis Moiseos proponenti regi, percontantiq; sapienter responderunt. Hic commentarios etiam in legem Hebræorum edidit. Autor Eusebius. Aristobulus alter historicus item Iudæus, qui res gestas Alexandri magni conscripsit, cometi q; peregrinationis fuit. Volaterranus.

Aristocles, *ἄριστοκλεις*, Philosophus fuit Messanensis peregrinatus. Scripsit de philosophia libros decem. Vixit set studo & doctrina prior, Homeri usque ad Plato: in quibus Philosophorum omnium catalogum contextit, opinionerque recollect. Fuit item Aristocles Lampfacenus philosophus, quib. alius Megarensis sophista, sub Trajano & Adriano, scripsit de Rhetorica epistolas, & declamationes ad Imperatorem, quidam

dar. Nomen item fuit avi patris Platonis, qui & ipse Aristocles vocabatur: postea Plato ab humerorum latitudine dicitur. Vide Laertium.

Aristocles, Ἀριστοκλῆς, Orchomeni tyrannus, qui Symphaliden virginem adamavit. Vide in dictione S T Y M H A L Y S.

Aristocrates, Ἀριστοκράτης, Civis quidam Rhodius fuit, qui quod plurimum dignitatis, strenuitatisque pre se ferret, civium omnium consensu belli dux electus est: in quo spem suorum egregie felicitate potuit qui in rebus gerendis, tanquam ad ultimum nummus in igne, degenerare plane appareret, & omnino alius, quam prima fronte promiserat. Ex Suida.

Aristodemus, πεν. πρὸδ. Ἀριστοδῆμος, Nobilis Grammaticus fuit, Pompeii liberorum praeceptorum: manē Rhetoricam, meridie Grammaticam docebat. Strabo.

Aristogenes, Ἀριστογένης, Medici Thaliti nomen, qui varios de re medica libros conscripsit ad Antigonum Macedoniam regem. Aristogenes alter Gnidius, item medicus, servus Chrylippi, famam adeptus est ex curatione Antigoni Gonatae. Autor utriusque Suidas.

Aristogiton, Ἀριστογίτων, Nomen est civis cujusdam Atheniensis, qui aditus ab Harmodio Pisistratum tyrannum interimitunde utriusque ab Atheniensibus in foro positus sunt statuae. Vide Herodotum. Fuit etiam hoc nomine Orator Atheniensis, qui Canis dictus est, quod optimo cuique allaturat. Scripsit etiam invectivam adversus Timotheum, Timarchum, aliosque complures. Vide Suidam.

Aristolaus, Ἀριστολάου, Pictor, Pausiae discipulus, & severissimus pictoribus fuit. Ejus opera nonnulla commemorat Plin. lib. 35. cap. 11.

Aristolochia Cretica, tertium ejus genus, radice longissima, flore purpureo, colore burgeo, bacculas ferens ut capparis.

Aristomachie, Ἀριστομαχία, Nomen sororis Dionysii tyranni, & uxoris Dionis. Vide Plutarchum in vita Dionis.

Aristomachus, πενulte corr. Ἀριστομάχος, Solentis quidam fuit, qui thro apum amore flagravat, ut annis duodeviginti nihil aliud egerit. Quintianum librum de eorum cura, & ratione mellifici edidit. Fuit & alter Aristomachus, qui de arte vini apparandi voluminem conscripsit. Utriusque meminit Plinius: illius quidem, libro 11. capite 9. hujus verò, libro 14. cap. 19.

Aristomenes, πεν. corr. Ἀριστομένης, Nomen Messenii viri, qui passivus fuit, ut scribit Hieronymus. Hic Lacedaemonis quodam tempore nocturna sacra celebrantibus, quae vocabantur Hyacinthia, rapuit de choris ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu concitato fugiens, excessit de finibus Spartano: quumque eas comites ejus vellent violare, inonuit quantum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quosdam non parcentes interfecit, ceteris metu coactis. Redempta postea a cognatis puellae, quum Aristomenem viderent caedis reum fieri, tandem ad patriam non sunt reversae, quibus iudicium ad vota genibus, defensorē pudicitiae suae ceterent absolutum. Hic dux tanta calliditate fuisse fertur, ut septem Lacedaemonios deciperet: quorum sex per urbem ingressus est, & aliquando captus, atque in vincula conjectus calliditate sua evasit: quod quum semel atque iterum & tertio fecisset, tandem occisus est à Lacedaemoniis, & execto corpore in vectum est cor ejus pilosum fuisse.

Ariston, ονις, πενulte. genitivi cor. Ἀρίστον, Sculptor, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8. Et Iulianus quidam doctissimus apud Gell. lib. 11. cap. 18.

Aristonicus, Ἀριστονικός, Eunuchus fuit, summus alio qui bellidux, cujus fidelis opera Ptolemaeo plurimum in bello profuit. Fuit etiam hoc nomine Grammaticus, qui in Hesiodi Theogoniam commentarios conscripsit. Utriusque meminit Suidas.

Aristonides, Ἀριστονόης, Statuaris insignis nomen: qui quum Athamantis furorem, Learcho filio praecipitato residentem, ejusque poenitentiam velle exprimeret, ferrum, & aes miscuit, ut ferri rubigine pernitentem aëris relaceret, exprimeretur vetricundia rubor. Plin. lib. 34. cap. 14.

Aristonymus, Ἀριστονόμος, Insignis comediarum scriptor fuit, qui Ptolemaei Philadelphii temporibus floruit, cujus etiam bibliotheca fuit praefectus. Suidas.

Aristoparra, Ἀριστοπάρρα, Mater Crateri cujusdam, qui sub Alexandro militavit, ut autor est Strabo.

Aristophanes, πεν. corr. Ἀριστοφάνης. Germ. Ein Griechischer Poet aus der Insel Rhodus. Poeta comicus ex Lindo Rhodi oppido: lege verò Atheniensis, patre Philippo maledicus, & in carpendis hominum vitiis liberissimus ac mordacissimus: in veteris terrametri & octometri versus. Filios habuit Atarota, Philippo, Philotaxum, Comicos omnes. Docuit fabulas 1111. Suidas. Hic Atticæ linguae nobilitate adeo prepollet, ut Dionysio rogati aliquem ejus sermonis eruditum,

autorem hunc miserint. Socratis amulus fuit, quem exagitat, & insectatur in Nubibus. Aristophanes alter, Byzantinus Grammaticus, Apellis filius, dux etiam exercitus, discipulus Callimachi, Zenodoti & Dionysii. Autor Suidas. Aristophanes Grammatici. Quintil. lib. 1. mentionem facit.

Aristophon, Ἀριστοφών, Pictoris nomen apud Plinium, lib. 35. capite 11.

Aristor, ονις, πενulte. genitivi correpta, Ἀρίστορ, Crotopi filius fuit, & pater Argi ceteroculi, qui ab eo Aristocles vocatur. Ovid. 1. lib. Metam. Doace Aristocles servandus tradidit Argo.

Aristoteles, πεν. corr. Ἀριστοτέλης. Germ. Ein Rhodischer Philosophus des Socrates von Aristoteles Philosophen vorbandi font. Nomen Stagiritæ philosophi, Peripateticorum principis. Hic habuit patrem Nicomachum medicum: matrem verò Phastaden. Fuit parvus, gibbosus & difformis, balbutiens, sed dives, ut qui socius, & praeceptor, & secretarius Alexandri esset. Septemdecim annos natus, Athenas profectus est, ubi viginti annis Platonis se auditorem prebuit. Deinde à Philippo in Macedoniam evocatus, decem annis Alexandrum instituit: cui quam fuerit clarus, vel illud unum abunde magno est argumentum, quod Stagiram patriam ejus, quam diruerat in gratiam ejus instauraverit. Alexandro deinde in Asiam profecto, Athenas rediit, & in Lyceo tredecim annis philosophiæ professus est. Postea accusatus, quod de diis non recte sentiret, cedens invidiæ, abiit in Chalcidem, ibique reliquum vitæ transiegit. Excessit ætatis anno 1111, sub idem fere tempus, quo & Demosthenes extremum vitæ diem clausit. De hoc Quintilianus: Quis Aristotelem? quem dubito scientia rerum, an scriptorum copia, an eloquendi suavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem? Hinc sunt adjectiva, Aristotelicus, & Aristotelicus.

Aristoxenus, Ἀριστοξένος, Tarentinus, Mantineæ tamen agens, philosophus & medicus nobilissimus, audivit patrem & Lamporū philosophum & Pythagoræ discipulum Zenophilum Pythagoreum: postremo Aristotelem, cui morienti convitium dixit, quod Theophrastum sibi in scholæ successione praeposuerit. Scripsit omnis generis libros, multos praefertim Suidas. Hic animam dixit harmoniam esse, ut tradit Cic. in Tuscul. Aristoxenus alter Cyrenæus, qui adeo delicatus fuisse dicitur in horrore cura, ut vesperi lactucas mulso imparet, ut luxuriosus succrescerent, & saporis essent praestantioris. Autor Suidas.

Arius, ἄριος, Fluvius qui Asiam regionem irrigat, quæ est inter Parthos & Indos: à quo Arii populi. De hoc Plin. lib. 6. ca. 23.

Armalchar, alio nomine Euphrates fluvius, Plin. auth.

Armene, Ἀρμένια, vel Ἀρμένια, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Armenia, Ἀρμενία, Germ. Ein furcenne Landt. (schiff in Asia zwischen dem Berg Taurus und Caucasus gelegen / soffen an das Hyrcanische Meer / so hat das Land die besten gemelt wird.) Regio Asiae inter Taurum & Caucasum montes sita, & à Cappadocia ad Caspium usque mare protensa: ab Armeno quodam Rhodo: (ut ex Antipatri sententia tradit Stephanus) ita appellata: Et ut Plin. lib. 6. autor est, duplex est major scilicet, & minor. Major post Mediam ad Occidentem occurrit. Ea (ut ait Ptolemæus) à Septentrione Colchidem habet, Iberiam, & Albaniam: ab Occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociam minorem, Armeniam, & Syriam Comagenem reliquit à dextris: ab Oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, qua montes Caspii allargunt: à Meridie Mesopotamiam atque Assyriam. Montes in Armenia sunt Moschici, qui supra partem Ponti ad Cappadociam se effertunt: Particidrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluvii: Antitaurus, qui ab Euphrate scissus & Media percurrent, postremo Abus appellatur: Gordiaes, ex quo Tigris oritur: Taurus, ac Niphates, qui Mesopotamiam atque Assyriam ab Armeniis determinant Caspii, qui vergunt ad Medos: & Caucasii, qui septentrionalia, Iberiam velus, Albaniamque concludunt. Flumina sex, Cyrus, qui monte ortus Caucaso, à sinistris Iberiam, Albaniamque dimittens, Armeniam à dextris, in Hyrcanum deferret pelagus: Araxes, Phasis, Lycus, Tigris, Euphratesque. In Armenia pretiosum inter reliqua aromata nascitur amomum. Armeniam Hebraei Atarath vocant. In ea civitas insignis Artaxata.

Armenius, a, um, adjectivum, Quod est ex Armenia. [Pol. Ormianus. Vng. Arménia.] Horat. i. Epod. Cantaber Agrippæ Claudi virtute Nerone Armenius cecidit. Virgil. 5. Arglog. Armenias curas subjungere tigres.

Armeniacus, a, um, ut Mala Armeniaca. [Gall. Arménia. Pol. Arménia. Vng. Karpis barafek.] Poma sunt Medis quædam locum obtinentia inter persica & pruna. Sunt enim minora persica, sed citius maturefcant. Ollibus ad prunum, carne ad persicum quam proximè accedunt. Dioscorides alio nomine Præcocia vocari testatur. Galenus verò libro de Aliment. facult. & libro 7. Simplic. medic. Armeniaca dicitur à præcocibus: hæcque illis multo præstantiora esse testatur.

statum. Illud tamen fatetur, vetus Armeniacorum nomen sua etiam aetate in usu esse desisse, & utraq; speciem nullo discrimine praecocium nomine appellari coepisse.

Armlustrum, Festum apud Romanos, quo res divinae armati faciebant, & sacrificantes canebant tubis. Item locus in quo hujusmodi ludii fiebant. Vairo hoc nomen ab ambitu ludi dictum existimat: quod ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Armoicae civitates, a Caesare appellantur civitates Gallicae ad Oceanum occidentalem sitae: quas incolabant Rhedones, Coriosolites, Osillimi, Cadetes, & Voelli. [Germ. Meerflaem Dutmanschen Franckrich Normandien/Branden/te. Am Englandschen Meer.] Ea esse creditur quae hodie, La doche de Bretagne dicitur.

Arnae, Civitas Liciae, Xanthus postea dicta, Steph.

Arneus, Vide IRYS.

Arnates, Apud Plin. lib. 3. cap. 14. Populi sunt in sexta regione Italiae ab Arna Umbrosum civitate ita dicti.

Arne, ex. 222, Civitas est juxta sinu Maltacu, primum a Beoniis inhabitata: deinde a Theffalis occupata: ut est author Thucydides lib. 1. Bel. Pelopon. Sunt & aliae ejusdem nominis civitates, quae recensentur a Stephano.

Arnoba, ut habet Plinius: Abnoba ut Ptolemaeus: Arbona ut Cornelius Tacitus. Mons est ex adverso Raurici Galliae oppidum, ex quo Danubium oriri ferunt. [Germ. Der Wasden edet der Baur: ist das Gebirg: so jeh bey Donisfingen verturet: an dem die Donau entspringt.] Vide Plin. lib. 4. cap. 11.

Arnis, [Germ. Valg. Arno, Germ. Arns / ein Schifffschiff Wasser in Statia so durch Biering flusst.] Fluvius est Helvetiae, Florentiam alluens, etiam hodie nomen servans.

Aroc, Civitas Achaiae, a cultu terrae sic dicta, alias Patrae, Stephano.

Aroerni, gens bellicosa Gallorum. Stephano, nimirum Arverni.

Arogylus, is fuit qui primus quadrigam in Graecia junxit, regnante Argis Phorbante. Vide ARGYLEVS.

Aroma, pen. corr. 222, Lydiae, sive Maeoniae oppidum est, cuius meminit Strabo lib. 14. & Aethiopi urbs, Steph. & Capadociae: cuius meminit Capella post Plinium.

Aroeris, Vide MEGASA.

Arpandes, fuit Aegypti pro Cambyse praefectus, qui postea a Dario interfectus est: autor Herod. lib. 3.

Arpi, Vrbis Apuliae, quae ut annotat Strab. in 7. Aen. primò Argypoll Argrippapoll Arpi dicta est. Vide ARGYRIPPA.

Arpi, Vrbis est Apuliae, a Diomede condita, quam prius Argypollipum: vel, ut alii volunt, Argos Hippium vocavit: deinde Argypolla dicta est. Virg. alteru p. elidit, quum inquit lib. 11. Aen. ille urbem Argypollam patriae cognominis gentis, &c.

Arpina, Aepina, Civitas Sclidis, ab Arpina Afopi filia. Steph. Vide OLYMPIA.

Arpina, Afopi filia ex Marte Oenomaum peperit, Steph.

Arpinum, pen. prod. Aepina, Civitas inter Forum & Aquinũ, postea in monte, ex qua orti fuerit M. Cicero, Plautus Comicus, & C. Marius, qui septies Consul fuit. Unde Arpinas, atq; quod modo substantivum est significans eum, qui Arpiniatus est. Modò adjectivum, ea denotans quae ad id oppidum aliquo modo pertineant. Cicero pro lege Agraria: Meus paternus, avitusq; fundus Arpinas.

Aras, Vulgo dictum oppidum, vide ALEXIA.

Arrha, Oppidum Arabiae felicitis apud Ptolemaeum, Steph. Aepina, civitas Illyriae est.

Arrechi, gens Maeotorum, Steph.

Arrhentia, Aepina, Civitas Italiae, Steph.

Arrhetium, Aepina, Civitas Tusciae, Steph. vide ARETIVM.

Arrhisa, Romana fuit mulier (haec alii Patavinam faciunt) quae damnato Peto marito suo, corpus gladio fuit, quem vulnere educens, ipsi Peto querenti dedit, ut idem faceret. Mart. Casta suo gladium quum traderet Arria Peto, Quae de viscibus traxerat ipsa suis. Vide Tacitum & Dionem.

Arrianus, Aepina, Philosophus fuit Nicomediensis, qui Romae Aetiani temporibus floruit: a quo etiam summis honoribus eruditionis nomine est affectus. Scripsit Epicteti Philosophi vitam, & Alexandri Magni historiam, quae opera etiam hodie in bibliotheca Vaticana asservantur. Fuit etiam Poeta quidam hoc nomine, cuius veribus Tiberium Caesarem unice delectatum ferunt.

Arrianus, Aepina, Philosophus Alexandrinus fuit, tanto in honore apud Augustum habitus, ut aliqua ex parte Alexandrinorum salutem illi debere fateretur. Tribus enim ex causis se Alexandri magni memoriam videretur delectasse: scilicet propter urbis ipsius pulchritudinem: tertio propter Arrium Philosophum. Autor Plutarchus in Antonio. Fuit etiam hoc nomine Heteriarcha quidam, a quo Arriana secta originem cepit.

Arrhyba, Aepina, & gentile Arrhybas: Steph. nec aliud addit.

Artaces, pen. corr. Aepina, Nomen proprium Parthorum regis, cuius memoria hunc honorem Parthi tribuunt propter quae situm, constitutumque ab eo regnum, ut omnia deinde reges suos Artaces appellaverint: quicquidmodi Aegypti reges suos vocaverunt Ptolemas. Quin & Parthi ipsi ab eo dicti sunt Artacidae.

Artacia, Aepina, prius vocata Europus. Vrbis est in Media, & a Parthis appellata. Autor Strabo lib. 11.

Artancia, Vrbis Germaniae, Ptolemaeo.

Artanias, Aepina, Fluvius est Armeniae: qui cum Tigri circumter quatuor passuum millia fuit: deinde divisus, in Euphratem illabitur. Meminit huius fluvii Plin. lib. 4. cap. 14.

Artenotheas, Aepina, Deos antiqui esse dicebant uniusq; sexus participatione, quasi masculo feminos. Quo nomine quaedam quoq; animalia ab Aristotele nominantur semperla incuncta.

Artenaria, Aepina, Ptolemaeo, Mauritaniae Caesariensis colonia, tribus passuum millibus a mari sita. Recensetur a Plin. lib. 3. cap. 2, & a Prol. lib. 4. cap. 2.

Artenium, Aepina, Germaniae oppidum apud Prol. lib. 4. cap. 11.

Artia, Hetrurcorum syva fuit, Romanorum cum Veientibus & Hetruscis pugna celebris.

Articora, Vrbis Germaniae, Ptolem. hodie Tanna.

Articoras, Sardonum rex tempore Annibalis, ut scribit Livius.

Artinoe, Aepina, fuit filia Ptolemaei, Laetitia, qui Aegyptum post Alexandrum tenuit, & uxor Lyfinae regis Macedoniae, forma praestantissima: a cuius nomine Ptolemaeus Philadelphus eius frater urbem condidit in Cyrenaeica regione.

Artium, Vrbis Germaniae, Prol.

Artysta, Aepina, Regio Pyrorum, & Chii, Steph.

Artabanus, pen. prod. Aepina, Vrbis Artacidarum fuit Parthorum rex, quem Artaxerxes miles Persa interemit, cuius regnum hereditavit, quod post Darium regem ab Alexandro totum tempore penes Parthos fuerat. Fuit & alter Artabanus, Hyrtaspis filius, & parthicus Xerxis, quem expeditionem in Gopiam parantem iudicia constans est ab instituto revocari: in ipsa quoq; expeditione quum Regis consilia idcirco improbare videretur, veluti militibus, ad regni administrationem in Persidem remissus est: ubi postea Xerxes obtulit. Vide Herod. lib. 7, & Iustinum lib. 2.

Artabazus, Aepina, Armeniae rex fuit, filius Mithridani, vir in tam remota barbaria omnium tamen literarum peritissimus. Hic quod exercitum Antonii Parthi prodidit, ab eo Alexandriae ad ludibrium per urbem circumductus, tandem in carcere necatus est. Fuit & alter hoc nomine, ex duobus Xerxis, qui re-insolenter adversus Graecos gesta, cum paucis suorum effugit. De hoc Herod. lib. 9.

Artabicia, inter insulas Propontidis Stephano numeratur.

Artabri, orum Aepina, Hispaniae populi in extremis finibus Lusitaniae, ad Septentrionem & Occalum, auro, argento, & stanno abundantes: ita dicti ab Artabro vicino promontorio. Meminit horum Strab. lib. 3.

Artacca, sive Artace, Aepina, in Cyzicorum insula, montis est arboribus plenus, in fronte habens quandã parvam insulam eodem nomine prope est promontorium, quod Nigri appellatur: in praeternavigatione est, & Cyzico Perasum delimit. Haec Strabo lib. 12. & 13. Est etiam Artace Stephano Phrygiae oppidum, Milesiorum colonia: quod tamen Prol. lib. 3. cap. 1. villam appellat, Plinius portum.

Artacena, Aepina, Regio est Syriae, Lyco & Capro fluvio irrigata, in qua Darius ab Alexandro victus fuisse tradit Strabo in prin. lib. 16.

Artachaces, Aepina, Vnus fuit ex duobus Xerxis, totum exercitum, uno Rege excepto, procerissimus, quippe cui ad diturã quinq; cubitoru quatuor tantum digitoru decrat laqueo. Hunc apud Acanthum (ubi fossa ducenda praerat) laqueo functum, Xerxes eximio sepulturae honore est prosequutus.

Artaxa, regio Persiae, Aepina, incolae Artae, vel Artace, Steph.

Artaxi murus, Aepina, oppidum juxta Rhyn dacti barbariam, Steph.

Artaxi, Aepina, populi Thraciae, Steph.

Artageras, proprium Syrii hominis apud Strabonem in descriptione Syriae.

Artanes, Sophenus rex Armeniae, qui australes partes possedit, eas maximè quae vergunt ad Occidentem. Hic a Tigro delectus est. Autor Strabo lib. 11. Est & Artanes fluvius in Iltum delloens, teste Herod. lib. 4.

Artanum, Vrbis Germaniae, Francie Orientalis metropolis, Ptolemaeo hodie Herbolin. [Vulgo Dingsburg.]

Artaxa, (alias Artaxias) rex Armeniae, a quo ducitur origo Tigrae.

Artaxata, orum, Aepina, Clarissima Armeniae urbs, ad Araxem amnem sita, quam Annibal Artaxi regi condidit, a quo & nomen

& nomen accepit. Alio nomine Artaxiafota, *ἀρταξιαφότα*, appellata, teste Strab. lib. 11.
Artaphernes, *ἀρταφέρνης*, Hyftaspis filius fuit, & frater Darii, & primus Sardium praefectus, qui apud Marathonam de bellata fuit, scribit Herod. lib. Historiarum 7.
Artaxerxes, *ἀρταξέρξης*, Nomen proprium Xerxis filii, qui Longimanus dictus fuit: quoniam manum alteram haberet longiorem. Hic ex concubinis, CXXV filios suscepisse traditur, & ex legitimo matrimonio tres, Darium, Ochum & Ararathem: quoru Darius à patre Rex declaratus, levem ob causam cum quinquaginta ex fratribus adversus eum rebellavit: qui postea separati, ad unum omnes cum uxoribus & liberis iussa Regis sunt interfecti. Ab hoc profecta est celebris illa sententia: beneficium addere longè magis regale esse, quàm auferre. Fuit & alius Artaxerxes, Cyri junioris frater, cognomèto Memor. Huic quum pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtulisset, ut eundè suscepit: Per Solem, *ἐπιτολίαν*, hieis mihi videtur, quem urbem quoq. ex parva magnam reddere posse existimem.
Artaxerxes, *ἀρταξέρξης*, Persa fuit, Sesti praefectus sub Xerxe, qui quum multa nefarie perpetrasset, tandem à Xantippo Atheniensem duce captus, vivus palo suffixus est. Herod. lib. 7.
Artea, *ἀρτεία*, Gens fuit Persica: ita dicta ab Artea Persidis regione: de qua Stephanus, & Herod. lib. 1.
Artembares, *ἀρτεμάρης*, Vir in primis clarus inter Medos, cujus filius quum à Cyro adhuc puer, & incognitus, injuria affectus esset. Artembares eum apud Allyagem accusans, occasionem praebuit, ut regius puer, & Allyagis nepos: agnosceretur. Herod. lib. 1.
Artemidorus, *ἀρτεμίδωρος*, pen. pro. *ἀρτεμίδωρος*, Gaudius Philosophus fuit, Bruto familiaris: qui quum conjurationis in Caesare factus esset particeps, oblato Caesari libello, rem ordine exposuit: sed ita jam urgente fato cecidit: ut Caesari libellum, tanquam alio tempore lecturus, in sinu rejiceret, qui postea ipso interfecto inventus est. Fuit & alter Artemidorus, Philosophus Daldianus (est autè Daldis Lydiae civitas) qui de somniis, auspiciis, & chiromantia libros quatuor conscripsit. Suidas praeterea alium quendam Artemidorum commemorat, cognomèto Pseudaristophanem, qui rei culinae vocem congegit.
Artemis, *ἀρτεμις*, Diana, sive Luna, quasi *ἀρτεμις* dicitur, ad eam secans, ut quidam volunt: vel quod integros faciat partus. Strab. lib. 14.
Artemisia, *ἀρτεμισία*, Germ. Der Gemacht des Königs Mausolus in Caria, *αὐτῆς ἴσῃς ἐν ὑδατὶ τῆς ἐκείνης περὶ τὸν βασιλέα* bat mactem testm. Mausoli Cariae regis uxor, quae insignis pudicitiae fuisse perhibetur, & virum ultra humanae affectionis fidem amasse creditur. Nā & mortui cineres vino commistos edidit: & memorie ejus tam splendidum crexit sepulchrum, ut magnifica omnia monumenta, Mausolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata.
Artemisium, *ἀρτεμισιον*, Ut Demosthenes pro Ctesiphonte docet, promontorium Euboeae est. Artemisium nem lucus est prope Ariciam, Dianae sacer, quasi Dianium dictum. Latini Nemus, & agrum vicinam Nemorensis dixerunt, unde & Nemorensis rex, dictus est sacerdos illius regionis.
Artemisius, *ἀρτεμισιος*, Apud Macedonas mensis Majus dicitur quo nomine etiā vocatur mons Arcadiae. Plin. lib. 4. ca. 6.
Artemita, *ἀρτεμίτα*, *ἄρτεμις*, Insula Tusciae, juxta Thalamiam insulam: Straboni civitas est juxta Parthyorum. Artemidorus Cherronefium circa ostia Acheloi sic vocari scribit. Est etiam insula prope Oreas insulas, Steph.
Artemite, *ἀρτεμίτη*, insignis est civitas quingentis stadiis à Seleucia distans. Auctor est Strabo lib. 15. Alii dicunt insulam Orygiae proximam, quam Celadusam vocant.
Artemitium, Verbs Oenotrorum, aliis Artemisium.
Artemius, *ἀρτεμίου*, Romae fuit praefectus carceris, qui unā cum uxore Candida, & Paulina filia jacent in via Aurelia, martyres sub Adriano principe. Auctor Volaterr.
Artemon, Medicus, quē Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati calva aquam propinasse scribit adversus morbum comitialem. Alius item pictor nobilis fuit, cujus opera enumerat Plin. lib. 35. cap. 11. Artemon praeterea Syrus quidam fuit ex infima plebe, Antiocho regi ad eod simlis, ut Laodice, necato Antiocho, regni successione per eam fuerit adeptus, ut tradit idem Plin. lib. 7. cap. 12. Alius fuit Artemon adolescens certatim adamatū à mulieribus ob insignē formā. Vnde locus factus proverbio: Versatilis Artemon, *ἀρτεμίου ἀρτεμίου*. De his dici solitum quorum gratia vehementer decertatur.
Artemone, *ἀρτεμόνη*, Apud Plautum dicta est mulier quaedam: ab *ἀρτεμῶ*, perficio, quod perficeret quae vellet, quod esset egregie dotata.
Artigis, *ἀρτιγίς*, Ptolemæo, Hispaniae civitas, in tractu Baetico: alio nomine Alhama dicta.

Artilla, Vide **ARETISSA**.
Artochmēs, *ἀρτοχμῆς*, Vnus fuit è Xerxis ducibus, qui Darii filiam uxorem duxit, ut testis est Herod. lib. hist. 7.
Artorytae, *ἀρτορυταί*, Populi, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit. Offerebant enim panem & cascum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terrae & ovium facile celebratas.
Artynia, Stagnum est minoris Aëx, Olympo Myfiæ monti proprio quum, & juxta Miletopolim civitatem, ex quo Rhyn-dacus fluvius, antea Lycus denominatus, effluit, Aëxiam & Bithyntham determinans. Plin. lib. 5. cap. 32.
Artymællus, *ἀρτυμῆλλος*, Civitas Lyciae, Xanthiorum colonia, Stephanus.
Arvales fratres, [Ger. *Früher in Rom so den Öktern offerter* tenamit *Öktern* vob *Rom* *woigerete*] Dicitur sacerdotes, quos Romulus primus instituit, seq. inter illos duodecim fratres appellavit: quorum officium erat Cereri, & Baccho pro frugum & vini ubertate ambavales hostias mactare: quae idcirco ambavales dicebantur, quod antequam mactarentur, ter circum arva ducebantur. Virg. in Georg. Terque novas circum foelix ear hostia fruges. Et sacerdotio Acca Laurentia, quae postea populam Romanam heredem instituit, Romuli nutrix, tribuit insulas albas, & spiccam coronam pro religiosissimo insigni, quae prima apud Romanos corona fuit. Et hic honos non nisi vita finitur, exulesq. & captos comitatur.
Arvernus, *ἀρβέρνιος*, Stephano, Galliae populi ad Ligerim flui, qui multis hominum millibus Vercingetorige contra Caesarem profecti sunt, quum prius adversus Maximum Acanthianum & Domitium Aenobarbum etiam ducentis hominum millibus conflixissent. Strab. lib. 4. Vulgò *Auvergne* & *Auvergnais*.
Arvisium, Chus insulae promontorium. Inde Arvisia vina. Virg. in Daph. Vina novum fundam calathis Arvisia neclat. Nunc adjecta una litera *Marysita* dicitur.
Arunca, Verbs fuit antiquissima in Italia, ab Aufone condita.
Aruncus, a. um. [Vng. *Körke Szekellu*] Virg. 7. Aeneid. Atq. equidem memini (tama est obicitior annis) Aruncos ita ferre senes. Idem lib. 10. occurrit Halesus Aruncaq. manus. Rebus scribitur Arunca, & Aruncus.
Aruns, [Germ. *Ein Wärfager in Thufcia*] Vates Thufcus fuit divinatō scientia insignis. Lucan. lib. 1. Acciti vates, quorum qui maximus ævo. Aruns incoluit deserte moenia Lunæ. Et. Est item nomen vin, qui Camillam occidit, de quo Virg. lib. 11. Aeneid. Fuit etiā hoc nomine Tarquinius Superbi filius nati maximus, qui in ea pugna, quae ad Regillum lacu facta est, lunium Brutum interemit, & ab illo vicillim (dum uterq. hostis potius ferendi, quàm corporis sui tegendi rationem habet) hasta trajectus est. Vide historiam apud Livium. lib. 2. ab Vibe.
Arupenum, Iapodum oppidum in confinio Istitiae, & Illyricae: cujus meminit Strabo lib. 4. & 7.
Arupinus, est Pannoniae urbs, cujus meminit Strabo lib. 7.
Arus, Fluvius, Vide **DRYS**.
Arxata, Verbs Armeniae, de qua Strabo lib. 11.
Aryandes, *ἀρτανδης*, Aegypti praetor fuit à Cambyse constitutus, qui aliquantopost tempore, quod æmulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Auctor Herod. lib. 4.
Arycanda, *ἀρρικανδα*, Civitas Lyciae, Steph.
Arype, *ἀρριπέ*, Civitas Aegypti, cujus civis Arypes, Steph.
A **ante** **S**.
Afa, *ἀφα*, Vicus est Peloponnesi in agro Corinthio non procul à Genea civitate, ut auctor est Stephanus.
Afachiæ, Populi sunt in montibus Aethiopiae, qui abesse à manibus dicuntur dierum quinque itinere, viventes elephantorū venant. De his Plin. lib. 8. Afachi vocantur Aethiopes, apud quos maximi nascuntur dracones.
Afacus, fluvius est Heracleam alluens civitatem, sitam ad radices montis Oetae, teste Liv. lib. 3. de bel. Mac. Plin. lib. 4. ca. 10. Apylam vocat.
Afa, *ἀφα*, Nomen est proprium montis. Auctor Suidas.
Afeus, *ἀφεύς*, Vnus fuit ex principibus Graecorum, interfectus ab Hercule, Auctor Homerus lib. 11. Iliad.
Afander, *ἀφάνδης*, Viri proprium, apud Strabonem lib. 7. qui Tauricam Chersonesum à continente separavit, ducto per eius Isthmum muro, à sinu Carcinico usque ad Meotim gaudem.
Afaris fluvius est Heracleam Oetram alluens.
Afobas, *ἀφοβας*, Fluvius Aethiopiae, juxta Meroë. Heliogaborus Aethiopiae historiz lib. 16.
Afallus, Fluvius est Thessaliae, juxta Heracleam urbē, quae est in radicibus Oete montis, effluens. Hunc Plin. Apylam vocat.
Asbestæ, Libyæ populi, ubi Ammon oraculum fuit: auctor Volaterranus.
Asbitæ, Vide **HASBYTAE**.
Asbotus, pen. prod. *ἀσβότης*, Verbs Thessaliae, Steph.
Asbylus,

Asbyllus, Crotoniata, cujus meminit Pausanias, & Plato in libro de Republica.

Ascalaphus, *ἀσκάλαπος*, Acherontis & Orphneis Avernalis nympha filius fuit: postea à Proserpina in bubonem mutatus. Nam post raptam à Plutone Proserpinam, quum Ceres filiz suæ reditum à Iove ea lege impetrasset, si nihil apud inferos gustasset cibi, Ascalaphus eam prodidit, quod deceptum ab arbore malum comedit. indignata itaq; Proserpina, sibi Ascalaphi indicio negatum esse reditum, convertit eum in bubonem avem fucillam, & tristem semper rerum nuntiam. Ovid. 5. Metamorph.

Ascalingium, Ptolemao urbs Germaniæ, hodie Hübshetm.

Ascalon, pen. cor. *אַשְׁלוֹן*, Civitas Palaestinae, ab Ascalo Hymenæi filio conditara qua Ascalonita, *אַשְׁלוֹנִי*, homines in ea nati vulgò *אַשְׁלוֹנִי*.

Ascalus, Tantalii frater fuit, Hymenæi filius, ut scribit Xant. Steph. in Ascalon.

Ascania, *Ἀσκάνια*, Insula est una Sporadum, non procul ab Anaphe, & Allypalza, de qua Plin. lib. 4. cap. 11. Est & Ascania, Phrygia locus, de quo Plin. lib. 5. cap. ult. Item alius in superiori Myfia, sive Bithynia, juxta Ascanium lacum: quam Myfiacam vocat Strabo, ad differentiã superioris, quam Phrygiam appellat. Vide ipsum lib. 12. & 14.

Ascanius, *Ἀσκάνιος*, Ger. Ein Sohn Aeneas] Aeneæ filius, teste Virgil. ex Creusa regis Priami filia: fugæ, laborumq; in quaerendis sedibus patris socius. Liv. lib. 1. ab urbe condita, dubitat Creusæne, an Lavinie filius fuerit: sed Poëta omnes & cæteri historici cum Virgilio Creusæ filium fuisse affirmant. Dicitur autem primùm Ascanius ab Ascanio Troja fluvio: deinde illis ab Ilo Trojanorum rege postea Iulus à prima barba lanugine. Vide Virg. 1. Aeneid. At pater Ascanius, cui nunc cognomen Iulo Additus: illis erat, dum res flectit Iliæ regno, *cor* Huic, quum avus & pater jam durata Troja, de fuga disceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil lesionis intulit, neq; etiam manibus extingui potuit: unde illi futuri imperii omen suspexerunt. Post hæc cum patre post multos errores in Italiam venit, ubi Turno occiso, & patre etiam mortuo, quum apud Lavinium 30. annis regnasset, Albam longam condidit, restituta tamen prius in regnum noværa, quæ antea ob timorem in sylvas aufugerat. Tandem quum universis 38. annis imperii gubernacula tenuisset, jam moricos, quum videret filium Iulium Sylvium regno non satis aptum, Sylvium posthumum fratrem, sed ex diversa matre, pietate & iustitia præstantem, regni hæredem reliquit. Est præterea Ascanius Myfia superioris, sive Bithyniæ lacus, fluvium emittens ejusdem nominis, qui circa Erioceram in Propontidem illabitur. Virg. 3. Georg. trans Gargara, transq; sonantem Ascanium. Vide Strab. lib. 12. & 14.

Aschalitæ, *אַשְׁחַלִּי*, Populi juxta Indicum sinum. Steph. in *Aschali*.

Aschium, *Ἀσχιον*, Civitas Achaia. Steph.

Aschurgium, Vrbis est inter Germanos, quam illi sua lingua *Emert* vo cant.

Ascitæ, *אַשְׁכִּי*, Arabes dicti sunt ab utribus, quos Greci *אַשְׁכִּי* vocant: quoniam bubulos (ut Plin. lib. 5. cap. 29. inquit) utres binos stementes, piraticam exercent.

Asclepiades, *Ἀσκληπιάδης*, Nomen historici Cypril, qui floruit eodem tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente: quo etiam tempore scribit etiam carnium in usu non fuisse.

¶ Alius fuit Philosophus cæcus, quem servavit (ut Cicero lib. 5. Tusc. quæst. ait) quum quidã quaereret, quid ei cæcitas attulisset, respondisse, ut pueri uno esset comitator. ¶ Fuit & alius Asclepiades Prusienfis medicus, qui lapsu scalarum interitit. ¶ Fuit & alius Asclepiades poëta, à quo carmen Asclepiadeum dictum est.

Asclepiodorus, pen. pro. *Ἀσκληπιόδοτος*, Nobilis pictor fuit, quo nemo feliciter symmetriam membrorum observavit. Autor Plin. lib. 35. cap. 10. ¶ Fuit & Asclepiodorus Alexandrinus, singulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionem, cognitionemq; herbarum & lapidum, inquit Suidas.

Asclepeius, filius fuit Machaonis, ut putat Augustinus, & Aesculapii nepos.

Asclepiodorus, *Ἀσκληπιόδοτος*, Mathematicus fuit temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat se discretum in canibus: ea propter à Domitiano iussus est interfici, & accuratissimè sepeliri, ut vanitas ejus artis redargueretur. Sed repentina tempestate disjecto funere simulstam canes disceperunt.

Asconius Prædianus, Grammaticus fuit & Historicus, sub Nerone clarissimus, qui in Cicerois orationes reliquit commentarios, quorum nonnulla extant fragmenta. Hic LXXIII, ætatis anno captus luminibus, XII, postea summo cum honore, & hominum gratia vixit annos, autore Eusebio.

Ascræ, *Ἀσκρα*, Vicus Bœotia: in aspero & sterili loco, in dextra

parte Heliconis, Hæfodi patria. De quo Gell. lib. 2. Ascræ rus miserum penes hic Heliconæ colebat, Hyberno dium, iste æstu, operabile nunquam.

Ascræus, a, um, adjectivum, *ἀσκραῖος*. Virgil. 2. Georg. Ascræumq; cano Romana per oppida carmen. Et Ovid. 9. Fast. Ascrææ oves.

Asculum, *Ἀσкулον*, Oppidum est Piceni, memorandum dicitur illata Pyrho à Curio & Fabricio Romanis consulibus: ut late ostendit Plutarchus in vita Pyrho.

Ascurium, *Ἀσκούριον*, Vrbis Laburniæ Ptolemao. Plin. lib. 3. ca. 22. Ascurium appellat, incolæ modò Catharum appellant, teste Dom. Mar. Nigr. lib. 6.

Ascus, *Ἀσκός*, Gigas, quem quomodo Di. nyfius vincitum cū Lycurgo in fluvium eiecerit. Vide apud Stephanum in Damasco.

Asdrubal, *Ἀσδρούβηλος*, Gener. Amilcaris patris Annibalis fuit, qui post ejus mortem septem annos imperium tenuit, forente factione Barchinæ: demum à terro barbaro, cujus domus occiderat, interfectus est in medio suorum. Comprehensus deinde à circumstantibus servis, haud sibi preceps, inter cunctas & tormenta, speciem semper ridentis præbuit. Auctor Liv. lib. 21. ¶ Asdrubal: item alius fuit, Annibalis frater, qui quum in Italiam trajecisset cum magnis copiis, ut fratri sequeptas ferret, juxta Tifalmenum lacum à Cl. Nerone, & M. Livio Salinatore Consulibus victus est, & occisus: capiens, quæ præcesum in Annibalis castra projectum est. Historiam hæc vide latius apud Livium in 2. lib. best. Pun. & Phalarum in Annibale. ¶ Fuit præterea Asdrubal, cui Calvo cognomen erat, qui in Sardiniam dux clasdis missas, tempestatu rejectus est ad insulas Baleares, ubi tantisper, quoad quassas reserent naves, sedesit. De quo plura apud Livium. ¶ Asdrubal: præter hos alius fuit dux bello tertio Punico à Scipione Anniliano tanta clade superatus, ut mox civitatis sequuta sit seditio: Hujus uxor, quum paucis ante diebus à viro impetrare non potuisset, ut ad victorem transfugeret, in medius urbis flamas sese cum filiis jecit. Auctor Liv. lib. 35. ¶ Asdrubal: ut, Gofconis filius, cujus meminit Plutarchus in vita Scipione.

Asca, vel **Ascatæ**, *Ἀσκα* & *Ἀσκατῶν*, vicus Arcadiæ, ex quo Alphæus profuit, Stephanus.

Ascellus Sempromius historicus, & Tribunus, militum sub Scipione Aemiliano apud Numantiam, qui illud bellum literis mandavit. Citatus sæpè testis à Gellio. ¶ Ascellus: item Claudius, eques Romanus, Tribunus militum, sub Claudio Nerone, qui apud Lucanos memoranda fortitudinis exempla edidit: Hujus meminit Volaterr.

Assembobiti, populi dicti quasi post Sembobitum insulam, de qua Plinius.

Asia, pen. con. *Ἀσία*. Ger. *Emet auf den bey thum der Welt* se sich weit hif in Aufgang der Sonne erstreckt: vat der alte gult ist.] Nomen terræ partis orbis, quo ad numerum nam quo ad magnitudinem, dimidia reperitur. ¶ Est autem duplex: Asiam major scilicet & minor. Asia minor in quatuor partes dividitur, in Phrygiam, Lydiam, Myfiam & Cariam. Major autem Asia distinguitur ab Europa Tanaide fluvio ab Asia in eum Nilo. Dicta est autè Asia ab Asia nympha, Oceanî & Tethyos filia, Iapeti conjuge, ex qua Prometheus cum herant: hoc, ut quidam volunt, ab Aſio, Manci Lydi filio. ¶ Ab Asia & Asius filia, sum. Asiacus, Asiaticus, Asianus, & Asia: id est: de quibus infra Est & Asia, *Ἀσία* & *Ἀσια*, Nomen paludis in Myfia, prope Caystrum fluvium, à quo vicinos campos Asia præter vocat Virg. 1. Georg. Jam varias pelagi volucres, & que Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur præta Caystri. In hac autem significatione Asia primam syllabam pro ductivitate eandem corripitur, Europa atq; Asia pulsus.

Asiæcus, a, um, *ἀσιακός*, Possessivum ab Asia formatum. Ovid. 11. Metam. Equid ubi Asiæcas casuras aspiciet arces, ingemiscit.

Asiæcus, a, um, *ἀσιακός*, Idem quod Asiæcus, vel Asiæcus. Cic. de Clar. Orat. Genera Asiaticæ orationis duo sunt: scilicet Asiaticæ pecunie, apud eundem pro lege Manilia.

Asianus, a, um, *Ἀσιανός*, Denominativum ab Asia formatum: unde Asiæ oratores dicti sunt, qui in stato & redundant orationis genere utebantur, cujusmodi fere fuit oratio eorum, qui in Asia aut nati erant, aut inhiunt.

Asiædis, Possessivum scemianum, patronymico forma ab Asia deductum, *Ἀσιαδῆς*, Ovid. 9. Metam. -celæiq; canna Argæas metris aquas, & in Asiæ terra Mœnia condidit.

Asiarchæ, *Ἀσιαρχαί*, Viti erant communi Asiaticarum civitatum consensu delecti, qui cõmunia negotia curarent: de quibus Strabo lib. 14.

Asibe, *Ἀσίβη*, alia, *Ἀσίβη* & *Ἀσίβη*, civitas Mesopotamiae ab incolis vocatur, quæ alio nomine Antiochia vocatur, Steph.

Asida, *Ἀσίδα*, Oppidum mediterraneum in Bætica, Hispaniæ regione: cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Asiliæ, *Ἀσίλιæ*, Augusti nomen, qui Aeneæ in auxilium vocat

contra Tursum. Virg. lib. 10. Tertius ille hominum, divitijsq;
interpres Atilias, etc.

Asine, es, pen. corr. [asin. Vulgò *Senonensis*.] Oppidum Pe-
loponnesi in sua Messio. Lucan. lib. 8. Quas Alinc canter,
& quaz Chios asperat undas. Hinc Sinus Asinens, Strab.
lib. 1. & Pomp. Mel. lib. 2. Alinc item insula est, una ex Spo-
radibus, quas Biectridas nonnulli vocant, in mari Adriatico,
cuius meminit Pompon. lib. 2. & eius interpret Vadianus.

Asinifia, *asinifia*. Virtus nomen. Asiniorum Romæ illustis fa-
milia fuit ab asinis dicta sicut Porciorum à porcis. Ex hac fa-
milia erat Asinius Pollio, Augusti familiaris, cui Quintilia-
nus multam tributis inventionem, summamq; diligentiam: tã
longè tamè à Ciceronis iucunditate & nitore dicit abesse, ut
seculo prior videatur. Huius filius Asinius Gallus librum cõ-
scripsit de Comparatione patris sui & Ciceronis: quem idcir-
co Aulus Gellius monitum vocat verius, quàm hominam.
Vide Aulum Gell. lib. 7. cap. 1.

Asis, idis, Vide supra post ASIATICVS.

Asium, Vide ALIUM.

Asius, *asinus*, Filius fuit Dymantis, & frater Hecubæ, sed ex di-
vitijs patribus, & Hectoris avunculus. Hic etiam Priamo ad-
versus Græcos auxilium tulit, ut Hom. 2. Iliad. tradit. Fuerunt
& alij huius nominis, quorum passim meminit Homerus.
¶ Est & Asius, Ptolemæo, Senonũ fluvius, juxta Senogalliam
in mare Adriaticum influens, idem (ut opinor) cum eo, què
Plinius *Asium* appellat.

Asius campus, sive Asium pratium, *asinus* *campus*. Campus
est uliginosus, juxta Caystrum Myxæ fluvium: de quo supra
in dictione ASIA.

Asopiades, patronymicum masculinum, *asopiadês*. Quod a-
pud Poetas accipitur pro Acaeo, Asopi nepote, qui pater fuit
Arginæ matris Acaei. Ovid. lib. 7. Metam. Huic Asopiades, Pe-
tis imita, dixit, etc.

Asopis, idis, *asopis*. Regiuncula est Peloponnesi, in tractu A-
chaicæ proprie dictæ circa Phliantem: ita dicta ab Asopo flu-
vio, cui adiacet. Ab Homero Arachyrea dicitur, teste Plinio
lib. 4. cap. 3. Strabo lib. 8. etiam Asopiam appellat.

Asopus, *asopus*. Ger. Ein Fluss in Morea so nêht mit von Eoin
tho in das Meer laufft. Fluvius Peloponnesi, e Chronio monte
mediam præterfluit Corinthi regionem, in sinum labi-
tur Corinthiacum. Est & alius ejusdem nominis fluvius in
Bœotia, qui Thebas, Plateas, & Tanagras præterfluit. In-
terdum alius in Asia proprie dicta, qui una cum Capro flu-
vio Laodicem urbem celeberrimam alluit, Lyco flumini im-
positam. ¶ Est & quartus in Pæto insula. Horum omnium me-
minit Strab. lib. 8. Hinc Asopis, idis, *asopis*, patronymicum
femininum, quo Poetæ utuntur pro Aegina Asopi filia.

Asorus, fluvius est, teste Lib. lib. 6. Decad. 4. allucens Heracleã
ovitatem, sitam in radicibus montis Octæ. Huic esse conjici
potest, de quo Plin. lib. 4. cap. 10. In ora Heraclea, flumen Apy-
las. Hic à Boecatio Afalius, ab alijs Afirus vocatur.

Aspalathia, *aspalathia*. Vide Taphinorum, Steph.

Aspalathis, *aspalathis*, insula Lybiæ, propter Asphaltos in ea
nascentes, Steph.

Aspasia, *aspasia*. Mulier Milesia fuit, acutissima sophistria, &
quod in eo sexu rarissimum est) Rhetoricæ peritissima. Hæc
ab Atheniensibus captam Pericles duxit uxorem, infuusto pa-
triz matrimonio, utpote quod duorum maximorum bello-
rum Peloponnesiaci, & Sami originem præbuit.

Aspallus, *aspallus*. Sophista fuit Raveanas, Demetriani fili-
us, auditor Paulanice & Hippodromi: qui Romæ docuit sub
Alexandro Severo. Scripsit contra Aristonem & maledicos
diversas orationes. De hoc multa Philostratus. ¶ Fuit item
Aspallus cognomento Byblius, qui de Byblo patria sua librum
condidit, ac artem rhetoricam scripsit, & Panegyricum in A-
nianum principem, cujus temporibus floruit. Autor Suidas.
¶ Præterea Aspallus quidam fuit Tyrus historicus, qui de E-
pro variam historiam scripsit: ut idem autor Suidas.

Aspathines, *aspathines*. Ex Persis unus, qui cū Dario in Smer-
dim Magum conjuravit. Herod. lib. hist. 3.

Aspella, Vnum ex Cypri insularum nominibus, apud Plin. libro
5. cap. 31.

Aspendus, *aspendus*, *aspendus*. Germ. Eym
steige leit / die in asin dengen sijn naq vod dourheit sudeu.] pro-
verbio dici solet in eos, qui rei nullius, quàm privati sui: com-
pendii rationem habent. Tractum ab artifice quodam Aspen-
dio, qui tã leviter sinistra manu citharæ suæ chordas move-
bat, ut sonus ad ipsum tantum citharædam, aut certè ad pro-
ximè astantes perveniret. Cic. in 3. Verr. Atque etiam illum A-
spendium citharistam, de quo sæpè audistis id, quod est Græcis
hominibus in proverbio, quem omnia intus canere di-
cebant, sustulit, & in intimis suis adibus posuit, ut etiam il-
lum ipsam artificio suo superasse videatur. In quo Ciceronis
exemplo, intus canere proverbialiter dictū est, pro eo quod

est, omnia privata metiri emolumento.

Aspendus, *aspendus*, Stephano, Pamphylia urbs, Argivorum
ædificium, teste Pomp. lib. 1. Hic Veneti suis sacrificabant:
eò quod autor ejus generis Moplius ex Argis huc profici-
scens, primum obvium sacrificare voverat: occurrit autè sua.
Asphaltites, *asphaltites*. Germ. Das tott Meer / ist ein wasser
vnd dieß tempfender See im Jedischen Lande.] Lacus est iudææ,
bitumen gignens: unde & nomen habet, *asphaltis*. enim bi-
tumen significat. Nullum corpus vivum in eo submergitur:
unde & Mare mortuum dicitur. Autor est Plinius lib. 3. cap.
13. & 16. & Iust. lib. 36.

Asplendon, pen. prod. *aspndon*, Phocensiu urbs, ut tradit Pau-
sanius. Hanc Eustathius vocat Apricam dicit, tum quod hy-
bernationi locus amoenus sit, tum ad differentiam alterius,
cujus meminit Homerus in catalogo lib. 2. Iliad.]

Asporenus, *asporeus*, Mons est prope Pergamum Asia ur-
bem: ab asperitate & sterilitate dictus. Habet celebre Cybe-
les templum, quod ab eo etiam Asporenu, & dea ipsa aspo-
rena dicitur.

Aspurgiani, *aspurgiani*, circa Mæotim paludem, Steph.

Asus, Civitas juxta Athonitem vicus Scythiæ, Steph.

Aslacani, Indiar regio est, in qua est Magosa civitas regionis
totius caput. Strabo lib. 15.

Aslaricus, *aslaricus*, Trois filius fuit, avus Anchisæ, & pa-
ter Capys. Virg. 3. Georg. Aslaraci proles.

Aslaradon, ultimus Assyriorum rex & Sennacherib filius.

Asledones, Vide ESSÉDONES.

Aspera, *aspera*, m. urbs Chalcidensium, Steph.

Assefus, *assefus*, Vbs est Milesiæ, Steph.

Assia, apud Milesios Pallas vocatur.

Assium, Ymbria urbs est, quam Ptolemæus Assium vo-
cat, *assius*.

Assus, Vide ASSVS.

Assorum, *assorum*, Mòs Sami, à quo fluit Amphilytus, Steph.

Assorium, vel assori, *assorium*, *assorium*, Civitas Siciliæ, Steph.

Assos, *assos*, per duplex s. Civitas Cræte ubi verò sit, imū Jo-
vis templum fuit. Apud Steph. Assos per simplex s. legitur.

Assuerus, sicut testatur Iosephus, fuit Cyrus, Xerxis filius, qui
post Darium patrum Persidis rex imperium. Hunc Cyrum
idem dicit Artaxerxem apud Græcos vocatum fuisse, cogno-
mento Longimanum, qui regnavit quadraginta annis.

Assus, s. geminato *assus*, Vbs est Troadis, teste Strab. li-
bro 13. & uariata, & arte munita, ab ea parte qua mare spe-
rat, arduum & erectum ascensum habens. Vide factus est lo-
cus vulgatissimè illi Stratonicæ sententiæ: Qui ceteri passim Af-
sumit, magnum vitæ periculum adit. Circa hæc urbem sar-
cophagus effodiebatur, à quo cadavera omnia in eo cõdita in-
tra quadragesimũ diem solis dentibus exceptis, absumeban-
tur. Autor Plin. lib. 36. ca. 17. Ex hac urbe ortum traxit Clean-
thes Stoiicus philosophus, qui Zenoni in schola successit: quã
ipse Chrylippo tradidit. ¶ Assus autè unico s. sive (ut apud Plin-
ium legitur) Aium, Cræte oppidum est: de quo infra suo loco.

Assus, a. um, *assus*, adjectivum est ab ea urbe deductum: unde
Assus lapis, quoddã sarcophagi genus, in quo cõdita cada-
vera, intra dies quadraginta, una cū ossibus, solis dentib. ex-
ceptis, cõsumuntur, ut jam dictū est. Vide Plin. lib. 36. cap. 17.

Assur, Assyria est, quæ ab Assare Semi filio suũ accepit nomẽ.
Hunc Xenophon in æquivocis Ninusid est, lovẽ cognomina-
tum esse scribit. Assyrii Netyron bovem Deum, appellaverunt.

Assyria, *assyria*, *assyria*. Germ. Ein landtschafft im
gesseren Asia gegend.] Regio est majoris Asiæ, quam Ptole-
mæus ab ortu medice parte terminat, ab Occasu Mesopota-
mia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, juxta Niphatem
montem, à Meridie Susiana. Plin. lib. 5. ca. 11. Assyriam docet
Syria partem esse, quæ postea vocata est Adiabene. Strabo au-
tem longè latiores Assyria fines assignat, eo nomine cõpre-
hendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regio-
num partem. Eadem & Syria à Græcis vocata est, teste Iustino
lib. 1. & Herod. lib. 7. quaquam multo latiores Syriae fines
fuerunt, quàm Assyriæ. ¶ Dicta est autè Assyria, teste August.
lib. 15. de Civit. Dei, ab Assur filio Sem.

Assura, Civitas est Bactrae, inter sacrum promontorium, &
Herculeas Columnas, de qua Plin. lib. 2. cap. 1. ¶ Est & Assa,
Insular urbs non longè à Novatia distans. De hac Claudia-
nus: nec plus Pollentia rebus Contulit Aufonius, aut mentia
vindictis Alia. Meminit & Plinius lib. 35. cap. 12.

Assaboras, vel Assaborca, teste Plin. lib. 5. ca. 9. Alter est ex al-
veis Nili, qui Meroen insulam à sinistra alluit: ille verò, qui à
dextra parte est, Assusapes appellatur. Strabo verò Assaborẽ
fluvium esse docet diversum à Nilo, circa Meroen insulam in
Nilem influentem.

Assaces, *assaces*, Fluvius est in Pæto, Asia regione, cujus aquis
irrigati campi oves pascunt, nigro lacte accolas alentes. Au-
tor Plin. lib. 2. cap. 103.

Astacum;

Astacum, Plinio, sive **Astacus**, à *ασταξ* Stephano & Straboni, Bithyniæ oppidum fuit: ita dictum ab Astaco quodam Neptuni & Olbia Nymphæ filio. A quo vicinus sinus Astacenus appellatus est, testibus Plin. lib. 5. ca. ult. & Strab. lib. 12. ¶ Fuit & altera ejusdem nominis urbs in Acarnania, quæ & ipsa proprio quo sinu Astaceno nomen fecit, teste Strab. lib. 10.

Astaothia, (quod hic hæcenus corruptè lectum est) Vide **ASTYOCCHIA**.

Astapæi, Lybiæ populi, Steph. à *ασταπει*.

Astapus, Straboni fluvius est circa Metroën, in Nilum influens, qua in re à Plinio nõ nihil videtur dissentire. Plinius enim Nilum ipsum supra Metroën Astapum asserit vocari, quodd sepe terra receptus, velut è tenebris emergens: Nili autem nomen ante non assumere, quàm se concordibus aquis junxerit. Vide Strab. lib. 17. & Plin. lib. 4. cap. 9.

Astaroth, [עשורית *hashtaroth*.] Antiqua civitas Orogis Basan, in qua habitaverunt gigantes, & postea cecidit in sortem tribus Manasses, regionis Bethania. Sunt autem duo castella in Bethania hoc vocabulo, novem inter se millibus separata, inter Aderam & Abellam urbeis.

Astarte, [עשתרת *hashtaroth*.] Germ. Els Abgott der Syrier. Syriorum Dea erat, quam alio nomine Atergatum aut Derceto nominatam volunt. Cic. 3. de Nat. deor. vult fuisse Venere quæ Adonidi nupsit. Hanc sacre literæ Astartem Sidoniorum deam vocant: cui Salomon rex uni pallacorum suarum obsequi volens, altaria condidit.

Aster, nomen urbis, Calepinus. ¶ Aster, pater, Platonis carminibus celebratus, in quem extant epigrammata lib. 3. Epigram. Græc.

Asteria, æ, vel **Asterie**, es, à *αστρη*, Nomen Latonæ sororis proprium. ¶ Est & Asteria Delis, & Rhodi insularum nomen, teste Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 5. cap. 31. ¶ Significat & gemmâ, inclusam quandam lucè pupillæ modo continentem, quæ opposita Soli, radios regenti candicantis. Plin. lib. 37. c. 9.

Asteria, filia fuit Cei, Titanis filii, ut Theodosio placet. Hæc autè, ut ait Fulgentius, post vitiatam Latonam à love dilecta est, à quo in aquilam versa, oppressa fuit: eiq; ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem, ut quibusdam placet, adversus loyem sentiens, & ejus fugiens iras, deorû miseratione in coturnicem versa est, quæ Græcè vocatur *αστρη* nomenq; dedit insula, in quam aufugerat, ubi à love in lapidem mutata est, undiq; demersa, & ab eisdem huc illuc agrata, quæ tãdem ob susceptam Latonam firmata est. Ex Vocatio. Hæc insula ob susceptam Latonam supernatavit, & primò Neptuno ac Doridi consecrata est: postea Delos dicta, in qua insula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Asterion, à *αστρη*, Civitas Thessaliæ: sic dicta, quòd in alto sita monte velut astrum quoddam procul aspicientibus fulgere videatur, ut tradit Stephanus, qui eam sua ætate *Pyrsam* vocatam asserit. ¶ Est & altera urbs ejus nominis in Syria. ¶ Est & fluvius Achaic, in Nemeæ sylvâ leniter fluens, & fructuosa juxta ripam abundantissimus, ut testis est Lactantius. ¶ Item mons Peloponnesi, ad sinum Argolicum, de quo Plin. lib. 4. cap. 5. ¶ Est & herba quædam hoc nomine apud Pausaniam, in agro Argivo nascens ad ripam fluyii ejusdem nominis, cujus folia lunoni sacra accole in coronas neclunt. [Germ. *Comertabium*; sber *Estentax*.] Asterion item, à *αστρη*, Comertæ filius, qui Iasonem Colchos navigantem secutus est: ut habet Apollonius. Valer. lib. 1. Argon. celer Asterion, quem matre carente Clenxus gemino fovit pater amne Comertes.

Asteris, pen. corr. à *αστρη*, Insula est in medio Sami, & Ithacæ sic, Strab. lib. 1. ¶ Est & Asteris civitas Hispaniæ, Ptolem.

Asterusia, à *αστρη*, Mons Crææ ad meridiè, mare aspiciens: à quo & Asterusia Indiæ urbs nomen habet, quòd illic Crææ ses coloniam collocant. Hujus incolæ Asterusiani vocantur, & Asterusii, à *αστρη*, Stephano.

Astice [à *αστρη*, Germ. *En landtschafft in Istrien so an das Euxin* sber *stest*.] Regio est Thraciæ, supra Bosphorû, Ponto Euxino imminens, cujus urbes sunt Apollonia, Thynnias, Almedellus, Develtou, & Phinopolis. De hac Plin. lib. 4. ca. 11.

Astigi, Civitas Beticæ, à qua Astigitanus ager. Plin. lib. 3. ca. 1.

Astiochia. Vide **ASTYOCCHIA**.

Astomi, [à *αστρη*, Germ. *Widder in Indis die tein Wand haben*, vnd sur vom *gismad* idem.] Indiæ populi sine ore, anhelitu tantum viventes, & odore ab æ, privativa, & *αστρη* quod Latine os significat. Plin. lib. 7. cap. 1.

Astræa, à *αστρη*, Astræi & Auroræ, sive (ut alii malunt) Iovis & Themidos filia, Iustitiæ antistita, quam Poëtæ fabulantur aureo illo seculo è celo in terram migrasse, & tandem, mortuum scelestibus offensam, cælû repetivisse. Ovid. 1. Metam. Vitima cælestium terras Astræa reliquit.

Astræus, à *αστρη*, Vnus fuit ex Titanibus, qui contra deos arma sumperunt. Hic cum aurora fecit concubuisse, & ex ea

ventros generasse: qui ab eo Astræi fratres dicti sunt. Ovid. 1. Metam. Astræq; & tumidum subitus concubitus æ quor Astræi turbant, & eunt in prælia fratres.

Astræus, à *αστρη*, Dicitur est Iupiter, ab Astræe, quæ est cotulcano. ¶ Item Astræus ventus, qui fulgetras excitat.

Astreus, ei, Dicitur dissyllaba, à *αστρη*, Nomen unius ex iis, qui à Perseo in aula Cephæi regis sunt occisi. Ovid. 3. Metam. Ovidit & Celadon Mendæsus, occidit Astreus.

Astrophe, (Quod hic pro una ex Plejadibus corruptè legatur) Vide **ASTEROPE**.

Astû, generis neutri, ut cornu, Pro civitate Atheniensis, quam ævè vocabant: sed à Latinis mutatur y in u, & fit astu, ut inquit Priscianus. Terent. in Eunucho. An in Astu venit? Probus Arnylius in Alcibiade: Postquam in astu venit, concione adyocata verba sic fecit. ¶ Apud Latinos verò Astu, sive Astus, idem est quod calliditas, *αστρη*, quæ & Astutia dicitur. Festus Pompeius: Astu apud Poëtâs astutia significat: cujus origo à Græco *αστρη*: hoc est, ab oppido deducit, in quo qui verlati assidit sunt, cauti & acuti esse videntur. Vide infra in dictione **ASTYL**.

Astura, à *αστρη*, Flumen Latii, & insula in fluvio ostis. Plin. lib. 3. cap. 5: Antium colonia, flumen Astura, & insula. Et lib. 37. Teauit de nostra memoria navem Cali principis à Astura Antium navigantis. Ab aliquibus etiam Stura dicitur. Vide Festus: Stura, flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant.

Asturâ, à *αστρη*, Regio Hispaniæ in tractu Tarraconens, Artabris, Gallæcis, Cantabris, & Vardulis finitima: equitatu nobilitata, qui ab ea Asturcones vocati sunt.

Asturis, à *αστρη*, Gennie nomen est, cum significans, qui ortus est ex Asturia Tarraconensis Hispaniæ regione. Martialis pro possessivo usurpavit, Asturem equum dicitur, pro Asturcon, sive Asturicenis. Ita enim habet in Distichis: Hic brevis ad numerû rapidos qui colligit ungues, Venit ab armiferis genibus Astur equus. ¶ Est item Astur, Hetruscus cuiusdam proprium nomen, qui Aeneæ suppetias tulit adversus Turnum: de quo Virg. lib. 10. Aen. ¶ Astur item, Aristot. *αστρη*, Gallus *αστρη*, avis est. Asturum & Falconem meminit Iulius Firmicus lib. 5. Matheseos. Vide **TRIOCHER**.

Asturæ, à *αστρη*, Sunt Hispaniæ populi memorati in Gallæcis, Artabris, Vardulis, & Cantabris proximi, aurifodina & equis quondam tolerantis nobilitati, quibus non vulgaris in cultu gradus, sed mollis alterno crurum explicata glomeratio est. Plin. lib. 8. Meminit Asturum multis locis lib. 3. Sicut Eorum tractus, Asturæ nomen habet.

Asturia, Germaniæ urbs, Ptolem. vulgò *Estemphisa*.

Asturica Augusta, Hispan. Tarraconensis urbs in finibus Asturæ. Ptolem.

Asturcones, [Germ. *Settemoss*, Polon. *taschok*, Vngar. *taschok*, Angl. *taschok*,] Equi ab Asturia regione Hispaniæ appellati, quibus non vulgaris in cultu gradus, sed mollis alterno crurum explicata glomeratio est: ut tradit Plineus libro 8. cap. 42. Sicut parvus sonipes neq; matronatus: at idè Aut inconcussa glomerat vestigia doris, Aut molli pacata celer trahit effeda collo. Talem gressum Græci *αστρη* vocant, à bonitate cursus. Latini dicunt tolerantis equos, à tollendis pedibus, & tollutum glomerandis.

Astygis, à *αστρη*, Cyaxaris filius, Persarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambysi mediocri dignitate Foë nupta, Cyrum peperit quem avus, in somniis quibusdam ceteritibus, Harpago cuidam ex intimis familiaribus necandum tradidit. Qui quum tam crudele ministerium per seipsum nollet excqui, Mitradati regio bubulco onus illud injunxit. Iest Mitradati uxor nomine Spaco, quod Medorum lingua tunc sonat. Hæc tum fortè mortuum ediderat partum, quem pro Cyro magnificè curat sepeliri: Cyrum autem ipsum, tanquàm filium suum, domi educat. Qui postea ab avo agnitus, & in Persidem ad parentes remissus, simulatq; adolevit, Harpago instinctu avo bellum intulit, eumq; in prælio captum, quod vixit, penes se habuit. Ex Herod. lib. 1.

Astyalus. Vide **ASTYLVS**.

Astyanassa, à *αστρη*, Helenæ Menelai uxoris ancilla lascivissima, dominamq; profus se dignam nata, quæ prima de variis concubitus modis librum conscripsit: cujus exemplum postea imitatz Philænis, & Elephantine, idem Argumæum tractantur Autor Suidas.

Astyanax, [à *αστρη*, Germ. *En Selm Heilm*] Vnus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus post inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlysses, antequam navis è Sigæo solverent, è turri mira inhumanitate dedit in præceps, nequid reliquiarum superesset, quod excidium Troiæ & populi ruinam ulcisceretur. Hector ut planitium vocabat Scamandrium. Virg. lib. 2. Aen. Parvumq; manu Astyanax in hebat. Latine principem civitatis sonat, quæ in Troia Astyanassa dicitur.

Asydratia, filia Acoli, teste Homero. Odyss. lib. 10. Asydamas, Atheniensis, filius ejusdem nominis, ambo Tragicorum fuerunt: pater etiam summus philosophus, & Socratis auditor. Suidas.

Asydamia, Armeni filia, quam Hercules, patre prius occiso, rapuit. Ovid. Nec referam parius Ormeni Nympha tuos.

Asylus, unus fuit ex Centauris: & quoniam augurio valdebat, futura prenoscent, fratres monuerat, ne bellum aduersus Lapithas assumerent: sed exorto in nuptiis bello, ipse sibi timens, una cum Nesso Centauro fugam arripuit. De hoc ita Ovid. 12. Metam. Asylus ille etiam metuenti vulnera Nesso, Ne fuge, ad Herculeos, inquit, serua beris arcus.

Asylus, Crotoniata cursor tribus Olympicis edictis vicit, statio, diuulo & dolicho. Quod autem in ultimo se Hictonis magistrum ac Syracusanum a precone declarari fecerit, Crotoniatis irati, statum eius fregerunt, bona insuper publicaverunt. Auctor Pausanias. Meminit ejus Plato in legibus, qui cum non tam cursum, quam perpetua virginitate clarum praedicat: & fuit praeterea Asylus quidam Trojanus, a Menepolemo occisus, teste Homero in princ. 6. Iliad.

Asymedusa, Oedipi fuit uxor (hanc enim repudata matre, qua prius matrimonio sibi conjunxerat, sed incognitam, in uxorem duxit) quae ut liberis prioris conjugis insensum parentem faceret (ut fecit omnium novercarum mos est) apud patrem eos accusavit, tanquam qui se de stupro appellasset: quapropter Oedipus iratus regnum crucentum reliquit.

Asynome, Chryse Apollinis sacerdotis filia (unde & Chryseis dicta est) quae, Chrysa oppido a Graecis expugnato, in praedae divisione Agamemnoni cessit. Quam tamen postea peccentia ab Apolline immissa adactus, patri restituit. Auctor Homer. 1. Iliad.

Asynous, Princeps quidam Trojanus, quem Diomedes in bello Trojano interfecit, ut scribit Homer. libro quinto Iliad.

Asyochia, pen. prod. Actoris filia fuit: quae quum sola in summum paterna domus coenaculum ascendisset, a matre compressa creditur. Fuit & altera ejusdem nominis, quam Hercules rapuit, & ex ea Neptolemum genuit: de qua Homer. in Catal. navium.

Asypalaea, insula est in mari Carpathio aut certe Icano, e regione Cnidi, oppidum habens ejusdem nominis. De hac Plin. lib. 4. cap. 12. Est item Asypalaea oppidum in Cossula, cujus meminit Strabo lib. 14.

Asyra, vel Asyrum in singulari, Civitas Myriae, juxta Troadem. Est & vicus prope Adramyttium, item civitas Phoeniciae, ubi Minerva colebatur, & Berothae juxta Potnas: item Italiae regio. Stephanus.

Asula, per simplex f, oppidum in agro Briziano.

Asurus, Vide ASORVS.

Asus, sive Asus, Stephano, sive (ut apud Plinium legitur) Asium, oppidum est Cretae insulae mediterraneum: de quo Plin. lib. 4. cap. 12.

Asychis, Aegyptiorum rex, post Mycerinum, cujus opus fuit laetitia pyramis apud Memphim, ut testatur Herodot. lib. 2.

A ante T.

Arabulius, Pol. Bistriae praefectus, sive missus fuit: Vng. Arabulius. Ventus Apuliae peculiaris: unde etiam Arabulus peculiariter epitheto appellatur. Horat. Satyr. 5. lacipit ex illo monte Appulia notos Orientare mihi quos torret Arabulus. Quae locum explicans Porphyrio, Arabulum dictum ait, quod est ab Arabibus: hoc est, a noxa, detrimentoq; inferendo. Est enim frigidissimus, teste Plin. lib. 17. cap. 24. & si flaverit circa brumam, omnia exurit, frigore arfaciens, ut nullis postea possint solibus recreari.

Atabyria, Ger. Ein alter name d. Insel Rhodus. Vnu est ex vetustis Rhodi insulae nominibus, ductum ab Atabyro rege, ut Plinio placet lib. 3. cap. 33. sive (ut alii malunt) ab Atabyro, edni insino totius insulae monte.

Atabyris, Mons est editissimus totius Rhodi insulae, Iovi Atabyro sacer: cujus meminit Strabo lib. 14.

Atacina, orum, Populi Narbonensis provinciae, Atacis amnis accole: qui circa Narbonem Martium fluit: a quo & nomen acceperunt. Meminit horum Pompon. lib. 2. & Hermolaus in Pinium: qui etiam Atacinorum familiam Romae illustrem, nomen hinc traxisse existimat.

Atxon, (quod hic perperam legebatur) vide ACTAEON.

Atalanta, Schonei, vel ut alii malunt, Iasi Argivorum regis filia, virago, & forma, & viribus corporis praeflans, quae prima aprum Calydonium sagitta vulneravit. Haec quum mira corporis velocitate praestaret, & a nuptiis omnino abhorrebat, Ilyvis tantum & venatu sese oblectabat, prociis que suis

curfus certamen proposuit, in quo victura, mortis poena: victorem, conjugii sui praerantur sequeretur. Multis itaq; superatis, tandem ab Hippomenae, Venereis consilio victa, nuptis victori: quumq; in aede Magnae matris, nulla nominis habita reverentia, cum illo concubisset, in legem conversa est, & Hippomenes in leonem. Vide fabulae apud Ovid. lib. 10. Met. & Metu ad Catal. Fuit & Atalanta, uxor Acaisti, regis Iolci, quae Pelei amore capta quae ab eo repulsa tulisset, amore in odium commutato, Peleum apud virum detulit, quod vim sibi inferre conatus esset. Quamobrem Acaistus uxoris delationi temere fide habens, Peleo bellum intulit: qui Tyndaridis (quorum in Colchica navigatione socius fuerat) in auxilium vocatis, Acaistum praelio superavit: captaq; Iolco, Atalantam supplicio affecit. Ex Suida. Est & Atalanta, fons in portu Cyphantarum: dictus quod ibi venatrix foemina sibi & estu languida confederit, & petra venabulo ejus percussa, laticem praebuit, sicut scribit Pausanias.

Atalante, Germ. Ein Insel nahe bey Bagrepon gites. Exigua est insula Euboeae adjacens, e regione Opuntiorum: cujus meminit Thucyd. lib. 2.

Atarbitis, civitas in Propontide insula. Steph.

Atargata, apud Strab. lib. 16. de quodam nomine est, quae apud Assyrios colebatur. Ab aliis Atergatis dicitur. Vide infra.

Atarna, x. Stephano, Urbs fuit in ora Myriae, e regione Lesbi.

Atarnes, Darius Persarum regis frater, filius Hyllaspis, cujus filiam unicam nomine Phrataganam Darius uxorem duxit: ut testatur Herod. lib. 7.

Atarphyne, Gens magna Arabiae. Steph.

Atax, Fluvius est Galliae Narbonensis, ortum habens ex Pyrenaeo monte, qui infunditur in mare Tyrrhenum. Lucan. lib. 1. Minis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

Atre, Pol. Nedja. Vng. Viek, detalov. Latinis Nova dicitur. Ab Homero dea fingitur, quae homines malis implicat, mentesq; seducit, & perturbat: cui repellendae & placandae Litae Iovis filiae oppositae sunt, quae tanto sunt tardiores, quanto noxa est gravior. Vide Erasmus in Adagio: Ita omnium tardissime lenescit.

Atelos, (quod hic pro insulae nomine deperatè legebatur) vide TELOS.

Aterium, Civitas Siciliae. Steph.

Athacus, ci. Genus vulnere gradibus super quatuor pedes, longioraq; retro crura habens, de quo fit mentio apud Leviticum.

Athamania, Regio Illyriae, secundum alios Thessaliae. Steph.

Athana, Oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Athanes, Fluvius est Scythiae Thraciae in Istrum defluens.

Atharabis, Vrbis Aegypti. Stephano.

Atiscori, Populi Beirannici.

Atergatis, German. Ein Insel bey der Westender in Syrien war edinauf in wehebad us demaß an sibi. Iquam & Atergaram & Derceto Strabo lib. 16. appellat. Dea cujusdam nomen, quae apud Acalonem Syriae civitatis colebatur. Hanc Plinius prodigiosam Atergatum vocat, quod simulachrum ejus molitro simile effugeretur, superiore parte mulierem, reliqua piscem referens. Hanc ferunt fuisse matrem Semiramidis, quae ob amissam pudicitiam tantum animo dolorem concepit, ut sese in lacum praecipitem dederit: quumq; cadaver ejus ab unatoribus inventum non posset, creditum est eam in piscem fuisse transformatam. Quo factum est, ut deinceps a piscium esu vicini populi religiosissime abstinerent. Unde & Atergatum dictam volunt, quasi athenensis, quod Syriae sine piscibus sonat. Macrobius. Saturn. duo fuisse Assyriorum numina tradit, Adad, & Atergatum, ex quibus omnia signa arbitrabatur: per Adad nimirum Solem, per Atergatum terram intelligentes. Vide Caelum Rhod. lib. 23. cap. 5.

Aternus, Fluvius est Italiae, in ora Ferentanorum, per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens. Plin. lib. 3. cap. 12. & 13.

Ateste, Civitas regionis Venetae, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 19.

Athamas, Suida, Aeoli fuit filius & Thebarum rex, qui Nephelam in uxorem duxit, & ex ea Hellen & Phryxum genuit. Sed quum Nephelae, favore Liberi patris concitata, in Ilyrias abiisset, Athamas liberis suis Ino Cadmi filiam asperinduxit novercam: quae privignos identidem apud Patrem accusans, eo illos compulit, ut consento aureo arietate (quem quidam ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & ejus velus a Phryxo mari consecratum, postremo Inter sydera relatum) fuga sibi consulere. Quapropter Ino irata Furias in Athamanem immisit, quae in tantam rabiem eum duxerunt, ut quum Ino ad se euntem videret, hanc leonem, & filios suos ejusdem catulos arbitratus, raptum Learchum ex filio alteri saxo illisset. Quod Ino videns cum Melicerta altera prole fugiens, se ex rupe in mare praecipitem dedit, & deorum miseratione in deam marinam mutata est: quam Graeci quidem Leucothoan, Latini autem Maritima appellant. Vide infra in divisione.

D ne INO.

lumnis Herculis viciniorum: alterum in interiore Libya. Re-
 motior ab Atlante rege in eum converso dictus est, quem coe-
 li columnam nominant. Tres autem Atlantes fuisse memora-
 tur. Vnus rex Italiae, & pater Elestra uxoris Corythi. Alter rex
 Arcadiae & pater Major, ex qua natus est Mercurius. Tertius
 Maurus, qui dictus est Maximus. Hic primus navim construxit,
 navigavitq; & Somitur nonnunquam a Poeta Atlas pro homi-
 nis simulacro, sustinente columnas aedium, aut ipsum aedifi-
 cium, ad similitudinem Atlantis caelum humero torquentis, qui
 etiam Latino vocabulo Telamones appellatur. Erant aut
 ferè gibbosa figura, more coru, qui onera dorso gestant: et
 que omnino duo, interdum averſi, interdum se invicem ſpe-
 ctantes. Marciali: Non aliter videtur Atlas cum compare gib-
 bo. & Est Atlas, teste Herodoto, lib. 4. Fluvius ex Hemo mō-
 te nascens, & Aquilonem versus in Istrum defluens.
 Atlanti cū, a, um, ἄτλαντιος: ut, Atlanticum mare id est, ea pars
 Oceani, quæ Mauritaniam ab Occidente alluunt: dictum ab
 Atlante monte, qui eam Oceani partem respicit. Cic. de Som-
 nio Scipionis: Omnis terra quæ colitur a vobis, parva quædā
 insula, circumfusa illo mari, quod Atlanticū, quod magnum,
 quod Oceanum appellatis in terris. *Mar. Oceanus.*
 Atlantides, a, um, pen. prod. Horat. Carm. Atlanteusque finis
 Concurſitur. Plejades Atlantides, apud Ovid. 3. Fallor.
 Atlantides, ē, & per epenthesein Atlantiades. ἄτλαντιδης, ἢ ἄτλαν-
 τίδης. Patronymicum masculinum: quo Poeta utuntur pro
 Mercurio Major filio & nepote Atlantis. Ovid. 8. Metam. Venit
 Atlantiades postis caducifer alis.
 Atlantiſ, idis, live Atlantiſ, adis, ἄτλαντις, ἢ ἄτλαντιδης, Patrony-
 micum foemininum, significans filiam vel neptem Atlantis.
 Virginius octavo Aeneid. - Elestra Atlantide cretus. Silius li-
 bro 16: Vixque Atlantiadum rubefecerat ora fororum. Vbi
 Atlantiades forores vocat Plejades: de quibus supra. & Atlan-
 tides, ἄτλαντιδης, Vergiliæ dictæ sunt: Atlas enim ex Plejone
 Oceani filia, ut ait Higinus (ut alii, Deucalionis) habuit quin-
 decim filias, quæ uno vocabulo Atlantiades dicuntur. Verum
 quinque ex his Hyades sunt nominatæ, à fratre Hyante à fo-
 roribus plurimum dilecto: reliquæ Plejades à matre dictæ.
 & Vergiliæ dicuntur: quia eū Vere exoriuntur. Et sunt septem,
 quarum sex clarissime apparent: septima verò, quia Sisypho
 nupit, non videtur. Cicero ait Hyadas à plucendo dictas. No-
 mi Siculas vocant à saibus: quoniam saes luto gaudent. In-
 dicant enim pluvias.
 Atollis, ἄτolla, Filia fuit Cyri, quæ primùm Cambysū, & post
 ejus mortem Dario nupit. Herod. lib. 3.
 Attramitæ, Populi Arabiæ felicis. Plin. lib. 6. cap. 28.
 Attrani, Populi Hirpinorum in Italia, apud Plin. lib. 3. cap. 11.
 Attratinus, Oratoris nomen est, qui Caelium accusavit, defen-
 dente Cicero.
 Atrox, ἄτροχος, Fluvius Aetoliæ: à quo Atrox quidam populi
 cognominati sunt, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 2. & Est item Atrox,
 Theſſaliæ oppidum à quo Hippodamia Pirithoi uxor Atrox
 Ovidio dicta est: & Atroxia atis, Statio pro Magia, quæ apud
 Theſſalos plurimum viguit.
 Atroxes, pen. corr. ἄτροχος, populi sunt Aetoliæ, quibus nomen
 dedit Atrox fluvius per agrum eorum in mare Ionium illa-
 bens, teste Plin. lib. 4. cap. 2.
 Atroxis, idis, ἄτροχος, Gentile foemininum ab Atroxibus deduc-
 tum, Aetoliæ populi: aut etiam ab Atrox Theſſaliæ civitate.
 Vide Ovidius Hippodamiam Pirithoi uxorem Atroxidem
 vocavit. Atroxis (inquit) ambiguo traxit, in arma viros.
 Atroxus, a, um, ἄτροχος, post: silyum deducit ab Atroxia Aetoliæ
 regione: sive ab Atrox Theſſaliæ oppido. Unde Atrox-
 iam artem Statius appellavit Magiam, quæ apud Theſſalos
 plurimum viguit. Sic enim habet ille lib. 1. Thebaid. - qualis
 per nubila Phœbes Atroxia rubet arte color.
 Atroxus, Civitas inter Euphratem & Tigrim, Steph.
 Atrebatæ. [German. *Wider des Riederlambes / so gementisch*
Atrebatæ Aetolis gemmet werden.] Appellatur à Casare po-
 puli inter Belgas, quos hodie *Atrebatenses* vocamus. Vulgò *Ar-
 tu*, vel *Artu*.
 Atreus, dissyllabum, ἄτροχος, Pelopis & Hippodamiae filius
 fuit, pater Agamemnonis & Menelai: qui ab ipso Atreide dicti
 sunt. Fratrem habuit Thyestem, qui fratris uxori stuprum in-
 tulit. Atreus verò fratri filium epulandum apposuit. Ob quæ
 facinora, Sol, ne pollueretur, cursum retrosum dicitur con-
 vertisse. & Hinc proverbiali figura dicimus, Atrei oculi, ἄτροχος
 ὀφθαλμοῦ, de torvo truculentoque aspectu. His enim oculis in
 Tragœdiis inducebatur Atreus.
 Atreus, a, um, ἄτροχος, Adjectivum est, trium syllabarū. Statius
 Theb. I precor, Atrei siquid tibi sanguinis unquam.
 Atreides, idis, pen. prod. ἄτροχος, pluratiter Atreide, arum, Atrei fi-
 lii, Agamemnon & Menelaus. Virgil. 1. Aeneid. Atreidas, Pri-
 amumq; & servum ambobus Achillem, Atreides minor, & ma-
 jor. Ovidius 12. Metamorph. Non minor Atreides, non bello

major, & xvo. & Non soli Atreidæ amant uxores. Dicit Solvrum,
 quoties significabimus suam cuique dolere injuriam, contu-
 meliam aut damnum: nec oportere quenquam impunè læ-
 di. Homer. Iliad. 1. H' ἄτροχος φίλος ἄλλοις, ἡγεμῶν ἢ ἄλλων
 ἄτροχος ἔσθ' ἐστίν. Num solis hominum Atreidis affectus, amorq;
 Vxorum est.
 Atria, Oppidum fuit insigne Tuscorum, portam habens insi-
 gnem non procul à Padi ostiis: à quo vicinum mare Adriaticū
 vocatum est, & postea Adriaticum. Autor Plin. lib. 3. cap. 16.
 Atropatia, ἄτροπατία Stephano, Altera est ex partibus Mediæ
 ita dicta ab Atropato duce qui eam à Macedonum vi tutatus
 est. Media enim in duas distributa est partes: quarum altera
 Media major appellatur: cuius metropolis sunt Ecbatana. Al-
 tera minor, quæ & Atropatia dicitur. Vide Strab. lib. 11.
 Atropatus, a, ἄτροπατος, Vide ATROPATIA.
 Atropos, pen. corr. ἄτροπος. Ger. Eine aus den dreien Götin-
 des Lebens se den saden des Lebens abschneide.] Una ex tribus Par-
 cis: ita dicta quasi immutabilis, quod ad nullius preces con-
 vertatur. Coptiosius in dictione PARCAE.
 Atrox, ἄτροχος, Stagnum in Bœonica urbe Phrygiæ, salem pro-
 ducens, Steph.
 Attalis, Tubus est Attibæ, Steph.
 Attacum, ἄτακος, Hispaniæ oppidum in tractu Celtiberorum.
 Ptolemæus lib. 2. cap. 6.
 Attalia, Civitas Arabiæ felicis, autore Ptol. lib. 6. cap. 8.
 Attabes, & Numenius latrones fuerunt famosissimi, ad eō ut
 Proverbio locū fecerint: Conveniunt Attabas & Numenius.
 Attalus, penult. cor. ἄταλος, Nomen Pergami regis, pecunia
 ditissimi, & splendida, abundantiq; supellectilera quo omnia
 magnifica, Attalica dicta sunt: ut inquit Plin. lib. 8. cap. 48. Pro-
 pterius: Nec sit in Attalico mors mea nixa toro. Hic quū libe-
 ris careret, populum Romanum testamento suo heredem in-
 stituit. & Fuit & Attalus nomen medici, cuius meminit Plin.
 lib. 32. cap. 8.
 Attalia, ἄταλία Stephano Oppidum est Acolidis, apud Pli-
 nium libro 5. capite 30. & Item alterum in Pamphylia: cuius
 meminerunt Ptolemæus libro 5. capite 3. & Strabo libro 14.
 Vulgò *satellia*.
 Attalyda, ἄταλύδα, Vrbs Lydiæ, condita ab Athide post mor-
 tem eius à filio Lydo. Steph.
 Atteius Philologus, Libertinus Athenis natus, quem Cap-
 pito Atteius Iuriconsultus ejus patronus, inter Grammati-
 cos rhetorem, & inter rhetores Grammaticum fuisse ait. Eum
 javisse scripta Salustii in componendo autor est Pollio. Coluit
 familiarissimè Salustium, eoque mortuo, Pollionem. Autor
 Tranquillus.
 Attella, ἄτελλια, Oppidum Campaniæ, inter Capuam, & Nea-
 polim, quam nunc *Aversa* dicimus.
 Attellanus, a, um, adjectivum. Cicero Cluvio: Loquuntur sum
 de agro vestigali municipi Attellani. & Attellani histiones,
 ab Attella oppido dicti. Cic. in Epist. fam. Quando tu secun-
 dum Oenomaum Accil, non ut olim solebas Attellanum, sed
 ut nunc sit, mimum intro duxisti.
 Attellanius, a, um, aliud adjectivum. Cicero 2. de Divinat. To-
 tum omnino fatum eum Attellano vesu jure mihi esse mihi
 sum videtur.
 Attellana, ἄτελλια ὀφθαλμοῦ, Latine sunt fabule, quæ ab Attel-
 la Oscorum civitate sumptæ fuerant, in quibus ridicule per-
 sonæ inducebantur, & argumētis, dictisq; jocularibus respō-
 debant Sarcicis fabulis Græcis. Proprie autem Attellanicum
 dicebatur exordium. Liv. lib. 7. Luventus histionibus fabella-
 rum acta relicto, ipsa inter se more antiquo iudicula intexta
 versibus jactare cepit, quæ exordia postea appellata, con-
 fertaq; fabellis potissimum Attellanis sunt: quod genus ludo-
 rum ab Oscis acceptum tenuit juvenus.
 Attis, idis, ἄτις, Cranae filia, à qua regio Attica (ut quidam
 existimant) dicta est, quū prius Attica ab Acteone diceretur:
 sive ab Acteone rege, ut Favonio & Lycophroni placet: sive ab
 ἄτις, quod litus significat: propterea quod ea regio, sicut scri-
 bit Strabo, magna ex parte litoralis sit. Qua voce etiam utun-
 tur Latini. Virg. 5. Aen. At procul in sola secreta Troades acta
 Amisium Anchisen flebant. Præcipua regionis hujus civita-
 tes fuerūt Athenæ, Eleusis, Marathon, & alie nonnullæ. & Anhi-
 dem præterea Poetae Luscianiam appellant, ad fabulam nimi-
 rum respicientes, qua Philomela Pandionis Atheniensium re-
 gis filia in hanc avem dicitur esse transformata. Martial. Sic ubi
 multifona seruet sacer Athide lucus.
 Attica, ἄττικα, Regio est Achaiæ, ab agro Megarensi usque ad
 Sunium promontorium extensa: olim Acte appellata, & Acti-
 ca, quod maxima ex parte litoralis sit, teste Strab. libro 9. Vr-
 bes præcipuas habet Athenas, Eleusinem, Marathonem, & alias
 nonnullas.
 Atticus, ca, cum, ἄττικος, Quod ex Athenis est, vel quod ad A-
 thenas pertinet: ut, Regio Attica. ἄττικα. & Atticus adven-
 D 2 A' 1002

A *Atticus* *Atticus*. In violentos & feroces vicinos dicebatur. Duris apud Zenodotum ait ex Atticorum moribus natum, quod olim finitimos e sedibus suis exigere cōsueverint. Craterus inde manasse putat quod Athenienses, qui Samū missi fuerant, indigenas expulerint. Arist. lib. Rhet. 3. Proinde proprie quadrabit in eos, qui ita nuper in munus aliquod asciti sunt, ut superiores ejiciat. Attica bellaria, *Attica* *Attica*. de cupidis. Transfertur potest ad rem quācumq; majorem in modum suavem ac jucundam. Plar. Polit. lib. 3. Lepos Atticus, Attica eloquentia pro summa. Terent. Eynuch. Dixit in hoc Atticam esse eloquentiam. Huic finitimum est Attica musa, *Attica* *Attica*. pro venusta, lepidaq; oratione. Nam inter die-di genera laudatur in primis Atticum. Atticus testis, *Atticus* *Atticus*. legitur in Collectaneis Diogeniani pro probatissimo atq; incorruptissimo teste. Quod si quis per ironiam torquet in tellem vanum, non inconcinne dixerit. Attica fides, *Attica* *Attica*. legitur apud eundem de minimè vanis, minimeq; perjuris: inde natū, quod apud Atticos templum esset, fides deo constructum, cujus etiam meminit Plautus in Aulularia. Vel leius Paterculus Hist. 2. Ad eum enim certa Atheniensem in Romanos fides fuit, ut semper & in omni re, quicquid sincera fide gereretur, id Romani Attica fieri pradicarent. Atticus in portum, *Atticus* *Atticus*. In eos dicebatur, qui illic virtutem ostentare solent ubi tutum est, atque ubi nihil opus. A nautis Atticus sumptum, qui portum in gressuri, ostentandi sui gratia, magnifice sese gererant in ipsa re hoc est, in praelio navali, non petinde Strenui.

A *Atticè* *Atticè*. ut Atticè loqui hoc est, lingua Attica. Cic. de Clar. Orat. Nam si quis eos, qui nec in sepe dicunt, nec odiose, nec putide, Atticè putat dicere, is rectè nisi Atticum probat neminem.

A *Atticissimè*, *Atticissimè*. Est quædam peculiaris Attici sermonis elegantia. Cic. de Clar. Orat. Et ille Latinus Atticissimus ex intervallo regustandus.

A *Atticissimè*, *Atticè* loquitur, *Atticè*. Plautus: Nō Atticissat, sed Sicilissat. Nam quemadmodum Attici inter Græcos omnes ornatisimè loquebantur: ita Siculi omnium pessimè. Vnde etiam Cic. Q. Cæciliam irridet, quod linguam Græcorum nō Athenis, sed in Sicilia didicisset.

A *Attillus* *Regulus*. [German. Ein Burgermeister zu Rom, met dem die Carthaginienser darh list im Krieg sungen.] Consul Romanus, qui primo bello Punico quum Carthaginienses sæpe vicisset, tandem per insidias captus, & postea Romam missus est à Carthaginiensibus pro permutandis captivis: sed quum Romam venisset, ipsam et permutacionem dissuasit, & Carthaginem rediens, crudelissimè est necatus. De hoc multa Cicero lib. 3. Offic.

A *Attropatia*. Vide **ATROPATIA**.

A *Atuacutum*, *Atuacutum*. Ptolemæo; urbs est inter Tungros, post Tabullam flumen sita. Sunt qui Antuerpiam esse credat: sed hoc Ptolemæi descriptioni non convenit. Antuerpia enim sita est ad Scaldem fluvium, qui etiam à Cæsare eodem nomine dicitur, Oceaniq; sinu alluitur. Tungri verò in Mediterraneo sunt, multum à Scaldè distiti. Vide Beccani Origines.

A *Atura*, Oppidum est Gallie Aquitanicæ.

A *Aturia*, *Aturia*, pars Assyriæ, in qua Ninus civitas est. Strabo ab initio lib. 19.

A *Aturius*, Gallie fluvius, teste Ptolem. vulgè *Le Dou*.

A *Atyia*, [*Atyia*. Ger. Ein mächtiger und grimmer König der Hunnen. Vng. *Atyia kiraly*.] Hunnorum rex fuit ex Scytharum genere, qui subacta Paunonia, Italiam ingressus, Aquileiam subvertit: & in Germaniam transiens, plurimas vastitates ædidit: indeq; domum reversus, dum novis nuptiis operam dat, vino plenus effuso è naribus multo sanguinis suffocatus est. Hic rot cladibus rem Christianam assisit, ut apud omnes Dei flagellum fuerit appellatus.

A *Atys*, *Atys*. Apud Poetas pueri formosissimi nomen est, quem Cybele casto amore adamavit, eumq; factis suis præfecit ea lege, ut perpetuè castitate conservaret. Sed quum postea voti sui parum memor, Sangaricidem nympham compressisset, ab irata dea in furorem actus, testes sibi execut: quumq; etiam manus sibi asserre conaretur, miseratione Cybeles in pinū arborem mutatus est. Vide Ovid. lib. 10. Metam. Atys alius fuit Cræsi, Lydiæ regis filius, qui quum antea semper mutus fuisset, in eo tandem praelio, quod Lydiæ servitutē attulit, quū Cyri militem videret sublato ense patri suo cadem illaturum, nimis loquedi cupiditate lingue vinculū adrupit, claraq; voce patris sui interitum deprecatus est. Autot Herod. libro 1. Atys alius fuit ex Hercule & Omphale progenitus, qui filios habuit Lydum, à quo Lydia dicta est: & Tyrhenū à quo Tyrheni appellati sunt, de quibus Strab. lib. 5. Atys alius fuit ex India, ex Limniace Gangis filia progenitus, in Andromedes nuptiis occisus est à Perseo: corripit autem primam Ovid. lib. 4. Metamorph. erat indus Atys, quem flumine Gange Edita

Limniace vitreis peperisse sub undis. Creditur. Atys Sylvius, Alba Sylvii filius, quem Eusebius Aegyptium Sylvium vocat. Hic quū viginiove m annis regnasset, Copsy filio relicto, diem clausit.

A *Avaltes*, sinus, *Avaltes* *Avaltes*, in dextra parte rubri maris. Vide **ABALITES**, Stephanus.

A *Avalla*, Vide **ABELLA**.

A *Avantici*, [*Avantici*. Germ. *Wissensburg*] Ptolemæo, populi Helvetis finitimi, quos Ptolemæus lib. 2. cap. 9. inter Sequanos collocat.

A *Avaricum*, Oppidum fuit Biturigum, flumine & paludibus circum: de quo multa apud Cæsarem de bell. Gall. Sunt qui credant hoc oppidum esse, quod Galli vocant *Vierrois* hery.

A *Avallus*, *Avallus*, Vrbis Aegypti, quæ & Oasis vocatur: cuius nominis vide apud Steph.

A *Avatha*, vel *Avata*, *Avatha*, *Avatha*, Oppidum: cuius est Arabum Steph.

A *Avatonus*, filius Apollinis & Cyrenes Penei filius.

A *Aucula*, Vrbis Tuscorum Ptolemæo: aliis Aquila.

A *Avelburgum*, Marchie Brandenburgensis.

A *Avella*, Vrbis est Campaniæ, Vide in **APPELLATIVIS**.

A *Avenio*, onis. [*Avenio*. Stephano: Vulgè, *Avenum*. Ger. *Avion*.] Oppidum est Narbonensis Gallie, ad Rhodanum. Cavarum metropolis: de quo Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie Pontificie ditionis est, Clemenæ enim scruæius nominis Pontifici, urbem hanc cū vicino agro vendidit Iohanna Sicilia regina: ut est videre apud Volaterranum.

A *Aventinus*, ni. pen. prod. [*Aventinus*. Ger. *Avon*.] Mons est in urbe Romæ montibus, cuius radices Tyberis præterlabitur: ita dictus ab avibus (ut ex sententia Nævii refert Varro) quare ob situm opportunitatem, amonq; viciniam maxima ibi copia erat. Vel ab Aventino Albanorū rege, qui in eo extinctus est, & sepultus. Vel ab adventu hominū, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio cōditum fuit, cōmeabant. Vel ab adventu: quod Varoni magis probatur. Erat enim hic mons reliquis paludibus ditatus. Vnde ratibus ad eum advehébantur, quæ drantē pro nauo persolventes. Puit item Aventinus, cognomento Sylvius, Albanorum rex, Romuli Sylvii filius, & pater Proci, à quo nonnulli Aventino monti (in quo sepultus est) nomen sibi existimant. Est præterea Aventinus apud Virgil. y. Aen. nomen filii Herculis ex Rhea, qui Turno adversus Acontem lap-petias tulit.

A *Aventinus*, na. num. adjectivum: ut *Avetia*, apud Ovid. 6. Fast. Et Aventinum jugum apud eundem lib. 3.

A *Avernus*, *Avernus*, gener. mascul. in plurali Avernorum, Lacus Campaniæ, prope Bajas, quem locum Platonis dicunt, & inferorum limen esse rudis vetustas credidit. Vulgè *Lago di Troppola*. Vnde & pro inferorum sede à Poëta nuparant. Dicitur Avernus, quasi *Avernus*: hoc est, avibus carnis, live quæ aves supervolantes gravi ejus odore excutit: live quod sulphureæ exhalationes aërem usque adeo extenuent, ut res sustinere non possit. Lucr. lib. 6. Principio quod Avena vocant, non nomen id ab re impositum est: quia sunt avibus contraria canctis. Strab. lib. 6. Contiguus Bais Lucrinus ab eodem, intra quem Avernus est.

A *Avernus*, a. um. adjectivum. Ovid. 17. Metam. Ne flentem sua lumina, donec Avernus Excietit valles. Virg. 2. Georg. Tyrhenusq; fectis immittitur ætus Avernus.

A *Avernalis*, le. adjectivum: ut, *Aquæ Avernales*. Horat. 4. Epod. Avernales nymphæ, Ovid. 5. Metam.

A *Averruncus*, ci. Dei nomen erat apud Romanos, qui mala averruncare: hoc est, depellere, atq; avertere parabant. Apolloni, quos idcirco *ἀλλοτρίους*, *ἀλλοτρίους*, & *ἀλλοτρίους* appellabant. Pacuvius apud Varr. lib. 6. de ling. Lat. Deas qui meis rebus præcili Averruncus.

A *Aufelsaqua*, Olim dicta fuit, quæ postea Martia dici cepit, omnium aquarū toto orbe (Plinio teste) clarissima, frigoris, salubritatisq; laude cæteris prælata. Oritur in ultimis montibus Pelignorū: transit Marsos & Fucinū lacum, Romā nō dabit petens: mox specu mensa, in Tyburina se aperit, novè milium passū fornicibus perducta. Primus eam in Urbē ducere auspiciatus est Ancus Martius, unus è Regib. postea Q. Martius rex in Prætura: à quibus Martiæ aquæ nomen accepit, quum antea Aufeia diceretur. Hæc fere Plin. lib. 31. cap. 1.

A *Aufidensis*, a. penult. prod. *Oppidum* est in quarta regione Italiæ, sub Ferentanis situm, teste Ptolemæo, libro 3. capite 1.

A *Aufidensis*, *Aufidensis*, Populi, quorū Plinius inter Samnites meminit, lib. 3. cap. 12.

A *Aulidius*, Cognomento Lurco, qui primus pavones sagittis aggressus

re aggressus est, ex eo quaerit reditum sexagenorum millium...

Autidius, di. pen. corr. Straboni, Fluvius est in Hirpinorum montibus nascens...

Augia, vel Agea, vel Augea, mater fuit Telephi, quam Euripides dicit ab Alceo patre...

Augasi, Populi sunt inter Massagetas, apud Steph. Augasus, Atheniensis Comicus fuit...

Augia, five Augea, penult. prod. Stephano, Nomen est duarum urbium...

Augias, five Augeas, pen. prod. Stephano, Nomen est duarum urbium, quarum altera in Laconia...

Augia, five Augea, penult. prod. Stephano, Nomen est duarum urbium...

Augusta Caesarea, Vrbis est Hispaniae citerioris. Augusta Caesaria, Vrbis supra Iberum sita...

Augusta Emerita, [Vulgò Medina de Rioseco, German. Ein Etas in Portugat.] Civitas Lusitaniae...

Augusta Vindelicorum, Germaniae urbs est celeberrima ad Lycum amnem sita...

Augusta Trevirorum, [Vulgò Trier à Germanis dicitur à Gallis Treveri.] est metropolis Trevirorum...

Augusta Rauracorum, Germaniae urbs celebris, ad Rhenum sita...

Augustodunum, Heduarum metropolis, quam Galli sua lingua Augustonem vocant...

Augustoritum, Ptolemaeo, Vrbis est Pictonum, quam Gallicè Pictavi vocamus...

Augusta, [German. Ein Stadt der Nördlichen Kaysersheim.] Coniuges dicebantur Imperatorum...

Augusta, Vrbis in Cilicia, & in Italia, Steph. Avia, vel potius Livia, Vrbis Hispaniae...

Avia, vel potius Livia, Vrbis Hispaniae. Prol. vulgò Villalen. Avia, Navale Cilicum inter Tarsum & Anchialè...

Avia, Navale Cilicum inter Tarsum & Anchialè, Steph. Avia, apud Caesarem, Galliae Celticae populi sunt...

Avia, apud Caesarem, Galliae Celticae populi sunt, ad Oceanum sita, inter civitates Armonaeas...

Avia, apud Caesarem, Galliae Celticae populi sunt, ad Oceanum sita, inter civitates Armonaeas...

Avia, apud Caesarem, Galliae Celticae populi sunt, ad Oceanum sita, inter civitates Armonaeas...

Græcorum classem coactam fuisse, sed in alterum majorem & profundiorum, qui Tanagraorum vico proximus est...

Aullia, Fuit conditor Sinopis, & comes Iasonis apud Strabonem...

Aulocrene, nes. penult. prod. Reguncula minoris Asiae, in cœventu Apameno...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

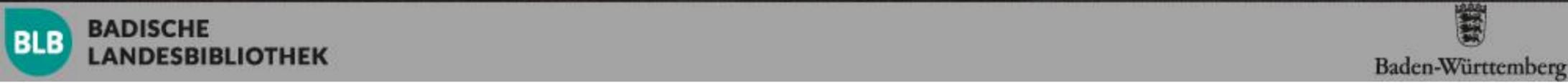
Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

Aulon, Mons Calabriae contra Tarentinam regionem, ferax boni vini...

simi, qui quum Triballos, & Ardiens vicinos suos debellasset, postea à Scordiscis attriti, & tandem à Romanis penitus delenti sunt. Autor Strab lib. 7

Aurhe, Alciouei gigantis filia fuisse perhibetur, quæ ob dolorem paternæ necis cum reliquis sororibus se in mare precipitavit. Sex autem Alciouei filie fuisse creduntur, Pausonia, Aurhe, Asterie, Alcippe, Methone, & Drimo, quæ ob desiderium patris ab Hercule occisi, quum in mare se dejicere vellent, in Alciones ayres sunt mutatae. Apud Suidam tamen, unde hæc videntur esse descripta, non dicitur, non autem.

Autini, Hiberniæ populi sunt Ptolemæo.

Autocanes, Mons ponitur ab Homero in Hymnis.

Autolia (quod hic corruptè legebatur pro matre Vlyssii,) Vide **ANTICLEA**.

Autolyceus, autem dicitur, Est maximus perhibetur: avus paternus Sinoonis & maternus avus Vlyssii. Mart. libro 8: Non fuit Autolycei tam picea manus. & Alter fuit Parnassii incolæ, de quo Strabo libro nono scribit, quod furto vicinorum bona sumpserit.

Autolius, Vide **AVLIUS**.

Autololes, pen. corr. *Autololes*, populi sunt Africæ ad Atlantem montem. Vide Plin. lib. 3. cap. 1. & 2. & Silium lib. 3: Necnon Autololes levibus gens ignea plantis, Cui sonipes cunctis, cui cessat incitus amnis, Tanta fuga est.

Automalax Ptolemæo. Automala Straboni, Castellum est in interno Cyrenæici sinus recessu situm. Sunt, qui hoc die *Estam* vocari credunt.

Automedon, penultima correpta. Nomen aurigæ Achilles. Virgil. 2. Aeneidos: & equorum agitator Achilles Armiger Automedon.

Autonoe, *Autonoe*, Cadmi Thebarum conditoris, & Hermione filia fuit, & Autonoe ex Antico mater, qui & ipse à nomine matris, Autonoeus vocatur ab Ovid. lib. 3. Metam.

Auricum, *Auricum*, Apud Ptol. lib. 2. cap. 8: Galliarum urbs esse creditur, quæ vernacula lingua *Chortens* appellatur, à Cæsare Carnutum.

Avus, *Avus*, Fluvius Theoprotia, ad quem Paravei populi habitant, Stephanus.

Auximim, penultima prod. *Auximim*, Piceni urbs à qua Auximares populi dicti sunt, quorum meminit Plin. lib. 3. Vulgo *Ofimus* dicitur.

A **antè** **X.**

Axantós, Insula est in Oceano Septentrionali post Hybernam. Plin. lib. 4. cap. 16.

Axenium Mare, *Axenium*, *Axenium*, German Das vagebene Pentisch Mer ven wegen der grasantet der umliegenden Dörfer. Olim dicebatur quod hodie *Ponicam*, & *Evoniam* dicitur sic à vicis accolarum barbarie appellati. *Axenium* enim inhospitatis est Nam, ut Strab. libro 7. tradit, solebant Scythi, maris hujus accola, hospites immolare, eorumque carnes vesci, calvisque ut loco poculorum. Ovidius de Ponto: Frigida me cohibent Euxini littora Ponti: Dicitur ab anto quis Axenus ille fuit.

Axi, *Axi*, Vrbis Loccorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Et à alia Italia. Steph.

Axiace, *Axiace*, populi sunt Sarmatiae Europæ, inter Tyran & Borythnem amnes Pencilis & Carpathis proximitate dicti ab Axiaze fluvio, ex Pencilis jugis nascente, qui Carpatho monti adherent. Hoc autem populos iustissimos fuisse tradit Pomp. lib. 2. ut qui futuri omnis ignari, nec sua custo dirent, nec aliena coningerent. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12. & Ptol. lib. 3. cap. 5.

Axiaces, *Axiaces*, Fluvius est Sarmatiae Europæ, in Pencilis jugis nascentis, qui Carpatho monti coheret: à quo vicini populi Axiaze nominati sunt ut docent Mela lib. 2. Ptolem. lib. 3. cap. 5. & Plin. lib. 4. cap. 12.

Axises, Mulieres dicebantur, sive dii unâ agentes, Festus.

Axiſochus, *Axiſochus*, Nomen Atheniensis cujusdam clari, quem Plato in libro de Morie contempnenda unâ cum Socrate disputantem introducit, fortè quoddam Socrates illi fuerit familiaris.

Axion, *Axion*, Frater fuit Alphitibææ, quæ Alcmæoni nupsit, à quo Alcmæon ipse interfectus esse creditur, vel ut sentire videtur Ovidius, à filia Calirhoës.

Axium, *Axium*, Vrbis in Myſia inferiori, Ptol. vulgo *Chalia*.

Axius, *Axius*, Vulgo *Vandari*, Fluvius Macedoniæ, in sinum Thematæcom influens, de quo Plin. lib. 4. cap. 10: Eutopus, inquit, ad Axium fluviu, & paulò post: Mox in ora Ichne fluviu Axius. & Est etiam alius hujus nominis fluviu Paphlagonium per Mygdoniam fluens.

Axon, *Axon, Ionium fluviu in minore Asia. Plin. lib. 5. cap. 27.*

Axonæ, *Axonæ*, pen. corr. *Axonæ*, fluviu est in extremis finibus Rhetorum. Antonius in Moſella: Non tibi se Liget autferet, non Axona præceps.

Axos, Vrbis Cherronesi Thraciæ. Axos etiam Græci crepantes vocant.

Axumites, *Axumites*, Metropolis Aethiopiæ, Stephan.

Axillis, *Axillis*, Phrygiæ cuiusdam nomen est, singulari benevolentia, & humanitate erga hospites, quem Diomedes apud Trojam interemitur tradit Homer. Iliad. 6.

A **ante** **Z.**

Aza, *Aza*, Oppidum est Armeniæ minoris, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 9.

Azan, *Azan*, Mons est Arcadiæ, Cybele deorum maris facer, à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano dicebatur, ut dictum est. & Azana mala, *Azana* dicitur. Dicitur tamen, ubi quis in te perdifficili & infrascripta plurimùm sumeret laborem, aut ubi res esset cuiuspiam cum homine difficilis, moroso, intratabili, tenaci. & Hujus regionis incolæ Azanes dicitur, *Azanes*. Arcades enim, eodem Stephano teste, olim in tres præcipuos divisi erant populi: Parrhasios, Azanes, & hinc recedentes Trapezuntios: & hæc hæc regione fons fuit, cujus aquam pullantibus tantum deinceps aquarum oboritur salt duntaxat ne odor: quidem earum ferre possent. Non me latet, pleonasmum in ea fuisse sententia, Azanii fontis aquas, vinctum non aquam fulgidum generare: quorum iudicio quo minus subliterem, facit Eudoxi ipsius autoritas, cujus verba ex sexta de terra conculto lib. refert Stephanus hunc in modum: *Eoxalos & Axiſos*, & *axos & azos* dicitur. *axos* est deo dicitur *axos*. Hinc fontis contrariam vim obinet, qui in agro Cistonio est, cujus aquas qui gustaverit, abhinc minus reddunt, ut tradit Plin. lib. 31. cap. 2. & Ovid. 15. Metam.

Azani, *Azani, *Azani*, Stephanus, Oppidum est in ea parte Phrygiæ, quæ Epitactica cognominatur: de quo Strabo. lib. 12.*

Azenis, Pars tribus Hipporeontidis in Atrica. Steph.

Azillis, Azilis, Azirus, Locus, vel urbs, vel fluvius Libyæ. Steph.

Aziris, *Aziris*, Ptolemæo, Civitas est Armeniæ minoris.

Azon, Vide **AZA**.

Azorus, Vrbis Paphlagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azōtus, *Azōtus*, pen. prod. Vrbis Syriæ, inter Alalonem & Ioppen, quam, ut ait Stephanus, condidit quidam è man rubro profugus, ex nomine uxoris suæ Azæ. Hæc est una è quinque Philistinorum urbibus, quondam clarissima. & Et à Azonius, urbs Achæiæ, cujus meminit idem Steph.

Azōtus, à un. adjectivum, *Azōtus*, *Azōtus*, Vrbis Azotii, à un. qui Azorum habitabat.

B

Bab, [Bab] *Bab*, *Bab*, Suidæ, ait August. nomen apud Tyros, quod datur Iovi. Nam Basil Pantici videntur dicere domini: unde Basilamen, quasi dominum cœli dicunt: Samos quippe apud eos cœlum appellatur. Vide in **RAHAL**.

Babai, *Babai*, civitas est in tribu Dan, quam Salomon rex splendidiæ exornavit ædificiis.

Babactes, *Babactes*, Vnum ex nominibus Bacchi, *Babactes*, quod est vociferari. Bacchæ enim in Liberi patris Orgæ inconditos quosdam ululatus edebant.

Babb Plinio, *Babb*, Stephano, Asiæ oppidum est, ad Atlantem montem. Huc ab Augusto colonia transfusa est. & à nomine avunculi Iulii campeltis appellata. Plin. lib. 5. cap. 1.

Babilus, animal volatile, quod vulgo *Barbellus* dicitur, de quo Amb. lib. Hex. Fertus hic corniger vermis converti primum in speciem caulis atque in eam mutari naturam, in de processu quodam fieri bambilius: nec eam tamen formam, figuramque custodit, sed laxis & latioribus foliis pinna videtur affluere. Ex his foliis mollis illa Seres depectunt velleræ, quæ ad usus sibi proprios divites vendicant.

Babrantium, *Babrantium*, Locus circa Chium Steph. videtur aut etiam Babras dici apud eundem. Babras enim, *Babras*, oppidum est Aëolidis prope Chium, à quo gentile Babratiu.

Babylon, pen. prod. [Bab] *Babylon*, Ger. Du gressend gewattige bauyſſen Babylon in Chaldæam am flus Euphrate gont. Vrbis nobilissima, ad Euphratem fluviu sita, olim Chaldææ totius caput, à qua magna Mesopotamiæ, Assyriæque pars Babylonia appellata est: ut scribit Plin. lib. 6. cap. 26. Hanc Strabo. lib. 16. à Semiramide conditam tradidit. Hebræorum verò literæ originem eius ad Nimbrod gigantem referunt: & à linguarum confusione ita nominatam volunt. Hæc postea à Nino vel Semiramide inflaurata, mœnibus ac horis pensibus, temploque ac arce maximè fuit admirabilis: campi planitie undique, con-